RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

AUGSIM MUZEJĀ
RMM IZGLĪTĪBAS PLATFORMA

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

KONKURSA DARBI

2022

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

AUGŠI MUZEJĀ
RMM IZGLĪTĪBAS PLATFORMA

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM
UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

SĀKUMSKOLA

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Adele Griķe*

Agnija Kalniņa

Pērtiķis!

Pērtiķis ir rokas lelle, kas šodien kārtejo reizi iet uz konkursu. Šis pērtiķis ir pilnīgi brūns, izņemot rokas un seju. Šis konkurss saucas "Dziedi skaļāk!" tur ir jādziedot savu mīļāko dziesmu skaļāk par visiem. Un pērtiķi uzaicināja, jo viņam ir skaista balss un viņi grib, lai viņš vinnē.

Kad bija pienācis laiks pērtiķim, patīca ka viņš dziedot 12. Bija pienācis viņa laiks dziedāt un viņa mīļākā dziesma ir "Ballējam nesulam." Kad viņš nodziedāja pēc viņa bija vēl 20 cilvēki. Kad bija pagājusi stunda, koncerts beidzās un vajadzēja izlemt, kurš uzvarēja.

Kādēļ, kurš uzvarēja bija noslēpts vietas un pērtiķis nabēdājās, jo viņa vārds nenoskanēja, un gribēja jau iet prom, bet te tiesnesis saka, ka ir notikusi kļūda un pirmo vietu iegūst pērtiķis. Un pēc neliela laika viņi laimīgi braucā mājās.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Agnija Kalniņa*

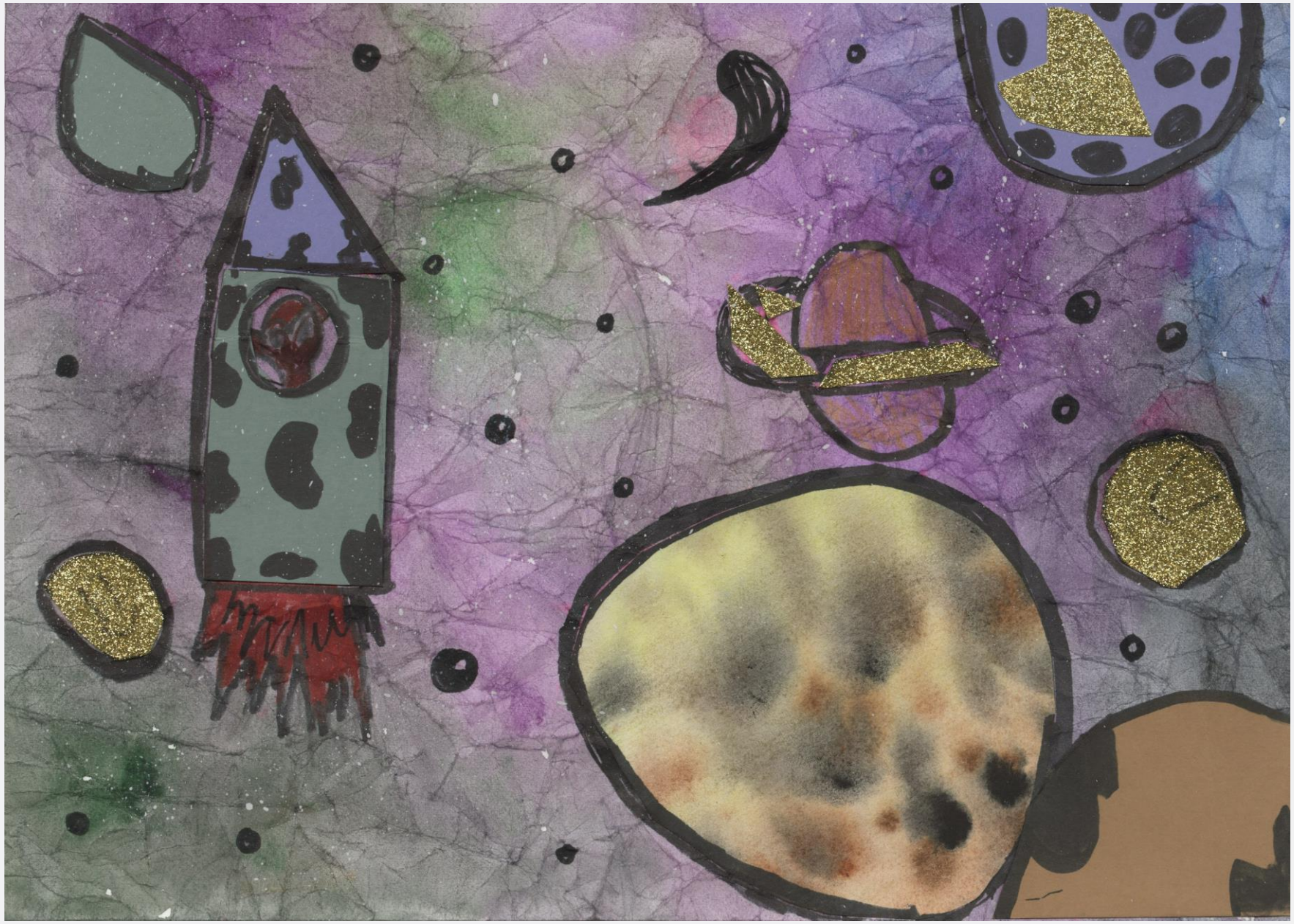

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Adele Ulase*

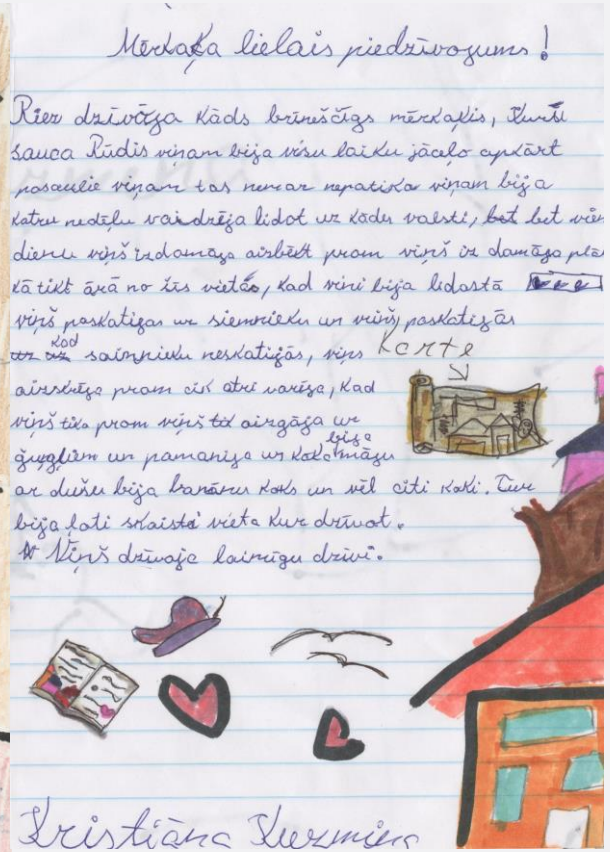

Mērdaļa lielais piedzīvojums!

Reiz dzīvoja kāds brīnišķīgs mērdaļlis, tuntē sauca Rūdis viņam bija visu laiku jāaļo apkārt pasaulē viņam tas nemaz nepatika viņam bija katru nedēļu vai drīza lidot uz kādu valsti, bet bet vienu dienu viņš izdomaja aizbēgt prom viņš ir domāja par to kā tikt ārā no šīs vietas, kad viņi bija lidostā viņš paskatīja uz sienvieku un viņš paskatīžās kad sainvieku neskatīžās, viņš kārte aizskrēja prom cik ātri varēja, kad viņš tās prom viņš tā aizgāja uz ģuglim un pamanīja uz kādu māju ar dārzu bija banānu koks un vēl citi koki. Tur bija ļoti skaista vieta kur dzīvot. Viņš dzīvoja laimīgu dzīvi.

Kristiāna Kuzmina

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kristiāna Kuzmina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Arina Mutule*

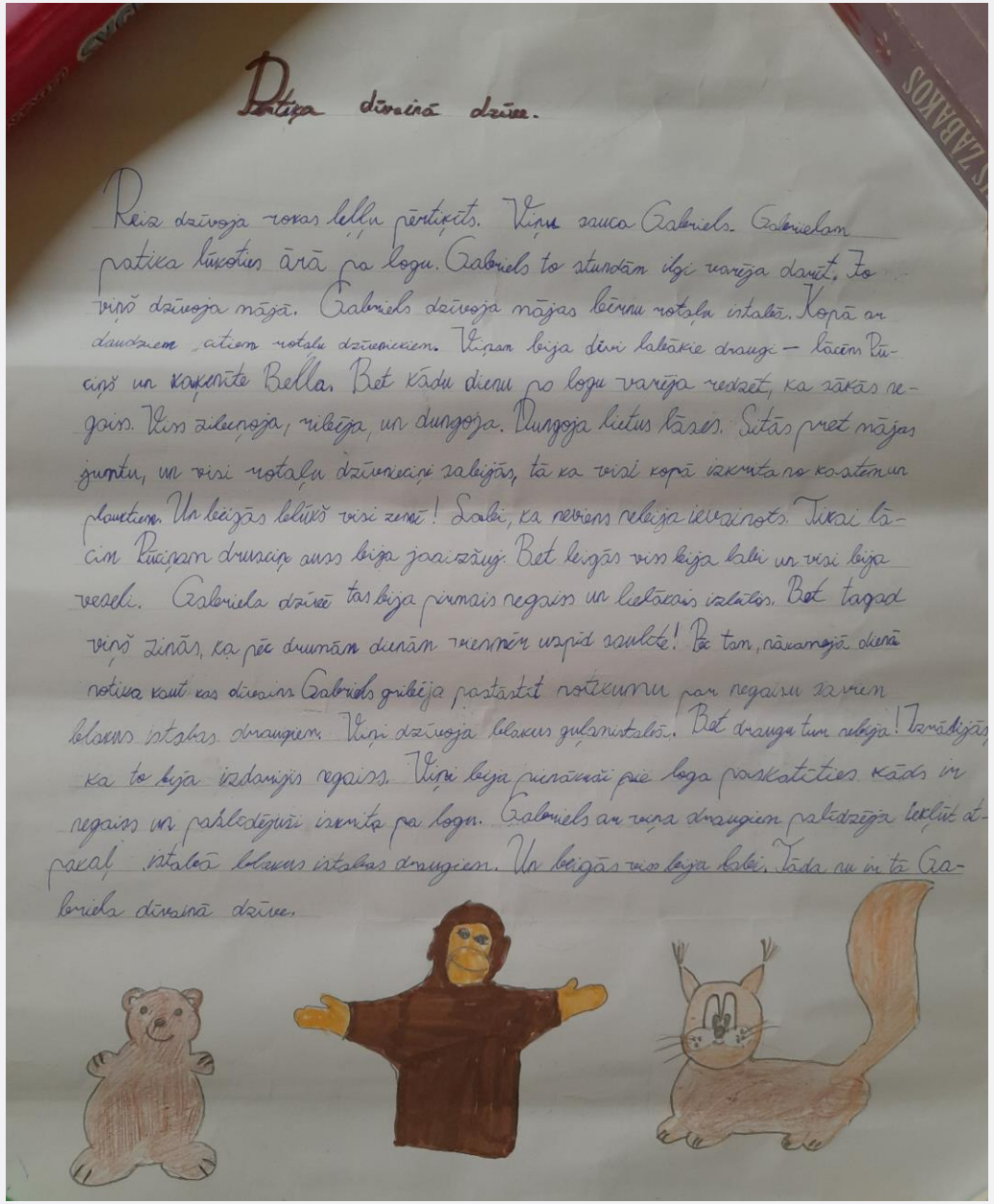

Dārtiņa divsiņā dzīve.

Reiz dzīvoja vecas lelļu pārtiņķis. Viņu sauca Gabriels. Gabrielam patika lūkoties ārā pa logu. Gabriels to stundām ilgi varēja darīt. To viņš dzīvoja mājā. Gabriels dzīvoja mājas bērnu rotaļu istabā. Kopā ar daudziem citiem rotaļu dzīvniekiem. Viņam bija divi labākie draugi – lācēns Pūcīņš un kaķenīte Bella. Bet kādu dienu no logu varēja redzēt, ka sākās negaiss. Viss zibeņoja, rūkēja, un dunoja. Dunoja lielus lāses. Sētās pret mājas jumtu, un visi rotaļu dzīvnieki salējās, tā ka visi kopā iskrita no kastēm un plaukiem. Un beigās bēlīšš visi zemē! Saki, ka nevienu neko ievainots. Tikai lācim Pūcīņam drusciņ auss bija jaaizšuj. Bet beigās viss bija labi un visi bija veseli. Gabriela dzīvē tas bija pirmais negaiss un lielākais izlētās. Bet tagad viņš zinās, ka pēc drumām dunām vienmēr uzpūt saulīte! Pēc tam, nākamajā dienā notika kaut kas dīvains. Gabriels gribēja pastāstīt notikumu par negaisu savām bālajām istabas draugiem. Viņi dzīvoja bālajam galdiņistabā. Bet draugu tur nebija! Izrādījās, ka to bija izdarījis negaiss. Viņi bija pirmādzi pie loga paskatīties, kādas ir negaiss un pahlēdzīši iskrita pa logu. Gabriels ar vēja draugiem palēdzēja lēkāt āpakaļ istabā bālajam istabas draugiem. Un beigās viss bija labi. Tāda nu ir tā Gabriela divsiņā dzīve.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Adriana Tiltiņa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Alisa Šarova*

Lakijs un Mantijs apēda visu torti un aizgāja gulēt bet viņi aktāja gabaliņu no Mantija mammai.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Dina Drille*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Adriana Kindzule*

Ernests un Bonija.

Reiz dzīvoja pērtiķis. Viņu sauc Ernests. Kādu dienu Ernests devās pastaigā. Viņš atrada zīles, kasteņus, lapas, un sēnes. Ernests aizņēma priekšmetus uz mājām un sēnes ustaisīja ruzu dienas. Bet no pārējām lietām ustaisīja mākslu. Ernests ķēniņa kodavūt. Un viņš gāja atkal pastaigā. Un viņš satika zaķi. Zaķi sauc Bonija. Ernests jautāja Bonijai: vai tu vēlies apskatīt manus zīmējumus? Jā lūdzu! Bonijai loti patika Ernesta zīmējumi. Viņi ķēluva pa dranģiem. Un viņi gāja pastaigā pamežu un viņi spēlēja ķerenos.

Un pēc tam pavēlēpes. Drīzvien viņem palika gaulaiņīgi. Ernests izdomāja spēli. Bonija sameklēja lapas. Ernests no papīra ustaisīja trasi. Un uz trases viņi uzlika lapas un pūta. Bonija uzvarēja.

Tad viņi ķēluva pa taleākajiem dranģiem uz pasaules.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Alma Valdovska*

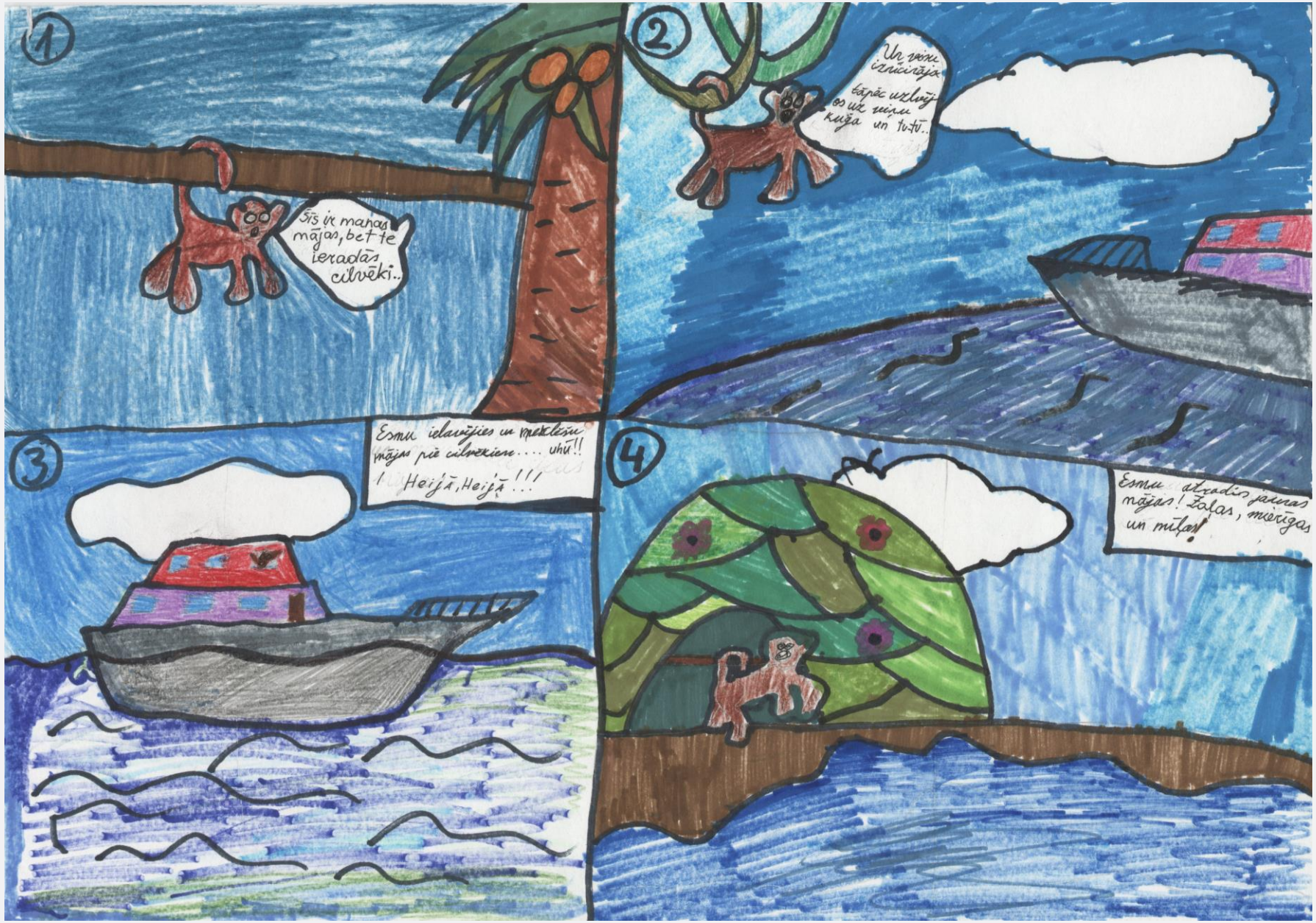

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Emma Vilde-Jašina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Adriāna Ļaksa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Karlīna Mālkalne*

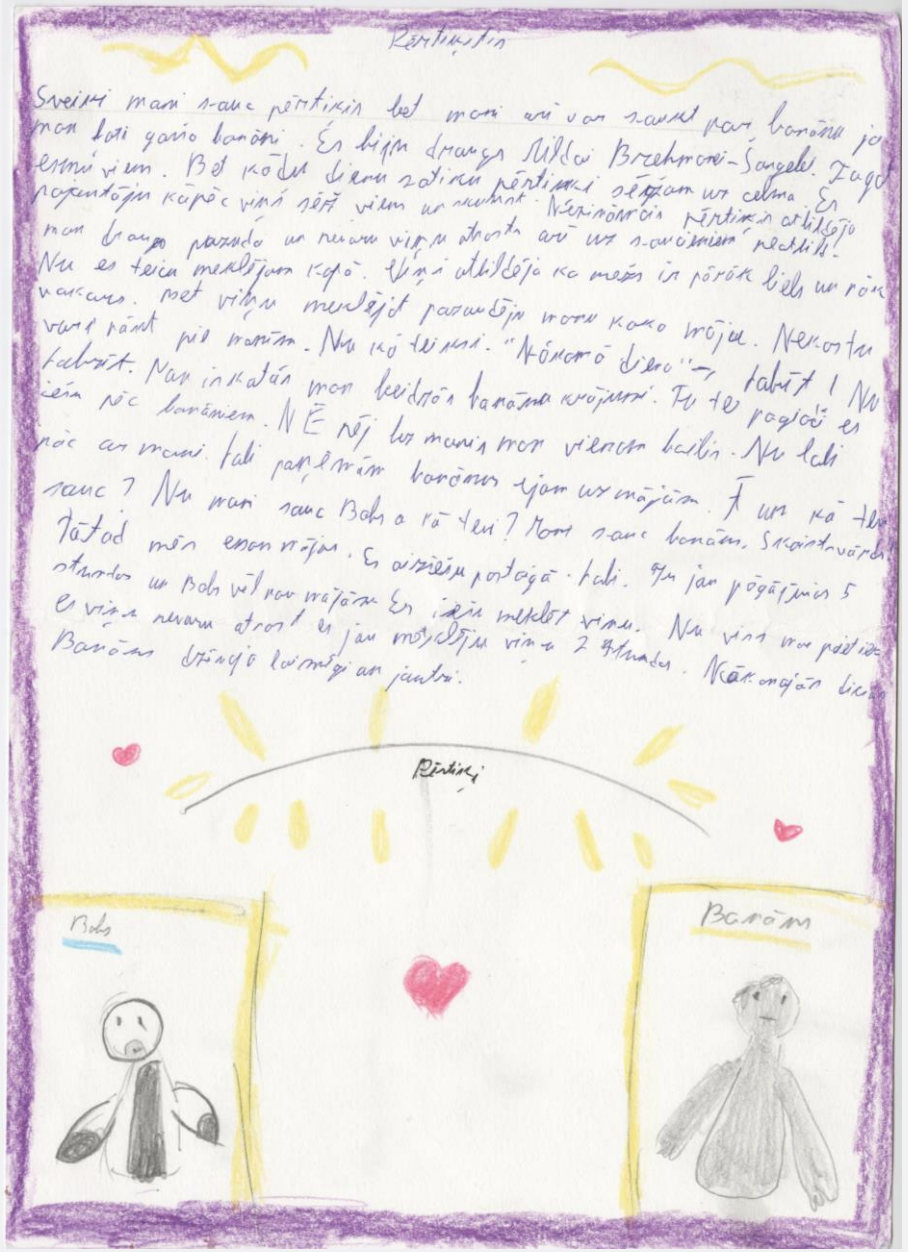

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elza Bērziņa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Lote Retere*

Mērkaķīši aizgāja uz pikniku
kalnos un lielakus kalniem
iekaudzīja mežu un viņi
aizgāja meklēt lielas divi
mērkaķi izgāja kopā bet
trešais mērkaķīts apmaldījās
bet viņš atrada ceku un izgāja
no meža un viņiem trijiem
bija pilni groži ar lielām
viņi uzkurināja ugunskuru un
sāka cept kartupeļi ar sēnēm
bet lapsa sajuta smaržu un
sāka skatīties kā mērkaķīši
cep kartupeļi ar sēnēm.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Milana Hveckovica*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Valērija Isakova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Edvards Kitovs*

Kādu dienu pērtiķītis un viņa draugs trusis ieraudzīja no debesīm picēriju. Abi aizlidoja līdz picērijai. Iegāja iekšā un bija ļoti sajūsminināti par picas smaržu un garšu. Pēkšņi viņi, pa logu skatoties, ieraudzīja degam ēku. Abi izgāja ārā un sāka dzēšanas darbu. Tad, kad viss bija noslāpēts, tad vairs nekas nenotika nevienai ēkai. Superpērtiķis un viņa draugs Supertrusis bija izglābuši dienu.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Nellija Heisele*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Patrīcija Orlova*

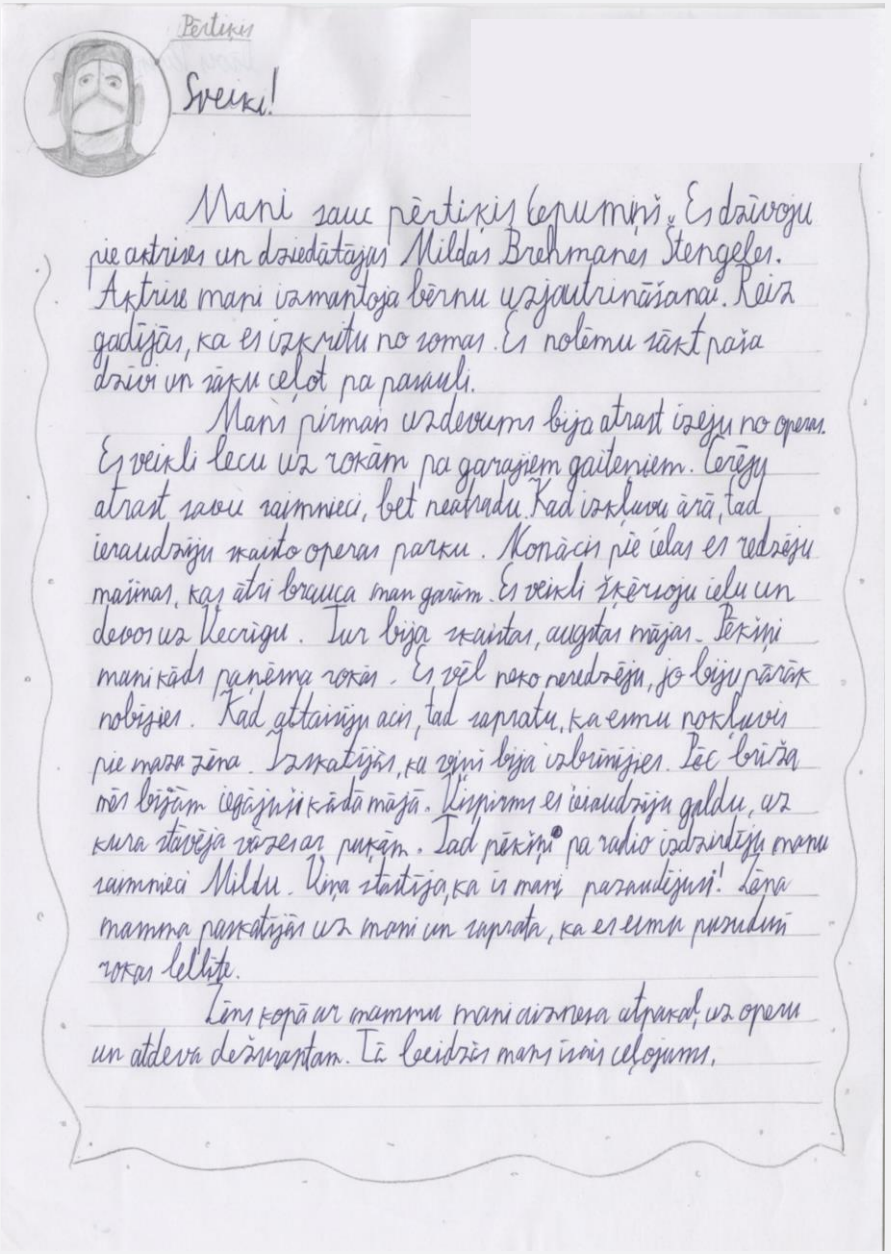

Pērtiķis

Sveiki!

Mani sauc pērtiķis Lepumnīš. Es dzīvoju pie aktrises un dziedātājas Mildas Brehmanes Štengeles. Aktrise mani izmantoja bērnu uzjautrināšanai. Reiz gadījās, ka es izkritu no zomas. Es nolēmu sākt pašu dzīvi un sāku ceļot pa pasauli.

Manā pirmais uzdevums bija atrast izeju no operas. Es veikli lecu uz rokām pa garajiem gaiteņiem. Cerēju atrast savu saimnieci, bet neatradu. Kad izkļuvu ārā, tad ieraudzīju skaisto operas parku. Konāci pie ēdas es redzēju mašīnas, kas ātri braucā man garām. Es veikli šķērsoju ceļu un devos uz Vecrīgu. Tur bija skaistas, augstas mājas. Pērtiņi mani kādi paņēma rokās. Es vēl nako neredzēju, jo biju pārāk nobijies. Kad attaisīju acis, tad saprotu, ka esmu nokļuvis pie maza zēna. Izskatījās, ka zēns bija izbrīnījies. Pēc brīža nāc bijām iegājuši kādā mājā. Kāpjot es ieraudzīju galdu, uz kura stāvēja vāzes ar puķēm. Tad pērtiņi pa radio izdzirdēju manu saimnieci Mildu. Viņa stāstīja, ka ir man pazaudējusi! Zēna mamma paskatījās uz mani un saprata, ka es esmu pazudušā rokas lellīte.

Zēns kopā ar mammu mani aizvēsa atpakaļ uz operu un atdeva dežurantam. Tā beidzās mans īsais ceļojums.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Dāvis Virsnītis*

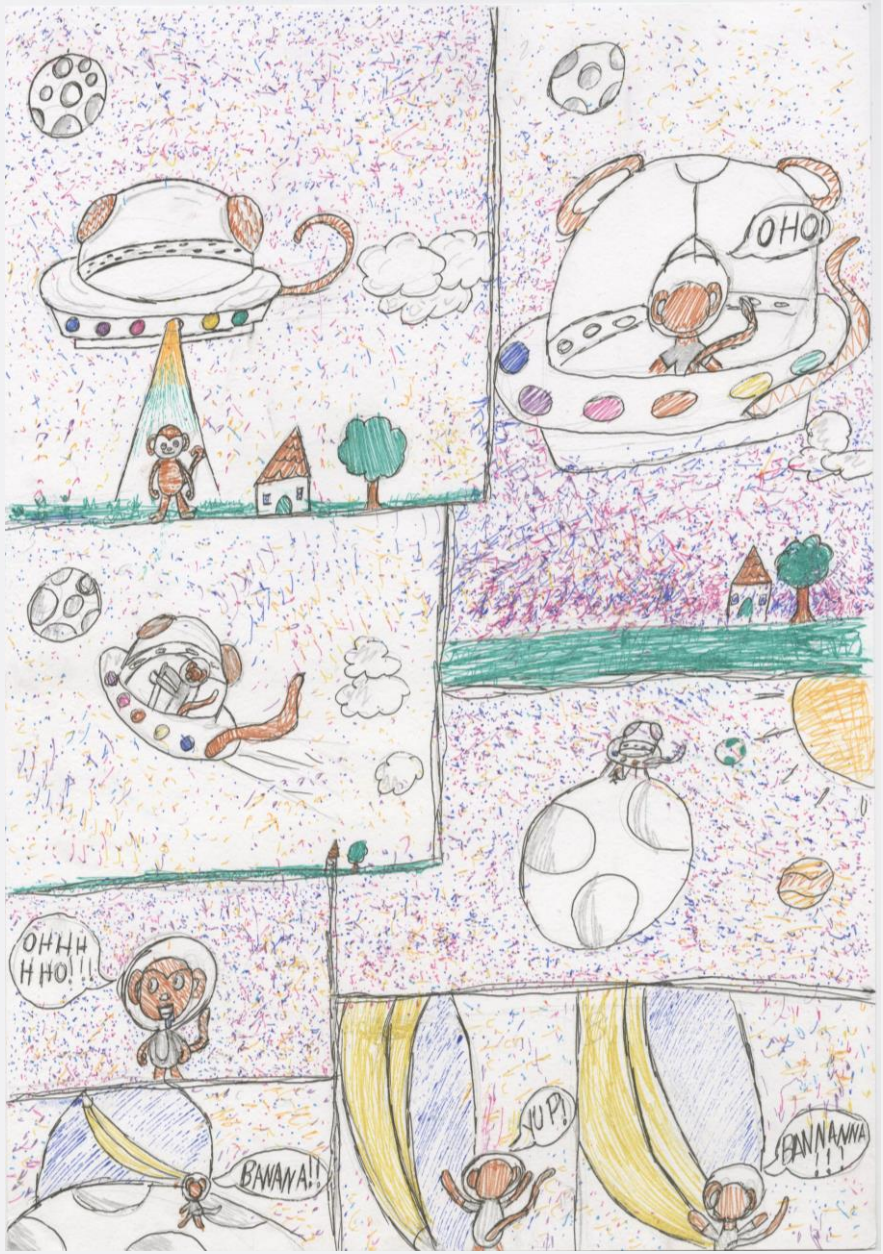

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Paula Kūriņa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marlēna Gulbe*

Lelle Pērtiķis.

Kādā nelielā ciematiņā, netālu no meža, dzīvoja Džonsonu ģimene, kurā auga jauka meitene Stefanija. Viņa ļoti mīlēja spēlēties ar lellēm. Drīz viņai palika septiņi gadi. Meitenes lielākā vēlēšanās bija jauna lelle.

Pienaca tā diena, kad Stefanijas vecāki devās uz tirgu pēc dāvanas. Uz tirgu vecāki devās caur meža ieloku. Tirgus notika ceļa malā, blakus drūmajam mežam. Tur bija daudz tirgotāju, bet lelles tirgoja tikai viens dīvains vecītis. Vecāki izvēlējās nopirkt rokas lelli, un tas bija pērtiķis.

Lelle bija izgatavota no mīksta kažokādas materiāla. Lelle izskatījās bēdīga, un viņas acu skatiens liecināja par to, ka pērtiķis vēlējās būt samīļots. Vecītis to iesaiņoja linu maisiņā un pateicās par pirkumu. Tirgotājs vecākus pabrīdināja, ka ar lelli jābūt akurātiem.

Vecaki devās uz mājām. Nākošajā rītā ģimene apsveica Stefāniju dzimšanas dienā. Stefānija bija ļoti priecīga par jauko dāvanu. Meitene šo lelli Pērtiķi ļoti iemīlēja. Augām dienām tā spēlējās ar Pērtiķi un neko dīvainu nemanīja.

Katru vakaru Stefānija lelli lika uz spilvena sev blakus. No rīta lelle vienmēr atradās uz palodzes! Meitenei tas likās ļoti dīvaini. Kāpēc tas tā notiek? Kāpēc Pērtiķis katru rītu atrodas uz palodzes? Vai lelle kaut ko gaida? Stefānija par to pastāstīja vecākiem. Vecāki nobijās un nolēma doties pie tirgotāja. Tirgotāju vairs neatrada, taču viņi atcerējās, ka pilsētā ir labs burvis. Viņi devās pie burvja. Burvis uzklausīja vecākus. Viņš lūdza lelli Pērtiķi atstāt. Pēc nedēļās vecāki atbrauca pēc lelles. Burvestības bija noņemtas. Lelles acīs vairs neredzēja skumjas un seja neliecināja par bēdām.

Nu atkal Stefānija augām dienām spēlējās ar savu mīļoto lelli Pērtiķi. Katru rītu pamostoties, Stefānija varēja to samīļot. Lelle Pērtiķis bija kopā ar Stefāniju, kamēr viņa izauga liela.

Kādā vētrainā ziemas dienā lelle pazuda... . Un tas jau ir cits stāsts.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Deniss Kulakovskis*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sergejs Kurmeļovs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sintija Čikute*

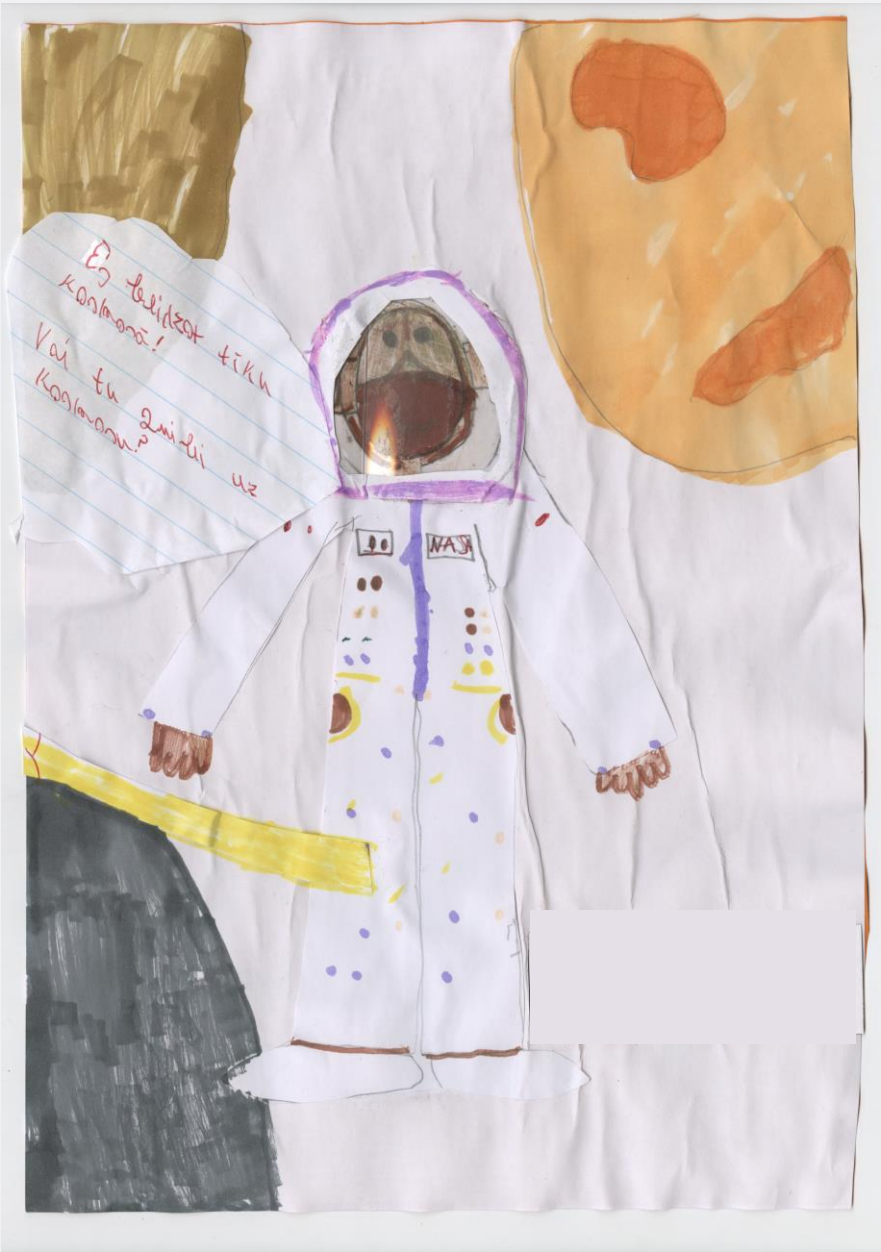

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Darja Alika*

Armands Andrsiņš 4b

Pērtiņš, Pēteris.

Sensenos laikos dzīvoja pērtiņš vārdā Pēteris. Viņam bija sava māja. Tā bija no koka. Uz viņa pats in bruņu ar gaiši brūnu krāsu. Viņš dzīvoja ne pļavas, mežā. Tur viņam ir bruņu mati. Tā in mutes ar mēnesi kājām. Bet žēl ka bija aizmirsis un dēl tā man nav mājas. Un man palīdz pārnākties pļavase. Ka man nav mājas dēļ, es varētu pilī ar princesi. Tad mani uzaicināja par bērni. Viņa mani turēja tīras rokās. Un mani sauca nevis par Pēteri bet par bellpertenī. Bet biežāk par bērniņi. Tur par vārdu es dzīvojos bet kā rūpējās ne. Viņa bauda ar bērniņiem. Un tad gadā nomirsu, visi bēdājās un ka bija ne princese tapēc bija piemiņā. Viņi sāka, rasot tāda paka Pētera mostīnu. Princesei bija māta. Un viņa nopirka to Pēteri un devusa māsai. Pārādīja albumu un tā stāstīja viņa dzīvi. Un tā arī viņa populārā Pētera dāvne.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Armands Andrsiņš*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Valērija Levicka*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Olīvija Fogele*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Viktorija Logina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ella Valtere*

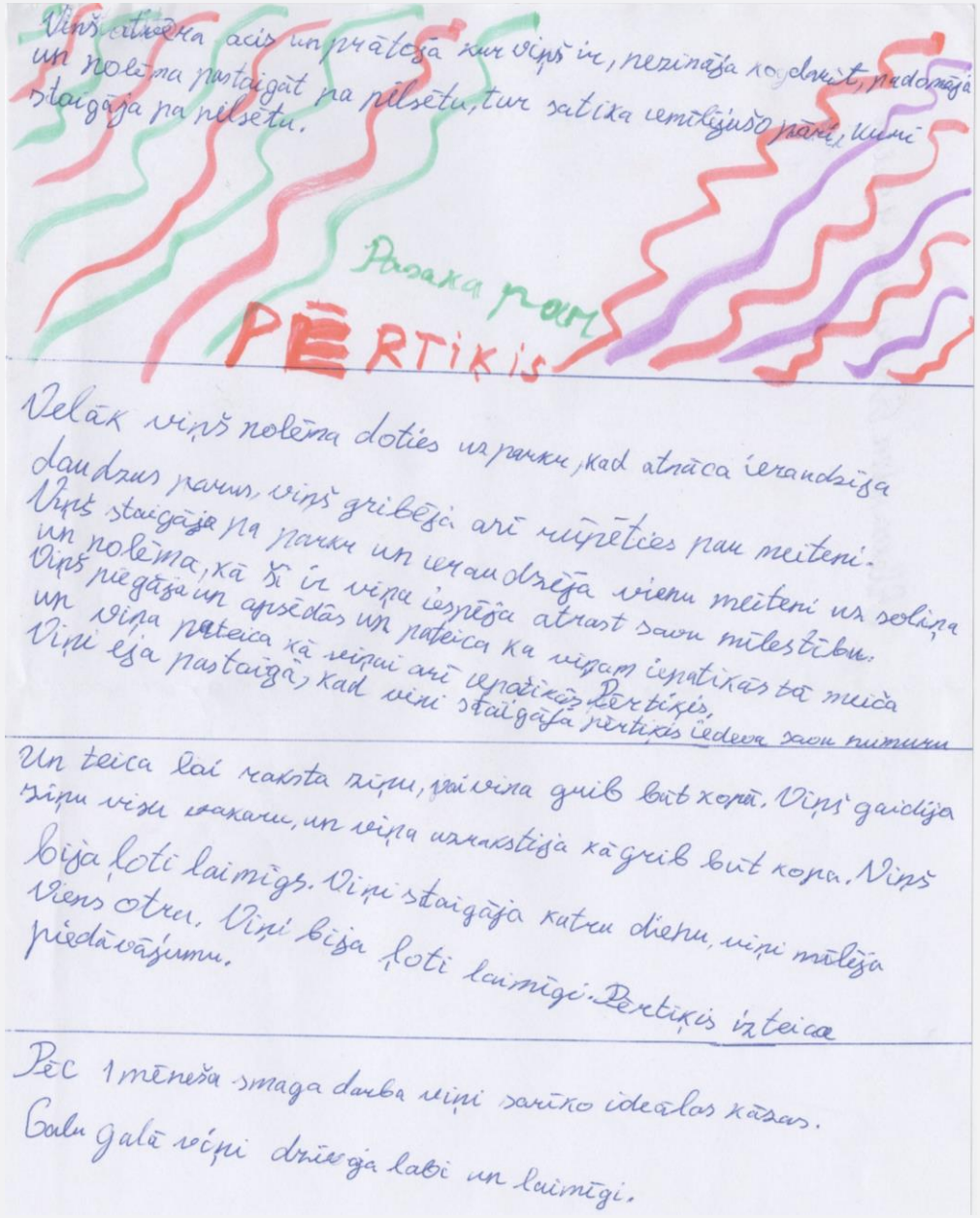

Vīnš atvēra acis un prātoja kur viņš ir, nezināja kādēļ, nodomāja un nolēma pastaigāt pa pilsētu, tur satika iemīļušo pari, kuri staigāja pa pilsētu.

Pasaka par

PĒRTIĶIS

Vēlāk viņš nolēma doties uz parku, kad atnāca ierandzīga daudzus parus, viņš gribēja arī mīļēties pau meiteni. Viņš staigāja pa parku un ierandzēja vienu meiteni uz soliņa un nolēma, kā šī ir viņa iespēja atrast savu mīlestību. Viņš piegāja un apsēdās un pateica ka viņam ipatīkas tā meiča un viņa pateica kā viņai arī ipatīkas Pērtiķis. Viņi ejā pastaigā, kad viņi staigāja pērtiķis iedeva savu numuru

Un teica lai raksta ziņu, paēvina gribēt būt kopā. Viņi gaidīja ziņu visu vakaru, un viņa uzrakstīja kā gribēt būt kopa. Viņš bija ļoti laimīgs. Viņi staigāja katru dienu, viņi mīlēja viens otru. Viņi bija ļoti laimīgi. Pērtiķis izteica piedāvājumu.

Pēc 1 mēneša smaga darba viņi sarīko ideālas kāzas.

Galu galā viņi dzīvoja labi un laimīgi.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Aleksandra Dobriņina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kaspars Dāvis Reinvalds*

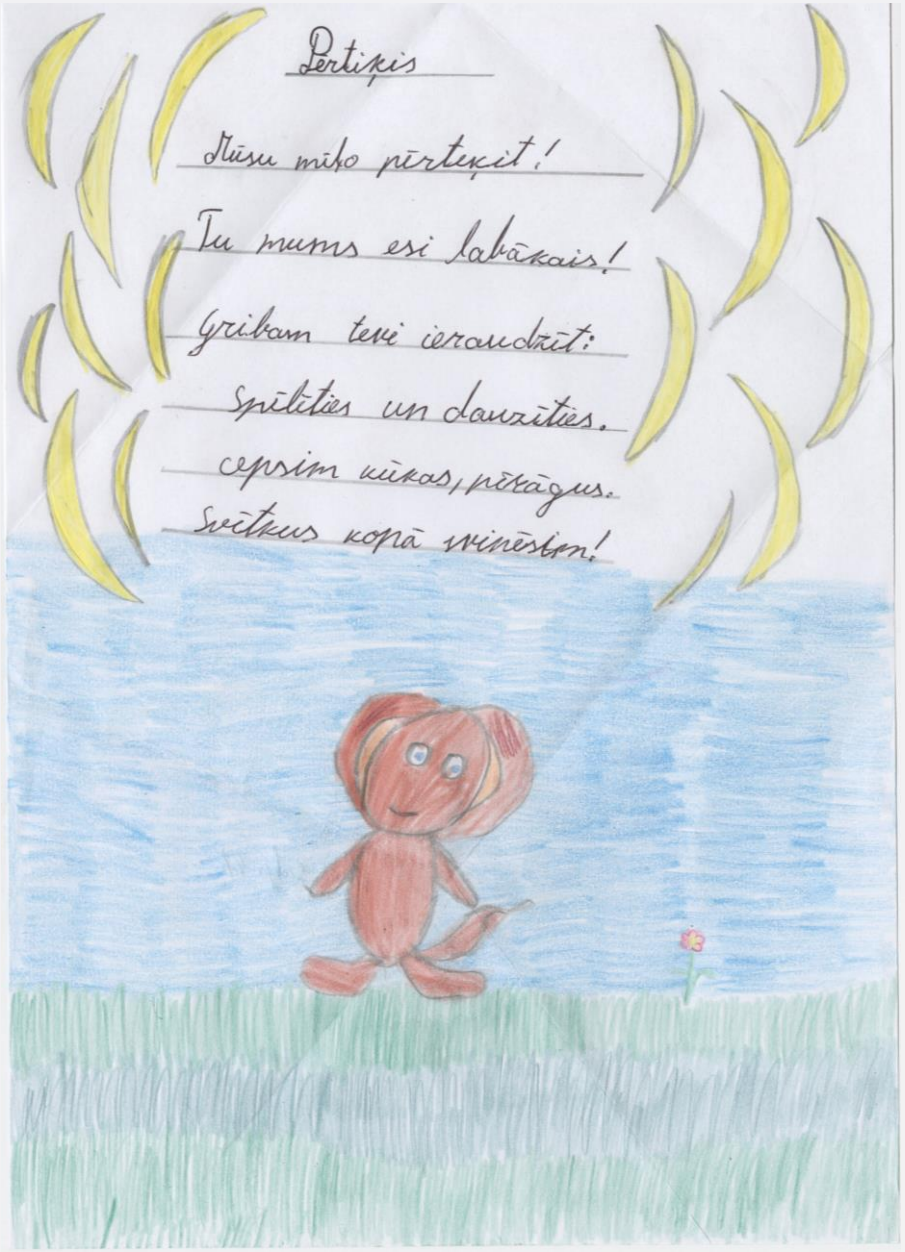

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Alīna Šuļja*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Māra Hlomova*

Pertiņštis šodien nasks-
Banānus tik ātri vāks
Banānkonā uzrāpies-
Nu tik šķīs un projām dies...
Saprātis, ka darbs nav liels-
Atlaidās un iesnaudās!
Tad, kad acis valā vēra
Saprata, ka diena vejā!
Pertiņēns tik noteic klusi-
Banāni jau neaizmuks!

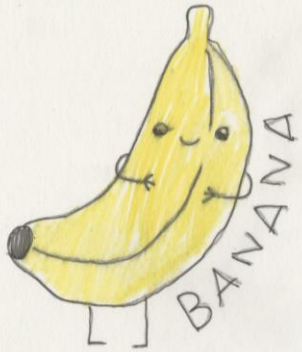

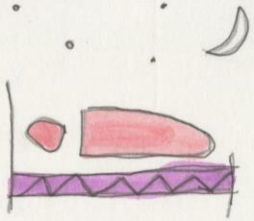

Pertiņš ar garu asti
Aptinies ap banānkasti
Brauc uz darbu Āfrikā
Tālu dienvidsahārā
Tur viņš loba zemesriekstus
Banānus un pekanriekstus
Pārdod tālāk ziloņiem
Arī lieliem lāsiņiem
Saņēmis viņš savu algu
Brauc atpakaļ uz tuvo Valgu
Tur ietinas viņš sedziņā,
Savā mīļā midziņā
Rīt būs jauns ceļojums
Un plāna cits darījums

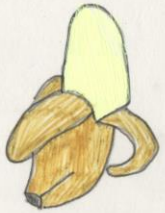

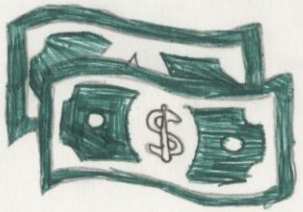

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Amanda Šķirmante*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Emīlija Birģele*

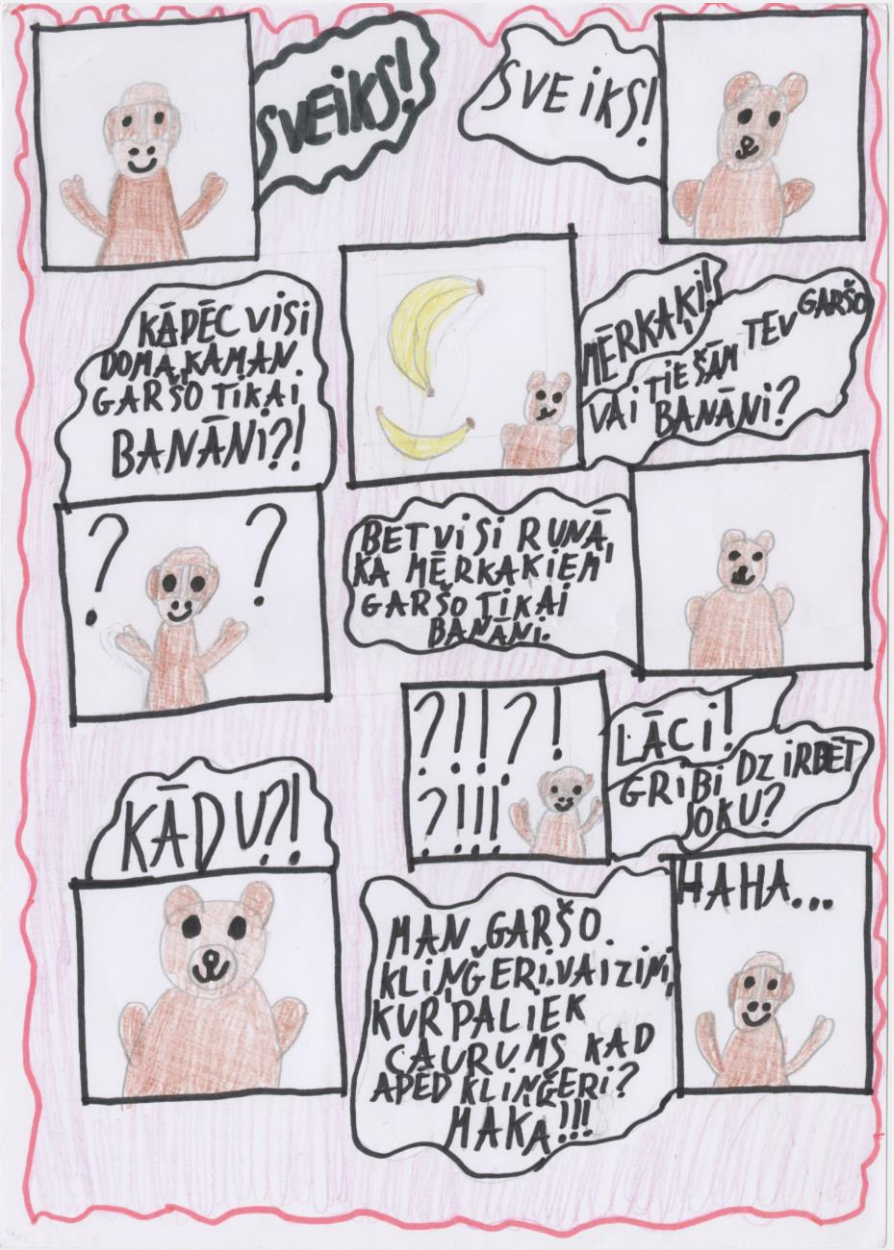

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Renāte Grubiņinka*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ketija Zilbere*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Baiba Bumbule*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jana Urbāne*

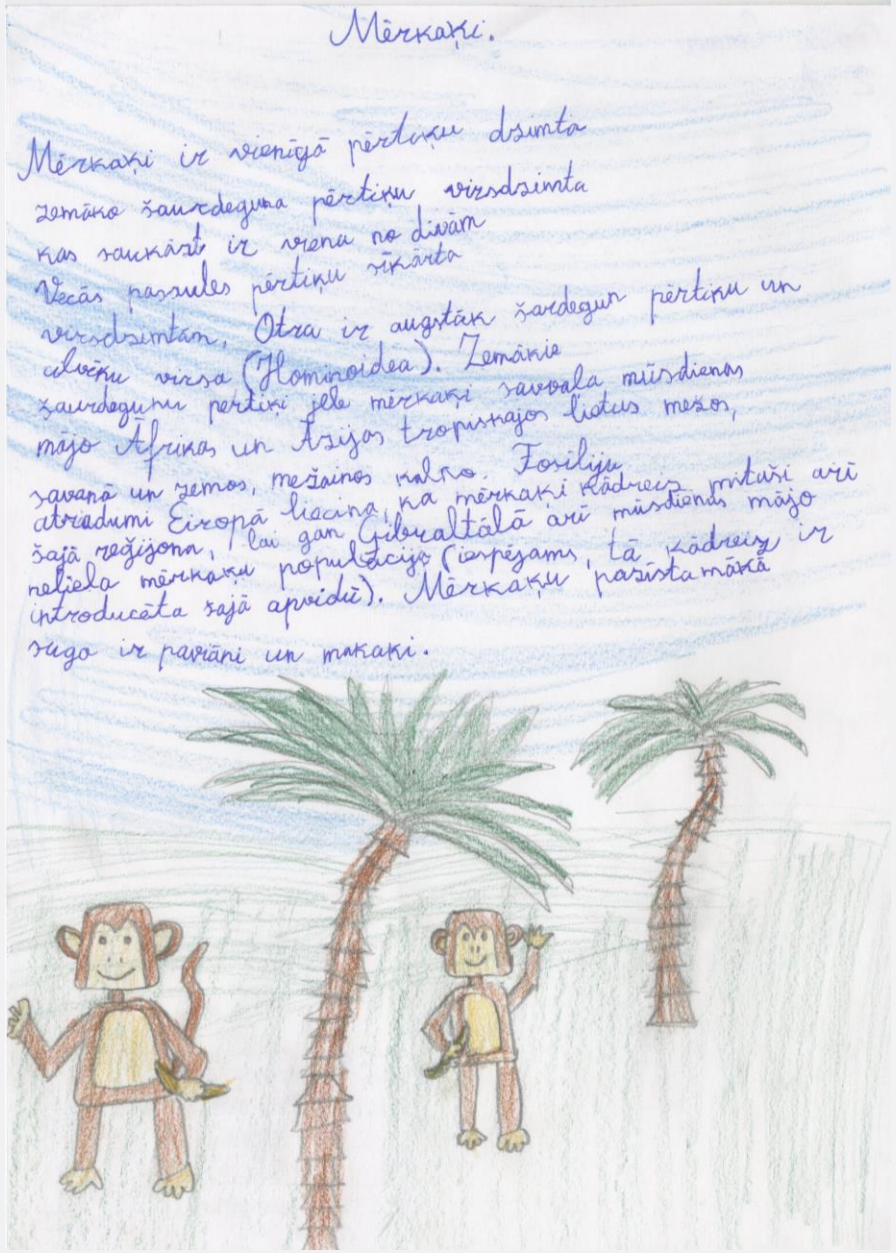

Mērkaķi.

Mērkaķi ir vienīgā pērtiķu dzimta
zemāko šaurdegunu pērtiķu virsdzimta
kas sauksāts ir vienu no divām
vecās pasules pērtiķu sīkārta
virsdzimtām. Otra ir augstāk šaurdegun pērtiķu un
cilvēku virsa (Hominoidea). Zemākie
šaurdegunu pērtiķi jeb mērkaķi savvala mūsdienas
mājo Āfrikas un Āzijas tropiskajos lietus mežos,
savanā un zemos, mežainos kalnos. Eiropā
atradumi Eiropā liecina, ka mērkaķi kādreiz mituši arī
šajā reģionā, lai gan Gibraltārā arī mūsdienās mājo
neliela mērkaķu populācija (iespējams, tā kādreiz ir
introducēta šajā apvidū). Mērkaķu pazīstamākā
sugo ir pavāni un makaki.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Denīze Circene*

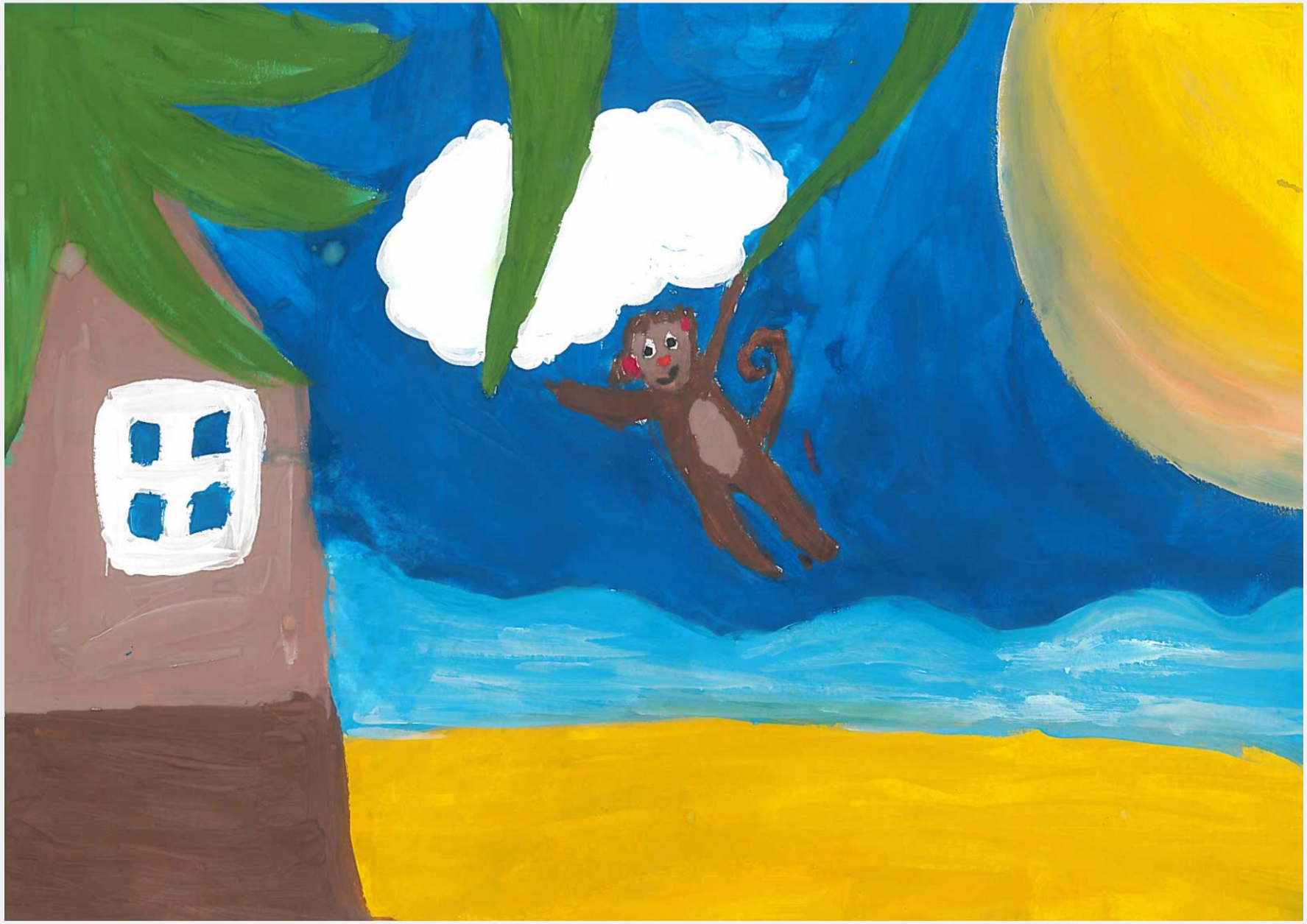

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Beatrise Tekla Martinova*

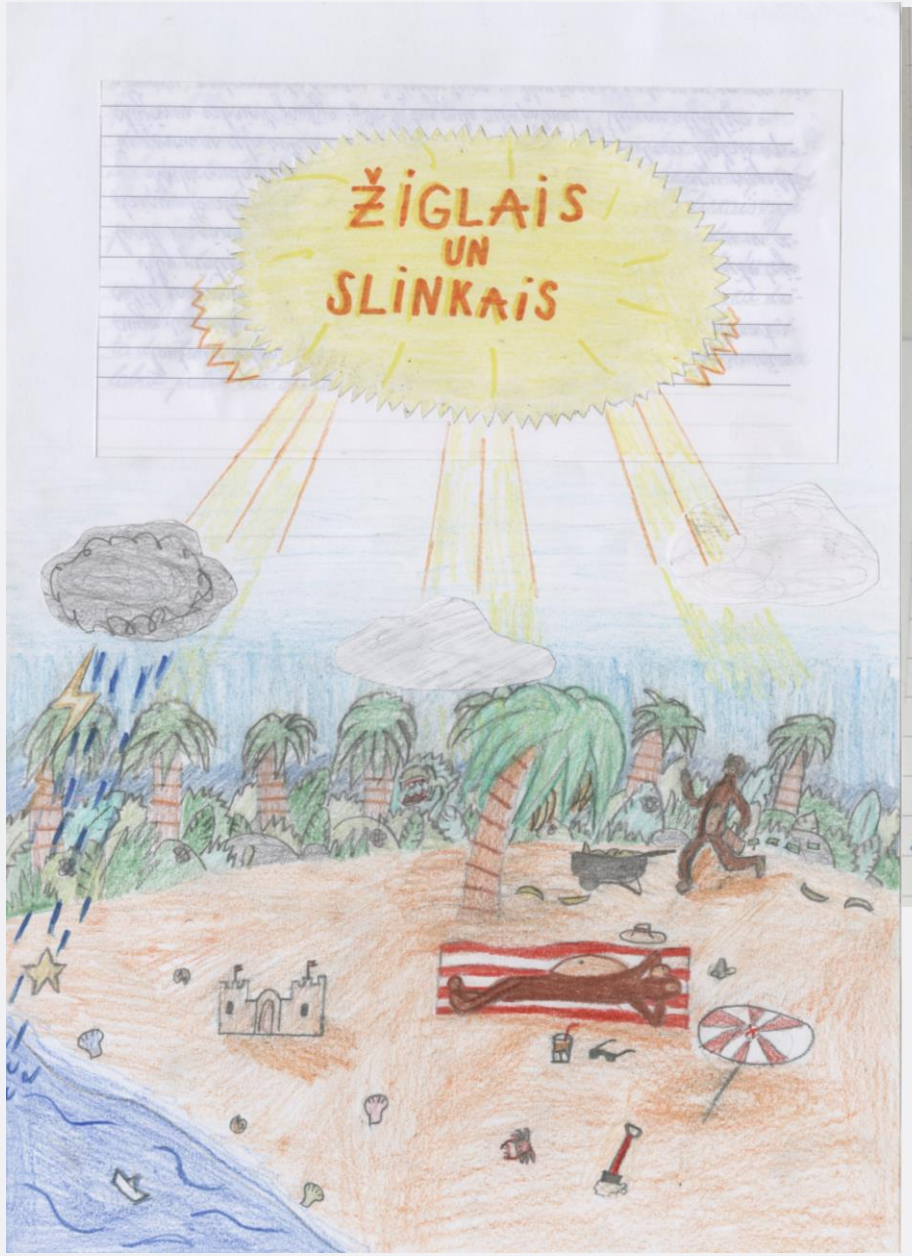

Kaut kur tālumos dienvidos atradās pērtiķu apdzīvota sala. Tur viņā no ģimenēm auga divi dēli – Žiglais un Slinkais. Tā kā abi bija jau izskoloti, vecāki noēma tos sūtīt pašiem veidot savu dzīvi.

Abi pērtiķi sāka gatavoties ceļam – Žiglais paņēma līdzi ķerru, lai varētu tajā lasīt banānus un pārdod, bet Slinkais paņēma līdzi banānu ķekaru un sēdziņu. Tā abi devās prom no mājām.

Kādu saulainu dienu Žiglais devās uz tirgu raitā soli ar banānu piepildītu ķerru un ceļā satika Slinko, kurš laiski gulēja zem palmas. Žiglais apstājās un izbrīnīts jautāja: „Ko tu tur guli zem palmas?" Slinkais atbildēja: „Gaidu, kad nokritīs banāns." Žiglais teica: „Uzrāpies uz palmas un paņem vienu ķekaru." Slinkais: „Bet ko man darīt ar visu ķekaru?" Žiglais: „Pārdosi un dabūsi daudz naudas." Tad Slinkais jautāja: „Ko man darīt ar naudu?" Žiglais veikli atbildēja: „Nopirksi ķerru un varēsi tajā uz tirgu vest pārdot banānus, paliksi bagāts un varēsi atpūsties, neko nedarot." Slinkais vēlēji pasmīnēja un atbildēja: „Bet es jau atpūšos un guku zem palmas."

Tā pērtiķi pabeidza sarunu, abi atvadījās un Žiglais ātrā soli devās uz tirgu, pie sevis prātojot: „Varbūt Slinkajam ir taisnība, ka dzīvi var baudīt un atpūsties neko nedarot. Bet no otras puses – ja visi tā darītu, ikdiena kļūtu tukša un vienmuļa." Žiglais secināja, ka viņam labāk patīk būt darbībā un apritē.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Dinārs Dāboliņš*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Lidija Krafte*

Pērtiķīša piedzīvojums.

Kādu dienu pērtiķīti Antonam bija garlaicīgi. Tāpēc viņš izdomāja uztaisīt džungļu sacensības ar citiem dzīvniekiem.

Sacensībās, kurš pirmais tiks līdz banānkokam, kas ir aiz upes, tas dabūs uzvarēs. Banānkoks ir bagāts ar banāniem. Sacensībās piedalījās Lauva ,Tīģeris ,Lācis, Aita, Krokodils, Suns un Kaķis. Viņi visi skrēja, bet Antons vienīgais padomāja lekt pa kokiem. Krokodils redzēja pērtiķi, ka viņš lec pa kokiem, un tad krokodils sāka arī lekt pa kokiem. Viņš paslīdēja un nokrita, tad stipri sasita kāju un izstājas no sacensībām. Citi skrēja. Tikai suns apstājās un pārbaudīja vai viss ir labi ar krokodilu. Antons tikai lēca un lēca pa kokiem! Tā viņš vinnēja balvu. Viņš to balvu sadalīja katram par cenšanos sacensībās.

Visi gardi mielojās ar balvu ,un krokodils par labumu izveseļojās.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elīna Bārbale*

Mērkaķītis ar savu draugu sēž pie mērkaķa mājas un dzer kafiju. Pie kalniem. Un tas bija no rīta.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kate Zīriņa*

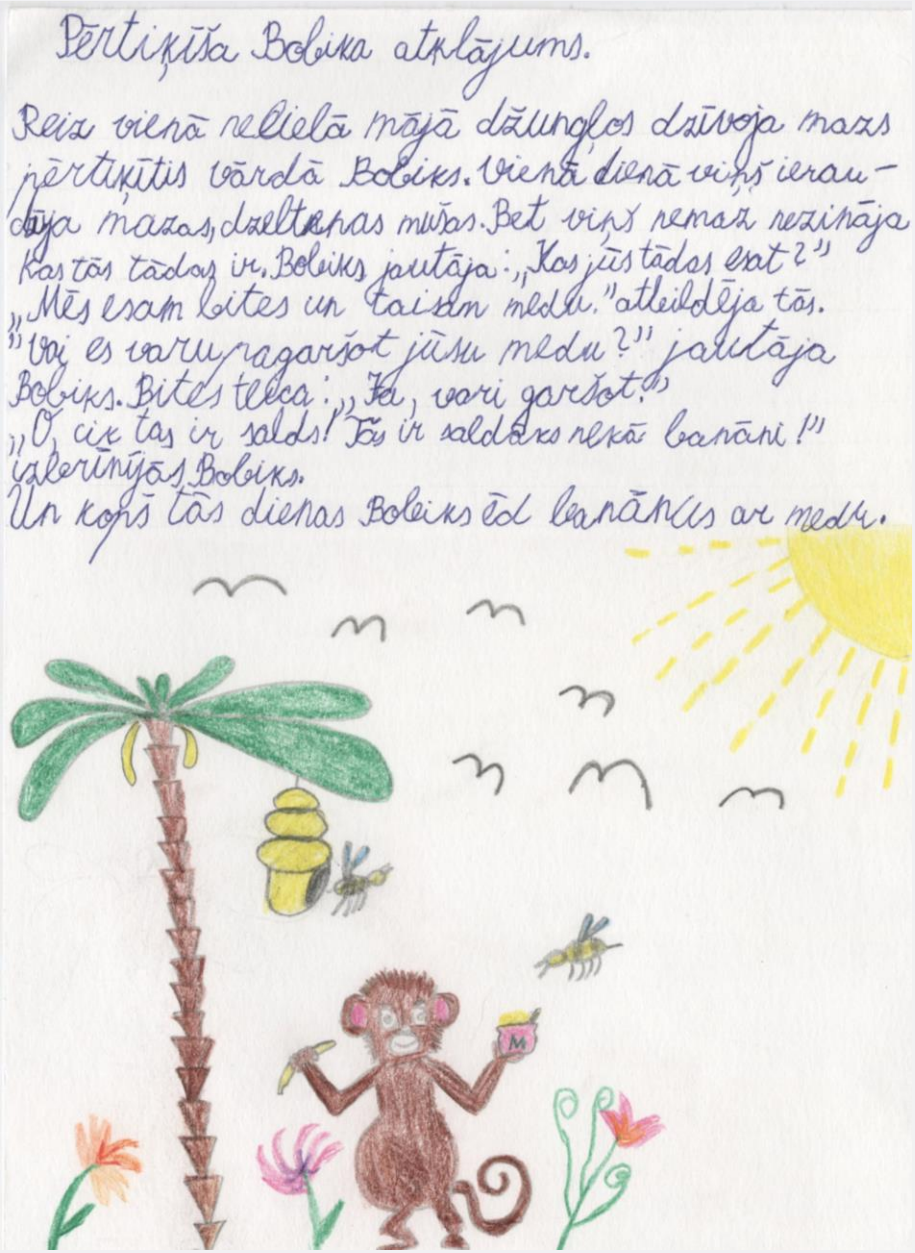

Pērtiķīša Bobika atklājums.

Reiz vienā nelielā mājā džungļos dzīvoja mazs pērtiķītis vārdā Bobiks. Vienā dienā viņš ieraudzīja mazas, dzeltenas mušas. Bet viņš nemaz nezināja kas tās tādas ir. Bobiks jautāja: „Kas jūs tādas esat?"
„Mēs esam bites un taisām medu." atbildēja tās.
„Vai es varu ragaršot jūsu medu?" jautāja Bobiks. Bites teica: „Jā, vari garšot."
„O, cik tas ir salds! Tas ir saldāks nekā banāni!" izsaucās Bobiks.
Un kopš tās dienas Bobiks ēd banānus ar medu.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elizabete Kikuča*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Melānija Zelča*

"Bubū ceļš uz džunģiem"

Kādu dienu mērkaķīte Bubū redzēja taciņu un, tad viņa taciņas galā redzēja skaistu pāvu. Bubū prasīja pāvam: "Vai zini, kur ir džunģli?". Pāvs atbildēja - cauri mežam, pāri upei, cauri alai. Mērkaķīte teica paldies un devās uz mežu. Tur viņai vajadzēja izvairīties no bedrēm. Viņa gandrīz iekrita pēdējā bedrē, bet ta nenotika. Tad viņa devās uz upi, tur Bubū aizpeldēja līdz krastam un, tad Bubū devās uz alu. Mērkaķīte satika lāci, kurš gulēja. Bubū centās klusi iziet no alas, lai nepamodinātu lāci. Un tā viņa izrāca sveika un vesela, tikusi džunģļos.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Emīlija Berkmane*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rafails Avsjuks*

Pērtiķīša pasaulē.

Reiz dzīvoja pērtiķis, kuru sauca Olivers. Viņam bija 5 gadi. Viņš bija draiskulīgs un jautrs. Viņam ļoti patika spēlēties. Viņa labākā rotaļubiedrene bija meitenīte vārdā Milda. Oliveram ļoti patika klausīties, kā Milda dzied, jo viņai bija ļoti skaista balss. Kopā viņi skraidīja pa pļavu, plūca puķes. Rudenī brida pa pelķēm. Ziemā vēla sniega-vīru. Abiem patika lasīt grāmatas. Tomēr vislabāk viņiem patika iet uz teātri. Ilgu laiku viņi sēdēja uz teātra kāpnēm un skatījās, kā nāk un iet aktieri. Reiz arī viņiem lāva piedalīties izrādē. No tā laika Milda gribēja kļūt par aktrisi. Divatā ar pērtiķīti viņi bieži spēlēja teātri. Tā viņa bija skaista princese. Olivers bija princis. Tā Milda bija nelaimīga bārenīte, bet Olivers drangs, kas viņu iepriecina. Kad Milda izauga, viņa tiešām kļuva par aktrisi un Olivers visu viņu pavadīja.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Emīlija Keira Teivāne*

Pērtiķītis Vilis

Reiz dzīvoja pērtiķītis Vilis. Bieži gāja uz parku un atpūtās. Parkā kāpelēja pa kokiem, šūpojās šūpolēs. Vienreiz sadraudzējās ar vāveri. Abiem patika kāpelēt pa kokiem. Tā viņi kopā dienas pavadīja-jautri un interesanti.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Emīlija Smilga*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kerija Ivanova*

„ Pērtiķēns bibliotēkā”

Reiz dzīvoja pērtiķēns Pēteris. Viņš gribēja grāmatu par putniem. Pēterīts uzvilka zābakus un gāja uz bibliotēku.

Kad viņš bija gandrīz klāt, viņš sāka domāt, ka bibliotēkā ir tkai viena grāmata, bet kad viņš iegāja iekšā, viņš pamanija tik daudz grāmatu, ka nevarēja izskaitīt. Viņš meklēja īsto, bet nevarēja atrast.

Tad viņš ieraudzija kādu meiteni. Viņa bija bibliotekāre. Tad viņš iedomājās – ja nu es viņai pajautātu, varbūt viņa man viņa palīdzēs? Tā viņš pajautāja meitenei, kur ir tā putnu grāmata, kuru es gribēju? Grāmata ir pie dzīvo būtņu sadaļas.

Tā pērtiķēns Pēteris atrada īsto grāmatu un devās mājās laimīgs.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Enija Bondare*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kristaps Ķesteris*

Pērtiķītis gāja uz māju un ieraudzīja banānu tirgu. Un pērtiķītim bija monētas un viņš nopirka to banānu. Viņš gāja un priecājās par dzīvi. Un tad satika māju, kur dzīvoja Esēnija. Tālāk viņš gāja meklēt draugu un vēl ar draugu gāja uz kafejnīcu. Tad pienāca nakts, viņi aizgāja gulēt un noslēpa monētas, lai arī nākošreiz būtu par ko nopirkt banānu.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Esēnija Špiņova*

Mērkaķis ar savu draugu aizbrauca uz zaķu pasauli. Viņi spēlējās ar zaķu bērniem, 100 zaķu bērniem. No kāpostiem viņi izveidoja māju, kur paslēpties zaķu bērniem. Zaķu bērni kāpostos ēda burkānus.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Staņislavs Fandjušins*

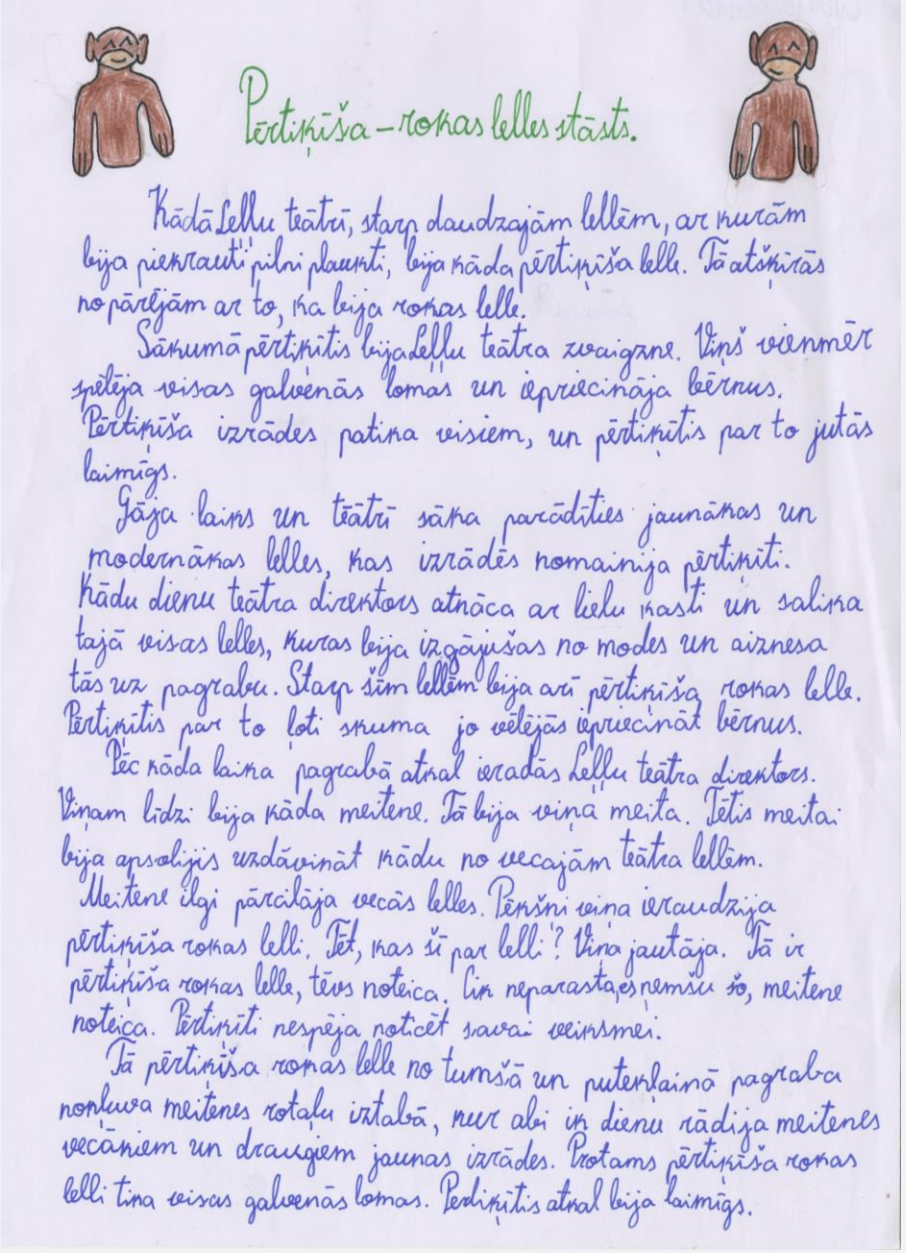

Pērtiķīša – rokas lelles stāsts.

Kādā Lelku teātrī, starp daudzajām lellēm, ar kurām bija piekrauti pilni plaukti, bija kāda pērtiķīša lelle. Tā atšķīrās no pārējām ar to, ka bija rokas lelle.

Sākumā pērtiķītis bija Lelku teātra zvaigzne. Viņš vienmēr spēlēja visas galvenās lomas un iepriecināja bērnus. Pērtiķīša izrādes patika visiem, un pērtiķītis par to jutās laimīgs.

Gāja laiks un teātrī sāka parādīties jaunākas un modernākas lelles, kas izrādēs nomainīja pērtiķīti. Kādu dienu teātra direktors atnāca ar lielu kasti un salika tajā visas lelles, kuras bija izgājušas no modes un aizsnesa tās uz pagrabu. Starp šīm lellēm bija arī pērtiķīša rokas lelle. Pērtiķītis par to ļoti skuma jo vēlējās iepriecināt bērnus.

Pēc kāda laika pagrabā atkal ieradās Lelku teātra direktors. Viņam līdzi bija kāda meitene. Tā bija viņa meita. Tētis meitai bija apsolījis uzdāvināt kādu no vecajām teātra lellēm. Meitene ilgi pārcēlāja vecās lelles. Pēkšņi viņa ieraudzīja pērtiķīša rokas lelli. Tēt, kas šī par lelli? Viņa jautāja. Tā ir pērtiķīša rokas lelle, tēvs noteica. Lai neparastāku nemsu šo, meitene noteica. Pērtiķītis nespēja noticēt savai veiksmei.

Tā pērtiķīša rokas lelle no tumšā un putekļainā pagraba nonāca meitenes rotaļu istabā, kur abi ik dienu rādīja meitenes vecākiem un draugiem jaunas izrādes. Protams pērtiķīša rokas lelli tēva visas galvenās lomas. Pērtiķītis atkal bija laimīgs.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Estere Ciesalniece*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Patrīcija Straupmane*

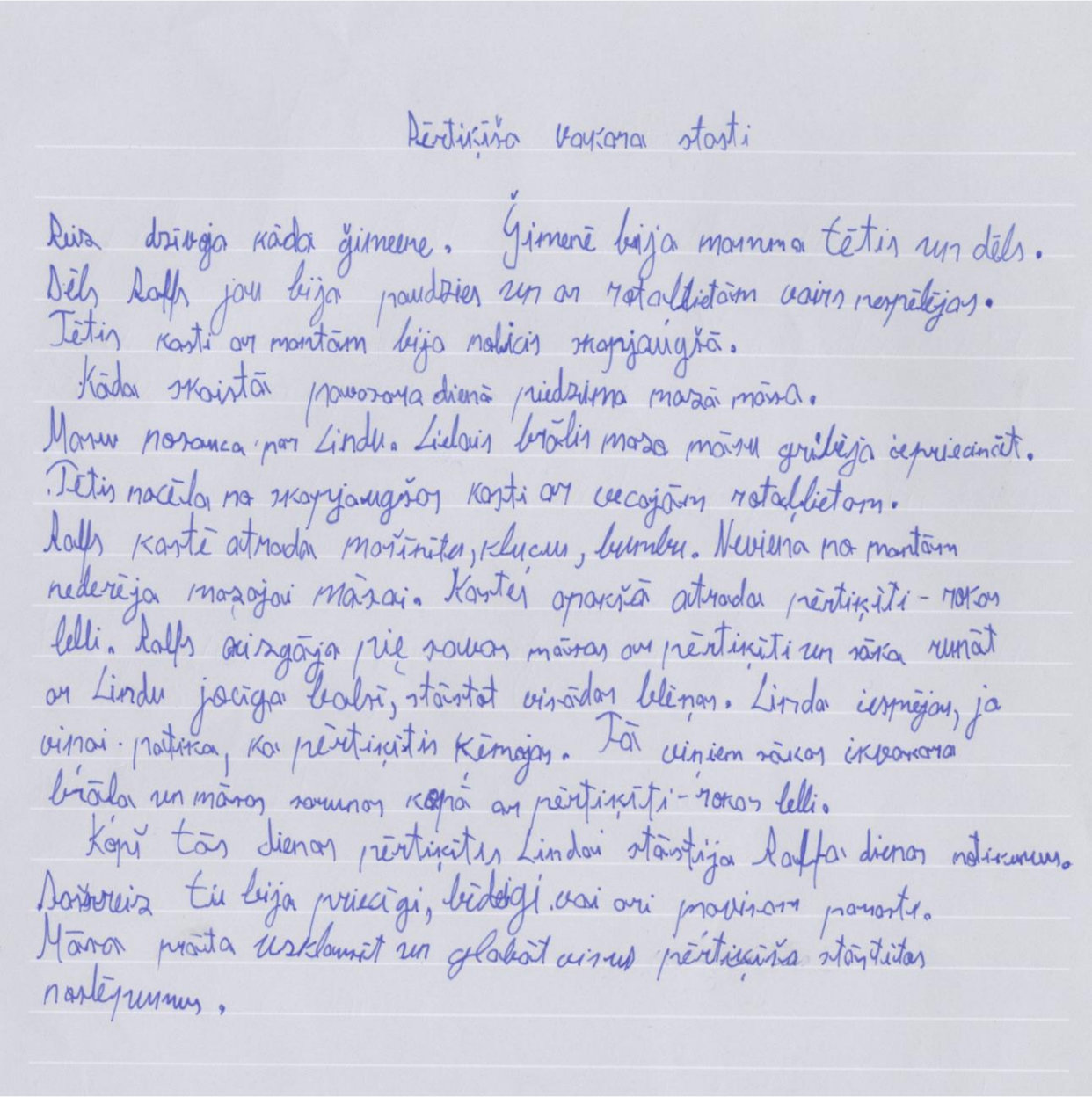

Pērtiķīša vakara stasti

Reiz dzīvoja kāda ģimene. Ģimenē bija mamma tētis un dēls. Dēls Rolfs jau bija pauguros un ar rotaļlietām vairs nespēlējas. Tētis kasti ar mantām bija nolicis skapjaugšā.

Kādu skaistā pavasara dienā piedzima mazā māsa. Mamma nosauca par Lindu. Lielais brālis maza māsu grūtēja iepriecināt. Tētis nācēla no skapjaugšas kasti ar vecajām rotaļlietam. Rolfs kastē atrada mašīnītes, rīkus, bumbu. Neviena no mantām nederēja mazajai māsai. Kastei apakšā atrada pērtiķīti - rokas lelli. Rolfs aizsvārstīja pie savas māsas ar pērtiķīti un sāka runāt ar Lindu jocīgu balsi, stāstot visādas leļļenes. Linda iesmējās, ja viņai patika, ka pērtiķītis kūmojas. Tā viņiem sākas īsvaroma draudzība un māsas sarunas kopā ar pērtiķīti - rokas lelli.

Kopā tās dienas pērtiķītis Lindai stāstīja Rolfa dienas notikumus. Dažreiz tie bija priecīgi, bēdīgi vai ari pavisam parasti. Māsa prata uzklausīt un glabāt visus pērtiķīša stāstītos noslēpumus.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ēvalds Krastiņš*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rūta Fūrmane*

Mazā pērtiķīša dzīve

Kādu dienu maza meitenīte, kuru sauca Elza, pazaudēja savu rotaļu pērtiķīti. Meitene izmeklēja visu māju, bet diemžēl neatrada savu mantiņu. Pagāja ilgs laiks, līdz meitenīte jau samierinājās ar zaudējumu.

Elzas tētis bija nejauši ielicis pērtiķīti kādā kastē un ar to aizbrauca uz darbu. Viņš strādāja leļļu teātrī , bija aktieris. Pēc trim dienām vajadzēja būt izrādei "Mazā pērtiķīša dzīve". Scenārijs jau bija gatavs, aktieri to zināja no galvas, bet trūka tikai vienas lietas-pērtiķīša. Kad Elzas tētis atrada to savā kastē, viņš bija ļoti pārsteigts, jo tieši viņam bija jāspēlē galvenā varoņa, pērtiķīša, loma. Kad beidzās garā izrāde, Elzas tētis, noguris no darba, brauca mājās, paēda vakariņas un ātri iemiga. Pēkšņi nakts vidū viņam piezvanīja priekšnieks un paziņoja, ka pēc 2 dienām viņiem jābrauc uz Lietuvu un piebilda, ka obligāti ir jāpaņem līdzi pērtiķītis. Nākamajā rītā Elzas tētis devās uz darbu. Par lielu pārsteigumu viņš uzzināja, ka izrāde "Mazā pērtiķīša dzīve" tik ļoti ir patikusi kritiķiem, ka viņi piedāvāja braukt uz Lietuvu un spēlēt šo izrādi. Elzas tēti šī ziņa ļoti iepriecināja. Tā viņi braukāja pa dažādām Eiropas valstīm. Bija Lietuvā, tad Igaunijā, neaizmirsa arī par Dāniju. Kad viņi lidoja uz Turciju, notika tas, no kā viņi ļoti baidījās. Pērtiķītis pazuda. Tika pārmeklēta visa lidosta, bet pērtiķīti neatrada. Pēc kāda brīža viņi pēkšņi sadzirdēja bļaujam kādu meiteni. Viņi pamanīja mammu velkam meiteni prom no pērtiķīša. Visi kā traki steidza pie pērtiķīša, jo lidmašīnai bija jāizlido pēc 20 min, bet viņiem vajadzīgā lidmašīna atradās otrā lidostas pusē. Viņi skrēja kā nekad! Elzas tētis pat paspēja divas reizes pakrist. Tomēr beigās visi paspēja. Ceļojums ar izrādi nu bija beidzies, un visi atlidoja uz Latviju.

Elza bija tik priecīga, ieraugot savu mīļo, mazo pērtiķīti! Kopš tās dienas viņa vairs nešķīrās no savas jaukās un jau slavenās rotaļlietas.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ģirts Šakars*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Estere Sivjakova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Samuševa*

Pērtiķītis un ģimene

Reiz dzīvoja pērtiķītis, kurš bija laimīgs, jo viņam bija tētis un mamma. Viņi mājās visi dzīvojās draudzīgi, kopīgi ēda vakariņas, spēlēja spēles. Dienās gāja pastaigāties. Viņam patika skriet un lēkāt. Vecāki viņam nopirka lecamauklu. Viņš katru dienu ar to lēca. Un tā uzvarēja sacensībās.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Karolīna Šorohova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Zlata Čevere*

Pērtiķēna ceļojums. Haralds Akimovs 4.b.

Reiz kādā siltā, saulainā dienā džungļos pērtiķu vecākiem piedzima divi mazi pērtiķēni. Viņus sauca Hermans un Ludžī. Hermans ļoti paklausīgs, bet Ludžī ātrs, zinkārīgs un vienmēr interesējās par jaunām lietām.

Mazie pērtiķēni ar katru dienu auga lielāki. Tad pienāca diena kad abiem pērtiķu brāļiem bija jāsāk iet skolā. Pirmā skolas diena bija liels pārsteigums.

Abām pērtiķēnim mamma ādeva lielu banānu pušķi priekš skolotājas. Pa ceļam uz skolu Ludžī visus banānus apēda. Skolotājai viņš pasniedza tukšas banānu mizas.

Ludžī nepatika mācīties, viņš sapņoja kā varētu lēkāt pa koku zariem.

Kādu dienu skolātika stāstīts par lielu vilcienu, kurš ceļo pa visu pasauli. Ludžī gribēja to redzēt. Nākamajā dienā ejot uz skolu pērtiķēns pamanīja lielo vilcienu, viņš gribēja to aplūkot. Ludžī uzlēca uz vilciena jumta. Pēkšņi vilciens sāka rāpot pa sliedēm prom. Un tā sākās mazā pērtiķēna ceļojums lielajā pasaulē.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Haralds Akimovs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Samanta Ozola*

Pērtiķēns ceļā uz kosmosu.

Kādu dienu pērtiķēns ar tēti devās uz raķešu palaistuvi - vienkāršāk ,uz tēva darbavietu. Bija Tēva un Dēla diena, bet tētim obligāti bija jāierodas darbā. Kad viņi bija ieradušies darbā, pērtiķēnam tētis lika sēdēt atpūtas telpā. Pērtiķēns nodomāja, ka viņam būs garlaicīgi un viņš klusītēm zagās tētim līdzi. Tad ticis aiz stūra saprata, ka tētis ir nozudis. Viņš gāja taisni. Tad parādījās līkumi. Pēc 10 minūtēm sāka trīcēt viss, kas bija zem kājām. Pērtiķēns atcerējās tēta stāstīto: kā kosmosā dodas raķetes. Bija sākusies laika atskaite! Visas durvis aiztaisās. Pērtiķītis zaudēja gravitāciju un saprata ka dodas kosmosā.

Ceļš līdz Mēnesim bija garš, jo pērtiķēns bija nobijies, ka tur dodas viens. Taču par laimi, izrādījās, ka gaisa kuģī atradās viņa tētis. Kad abi satikās, pērtiķēnam bija prieks par atkal redzēšanos! Abi kopā baudīja un apguva jaunas lietas, kas pērtiķēnam likās ļoti aizraujošas. Viņš jau kopš bērnības bija cerējis, ka kopā ar tēti kādreiz dosies uz Mēnesi, un ka viņš būs kosmonauts.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Henrijs Kāposts*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ariela Dukovska*

Pērtiķa stāsts.

Mani sauc Pēteris. Es dzīvoju Āfrikas džungļos. Man ir brūns kažoks, bet, es esmu pirāts. Mani vecāki ir miruši un es esmu palicis viens. Man nav ne brāļu ne māsu. Mani draugi ir citi pērtiķu pirāti. Man labāk patiktu lēkāt pa kokiem, bet, bieži es to nevaru. Man ar saviem draugiem pirātiem ir jādodas laupīt. Mēs aplaupām kuģus, kuri piestāj Āfrikas krastos. Uz kuģiem meklējam dārgumus. Tos mēs paslēpjam koku zaros. Es nezinu ko vecie pērtiķi pirāti dara ar paslēptajiem dārgumiem. Man nepatīk mana nodarbošanās. Vecie pērtiķi man draud ka nokodīs, ja es neiešu laupīt. Es vēl esmu pārāk mazs, lai varētu džungļos izdzīvot.

Tāds ir mans bēdīgais, īsās dzīves stāsts.

Autors: Justīne Lazda.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Justīne Lazda*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marta Zingule*

Mērkaķu piedzīvojums!

Reiz dzīvoja mērkaķis kurš gribēja izpētīt pasauli. Viņš bija vientuļš. Viņu sauca Roberts. Viņš gribēja izpētīt kaut ko jaunu. Kamēr Roberts ~~skatījās~~ skatījās pa mājas logu viņš ieraudzīja kaut ko jaunu ko viņš nekad nav redzējis. Viņš nezināja kas tas ir viņš sēdēja ilgi un domāja kas tas varētu būt. Roberts to aprakstīja tā izskatu. Roberts loti gribēja zināt kas tas ir, tāpēc viņš domāja stundām ilgi viņš zīmēja krāsoja, un lasīja. Tad kad Roberts lasīja viņš beidzot atrāda kad tas ir tauriņš Roberts bija loti laimīgs, kad uzzināja kas tas ir! viņš to izstāstīja daudziem dzīvnieku ~~ieinteresēt~~ un viņš dabūja daudz jaunu draugu. ~~Ted~~

Ata!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Kuzmina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Dāvids Šaicāns*

Mīļā pērtiķīša diena.

Pērtiķītis, kad viņš piemostas viņam ir jāpaēd brokastis un tad viņam jāsaģērbjas. Tad viņš iet uz skolu. Skolā viņš mācās. Pēc skolas pērtiķītis dodas sēņot. Viņš satiek mežā draugus, pēc mirkļa atrod sēni un to nogriež.

Un uzminiet ko viņš vēl satika…? (dramatiska pauze)

Savu draudzeni tīģerieni un abi gāja uz pērtiķīša dzimšanas dienu.

Viņi samīļojās un sabučojās, jo tā bija tīģeru meitene un viņš pērtiķu puika. Pa ceļam viņi satika vāveru puiku, kuru arī uzaicināja uz pērtiķīša dzimšanas dienu.

Tīģeriene pūta balonus ballītei, kamēr pērtiķītis un vāveru puika dejoja. Ballītei vēl vajadzēja uztaisīt savu mūziku. Kad mūzika bija gatava, viņi gatavoja picas un salātus.

Un viss..

Ballīte beidzās un visi aizgāja prom.

p.s. un vēl tur vispār bija arī vilks, lapsa un vista.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Klāvs Liekniņš*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Eduards Vaickovskis*

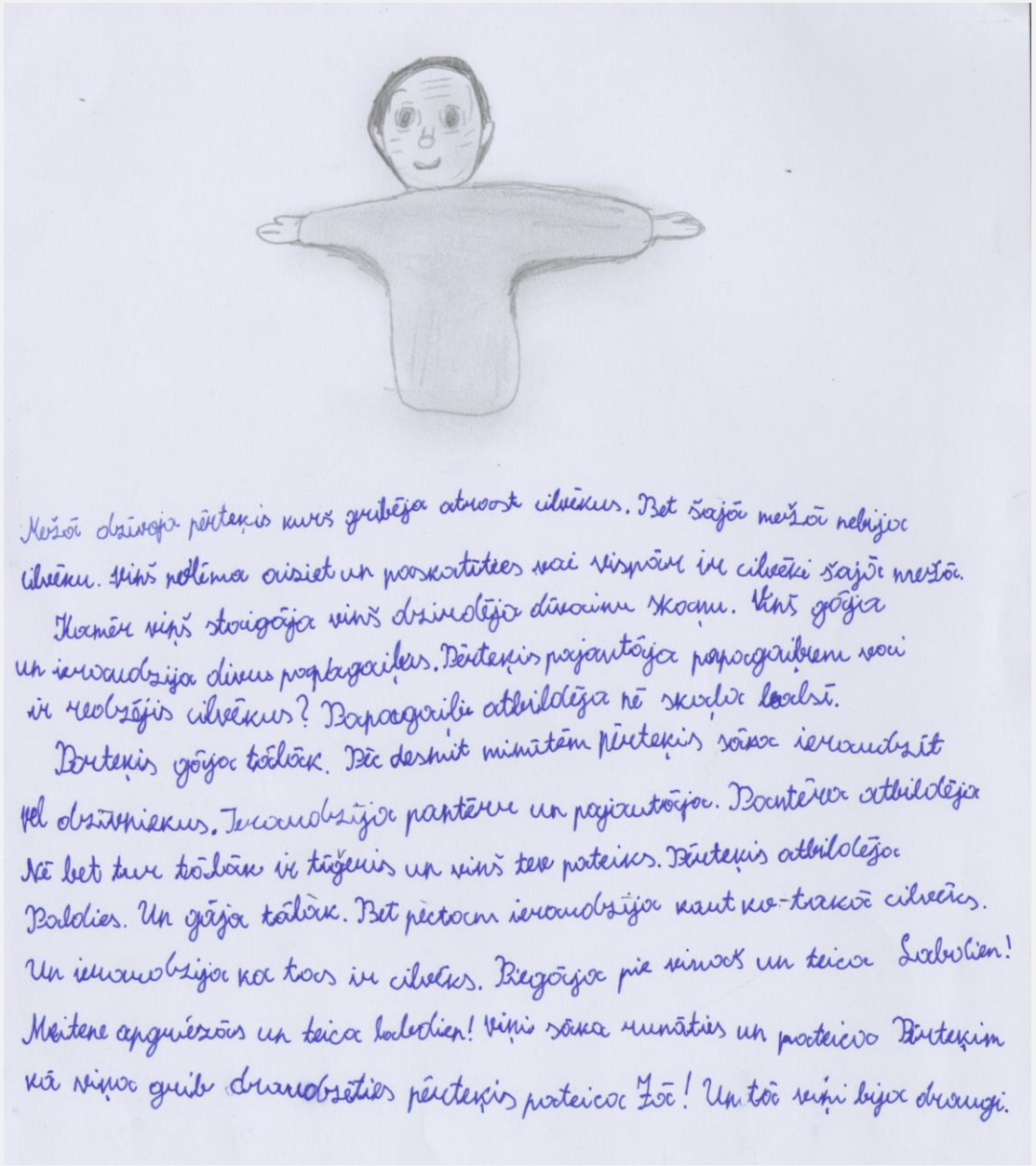

Mežā dzīvoja pērtenis kurš gribēja atrast cilvēkus. Bet šajā mežā nebija
cilvēku. Viņš nolēma aiziet un paskatīties vai vispār ir cilvēki šajā mežā.
Kamēr viņš staigāja viņš dzirdēja dīvainu skaņu. Viņš gāja
un ieraudzīja divus paplacaiņus. Pērtenis pajautāja paplacaiņiem vai
ir reālajā cilvēkus? Paplacaiņi atbildēja nē skaļi kaislī.
Pērtenis gāja tālāk. Pēc desmit minūtēm pērtenis sāka ieraudzīt
vēl dzīvniekus. Ieraudzīja pantēru un pajautāja. Pantēra atbildēja
Nē bet tur tālāk ir tūgenis un viņš tev pateiks. Pērtenis atbildēja
Paldies. Un gāja tālāk. Bet pēctam ieraudzīja kaut ko-trakā cilvēku.
Un ieraudzīja kā tas ir cilvēks. Riegāja pie viņa un teica Sveiki!
Meitene apgriezās un teica labdien! Viņi sāka runāties un pateicās Pērtenim
kā viņa gribēja dzīvot bez pērtenis pateicās Tā! Un tā viņi bija draugi.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kristīne Bērziņa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kiriana Kelere*

Larions.

Krokodils un pērtiķis.

Dzīvoja krokodils un viņam vienmēr gribējās ēst. Un tad kādu dienu viņa acīs iekrita pērtiķis, un viņš gribēja viņu veltīgi pieķīlināt tuvāk. Un viņš sāka stāvēt un lūgt palīdzību.

- Ak! Palīdziet! Palīdziet! Pērtiķis sapratās, ko vēlas, un tāpēc spēlējās līdzi. "Kas notiks?" Viņa jautāja. "Sāp zobs," viņš teica, "nāc, lūdzu, paskaties kas vainas manam zobam." Pērtiķis nokāpa lejā un sāka pētīt krokodila muti. Un, kad viņš gribēja aizskārt muti, pērtiķis ātri izlēca un uzkāpa koku un sāka mest akmeņus krokodilam. Un tad viņš iegāja ūdenī. Un pērtiķis smējās un priecājās.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Larions Kaļiņins*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Aleksandra Bergere*

Pērtiķēna stāsts.

Reiz dzīvoja pērtiķēns. Viņš bija ļoti draiskulīgs! Tāpēc vecāki nosauca par Draiskuli.

Kādu dienu Draiskulis pamanīja vāveri. Viņš mēģināja noķert. Skrēja pakaļ leca pakaļ, bet nenoķēra. Tad gad viņš apstājās, jo māmiņa sauca pusdienās. Pēc pusdienām Draiskulis atkal gāja ārā, bet nepamanīja vāveri. Upītes malā bija varde, Draiskulis skrēja pie vardes. Plunkš! - varde ieleca atpakaļ. Pērtiķis palika bēdīgs. Māmiņa pamanīja, ka Draiskulis bēdājās. Viņa pienāca pie pērtiķīša. Viņš izstāstīja, ka neviens ar viņu negrib spēlēties. Mammai bija draudzene viņai dēls. Draiskulis sadraudzējās ar otru pērtiķi. Kādu dienu Draiskulis ar Rudiju lēkāja pa ozoliem. Pēc tam pa liepām. Pēc 6. liepas leca lapu čupā. Tad, kad viņiem apnika lēkāt. Aiz mājas bija grāvis un viņi gāja uz turieni peldēt. Draiskulis leca ūdenī, bet Rudijs lēnām gāja ūdenī. Grāvja galā bija dziļš. Draiskulis gribēja iet uz galu kur bija dziļš, bet Rudijs apstādināja.

Beigās Draiskulis saprata, ka labs draugs uzreiz neparādīsies. Vajag laiku, lai viņu atrastu.

Autors: Līga Zviedre

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Līga Zviedre*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Justīne Bārtulāne*

Reiz dzīvoja mērkaķis un viņu sauca Čār-
lijs. Viņš dzīvoja džunglos un bija pieaugušais.
Čārlijs kādu dienu gāja pastaigāties un iegāja
pilsētā. Viņš nesapra kur atrodas un pie viņa pie-
gāja puisis. Puisēns pateica kā viņu sauc un mērkaķēns
pateica kā viņu sauc. Puisi sauca Pauls. Paulam bija 11
gadi. Pauls atveda mērkaķi mājās un parādīja mammai.
Mamma atļāva atstāt mērkaķi. Mērkaķis uz visiem
laikiem palika pie Paula un bija ļoti prācīgs!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Līva Zankovska*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Līva Zankovska*

Laipnais pērtiķītis.

Reiz dzīvoja mazs pērtiķītis, kas lēkāja pa kokiem. Viņš dzīvoja džungļos un iepriecināja džungļu iemītniekus. Viņam patika darīt labas lietas. Pārējie par to viņu mīlēja. Džungļos visi bija draudzīgi.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Luīze Ločmele*

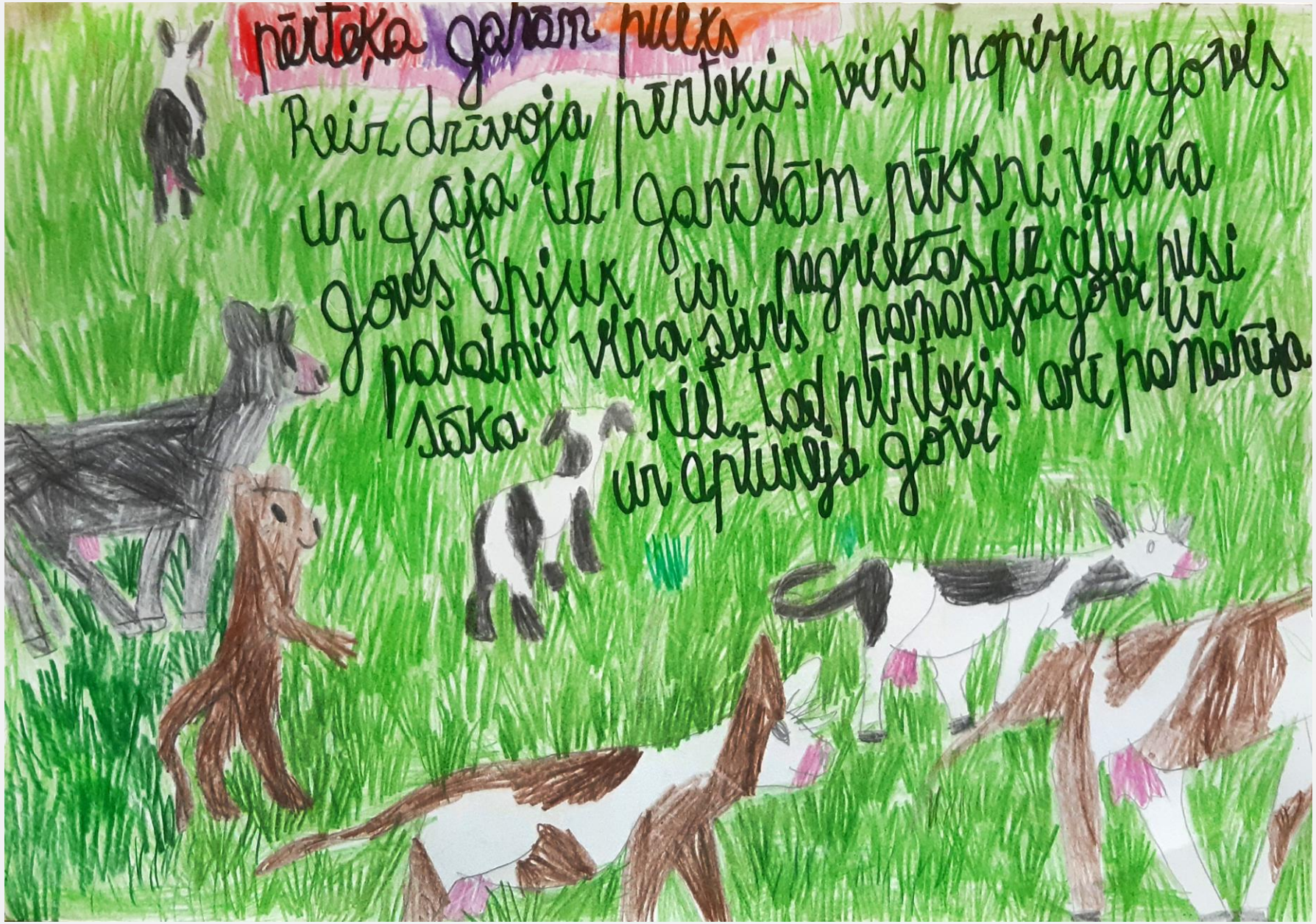

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Magdalēna Pētersone*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Reinis Strads*

Pērtiķis-roku lelle.

Mazai meitenei Minnai rekija rotaļlietu.
Mājās bija tikai vecs brūns mētelis.
Viņa palīdza mammai, lai viņai
uzšuj rokas lelli - pērtiķēnu.
Māte uzklausīja meitas lūgumu.
Vakarā tapa pērtiķītis. Minna bija ļoti laimīga.
Ar sokas lelli pērtiķīti viņa rādīja mājās izrādes.
Mājās vecāki pamanīja, ka arī uzvedība Minnai mainījās. Uz to labāko pusi.
Minna, kad bija labs laiks, gāja ārā. Rokas lelli-pērtiķēnu viņa ņēma līdzi. Pārējiem
bērniem arī bija rokas lelles. Bet dažādas. Kuram bija lauva, kuram vardē.
Mājas pagalmā valdīja, liela rosība. Minna iegūva jaunus draugus.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Maksims Bušs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Anna Kudrešova*

Reiz Rīgā dzīvoja mērkaķis, kuru sauca Ļauļa. Ļauļa mīl ēst banānus un zemenes, viņa kaut kad gāja uz mīļāko veikalu, bet tur nebija ne banānu, ne zemenes. Tad viņa ieraudzīja feju, kurai Ļauļa izteica vēlēšanos, lai kastēs ir tas, ko es gribu. Un viņa gāja mājās ļoti priecīga.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Margarita Daņilova*

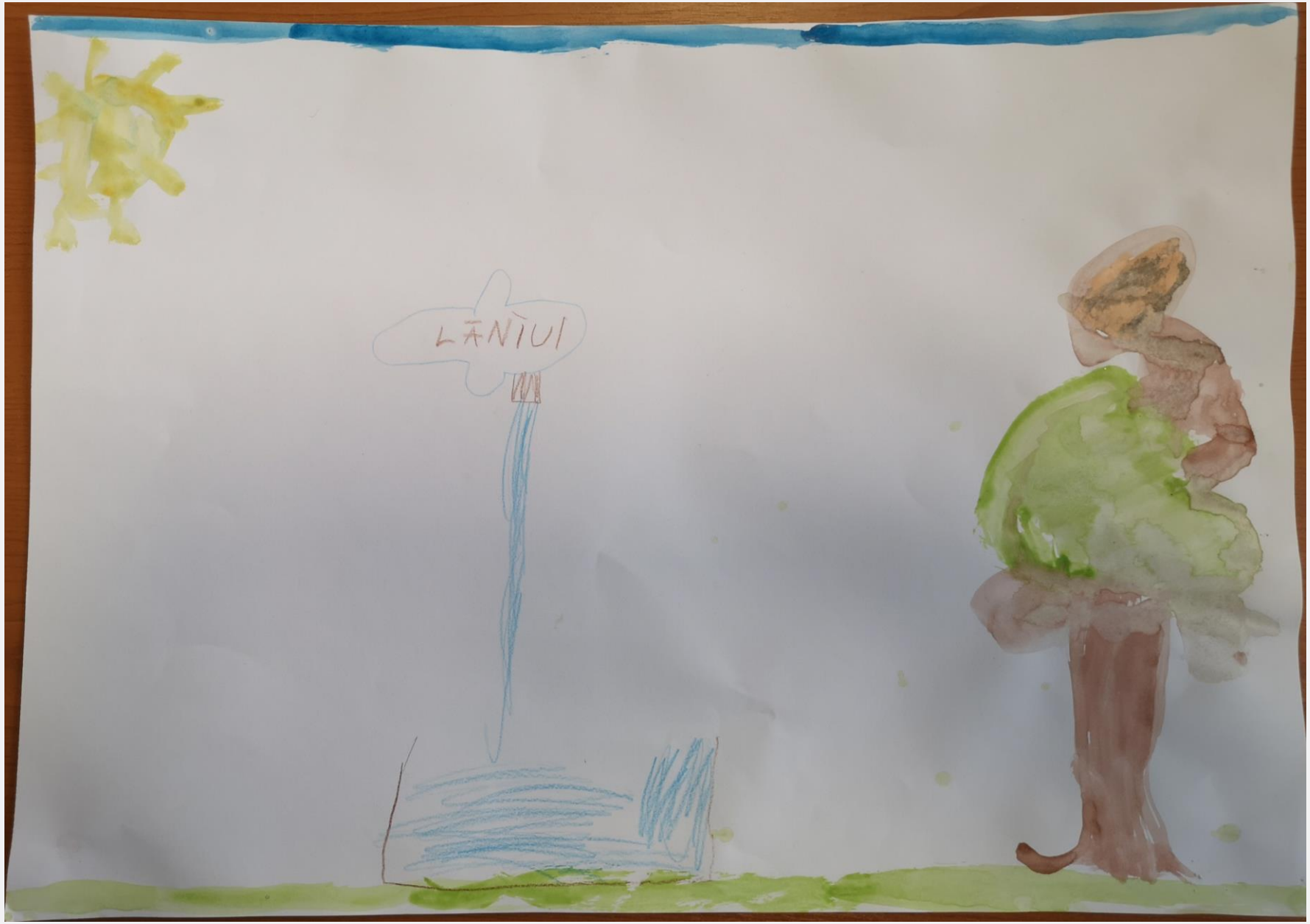

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jānis Kļaviņš*

Reiz dzīvoja Bilija. Viņa gāja uz mežu lasīt sēnes. Lasot viņa aizķērās aiz saknes un nogāza gan egli, gan sēnes. Un tad Bilijai uz mutes uzkrita simtkājis un ausī ielidoja naktstauriņš un kokā spārdījās vāvere. Kad notiek nelaime, tad parādās zvaigznes un krāsainas debesis. Un viņa dzird, kad parādās zvaigznes.

Nelaimes notiek, kad aizķeras kāja, kad uzkrīt kukainis un kad nogāž kokus un sēnes.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marta Stale*

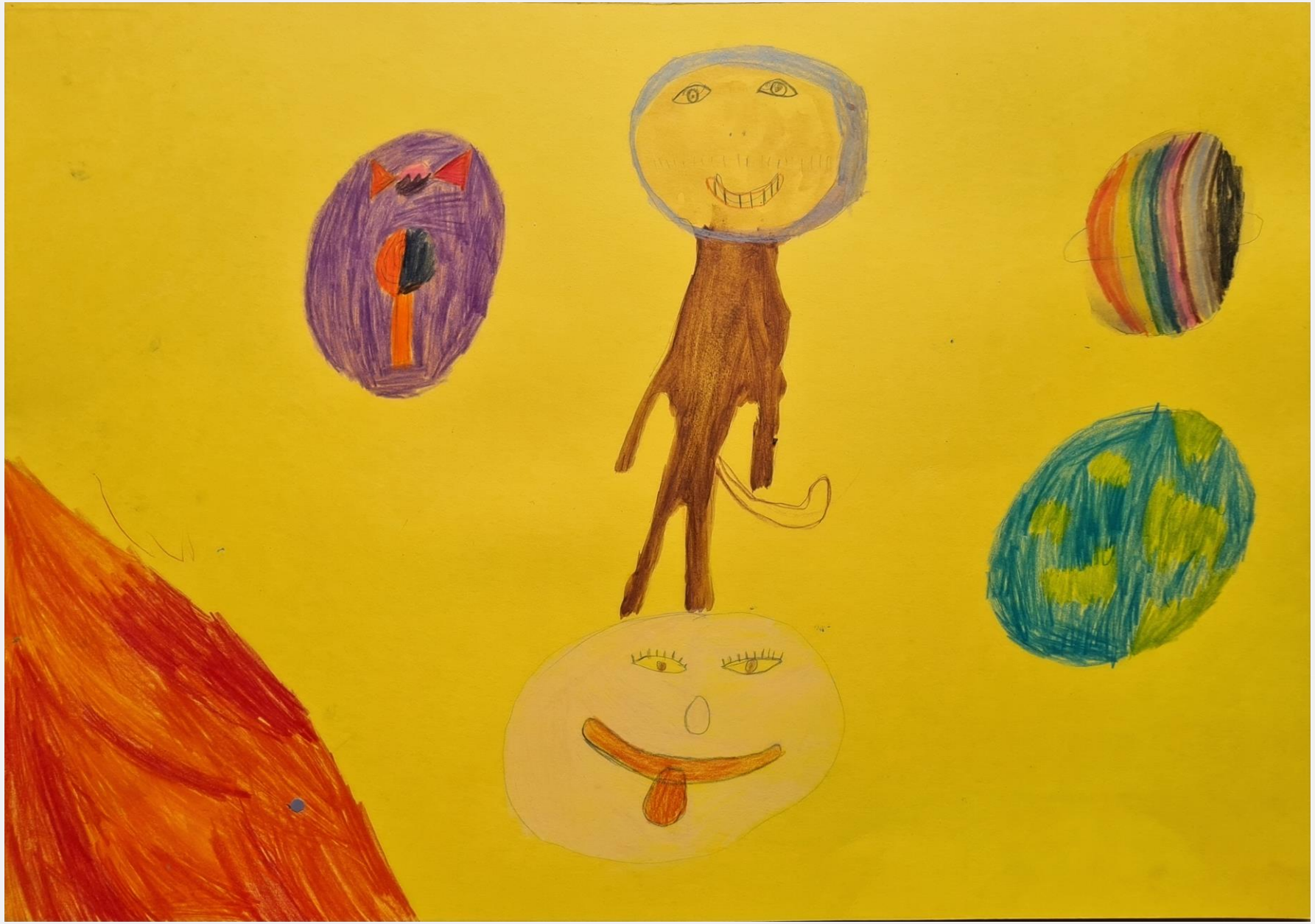

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Alise Pisarenko*

Pērkakēns Boles.

Āhh!! Mana koka māja deg, tur tak iekšā Boles
Albrauca ugundzēji un ātrā palīdzība viū viū.
Tad Bolu aizveda uz slimnīcu, ārsts teica
viņam nodega divas kājas un viena roka. Milda raudāj
Ārsts sauca, viņam jāpaguļ kādu laiciņu slimnīcā.

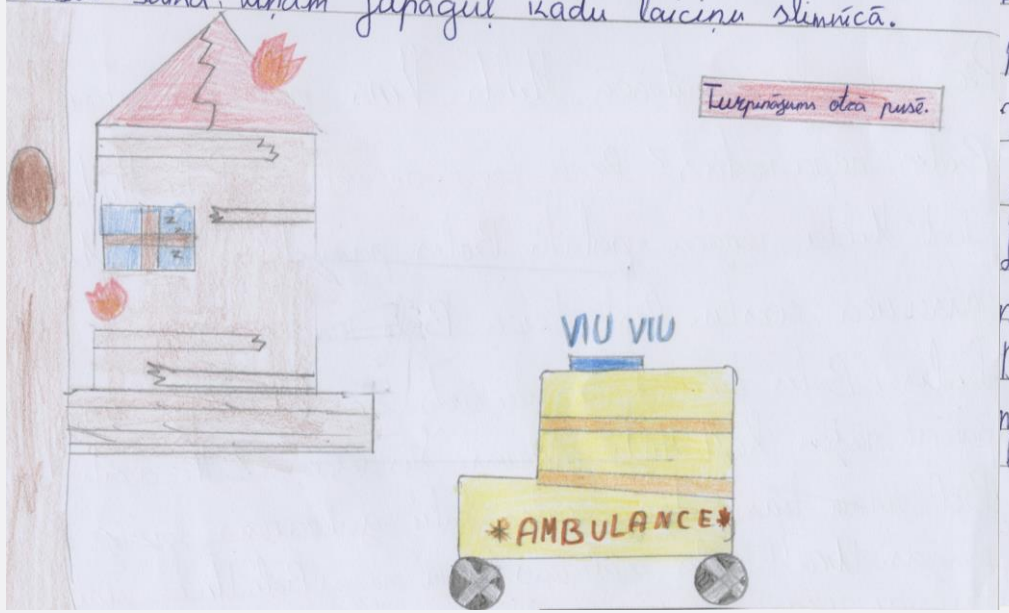

Milda sauca cik ilgi būs jāgaida? Vai es varu palikt
☹
kamēr viņš pamodīsies? Milda raudādama prasīja.
Cik ilgi es nezinu bet jūs varat palikt. Milda teica
vai es varu aiziet uz veikalu viņam kādus ābolīšus
vai apelsīnus nopirkt? Jā droši ārsts teica bet
nekādu saldumu! Jā labi nekādu saldumus. ☺
Pēc kāda brīža atnāca Milda. Viņa prasīja vai
Boles nepamodās? Ārsts teica nē vēl nē. Labi Milda teica
Tad Milda ienāca palātā Boles pamodās. Tad Milda
pasauca ārstu. Ārsts teica Bole kā tu jūties?
Lieliski Boles teica. Loti labi ārsts teia. Es varu viņu
paņemt mājās. Ko?! Milda iekļāvās. Jūs nejokojat? Nē ārsts teica.
Bet viņam būs jādzer zāles. Labi galvanais lai viņš būtu
mājās. Urā!! Boles iekļāvās. Ejam mājās Bole. Un tā viņi
laimīgi aizgāja mājās..

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Melānija Koļesņikova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marija Zimova*

Jautrais pērtiķitis

Reiz dzīvoja pērtiķitis. Viņam patika spēlēties ar citiem pērtiķīšiem. Viņš bija mīļs un labs. Savus draugus aicināja ciemos uz savu māju. Kopā ar viņiem spēlēja spēles. Cepa gardumus un dziedāja dziesmas. Viņiem mājās bija interesnti. Tā viņš laimīgi dzīvoja ilgus gadus.

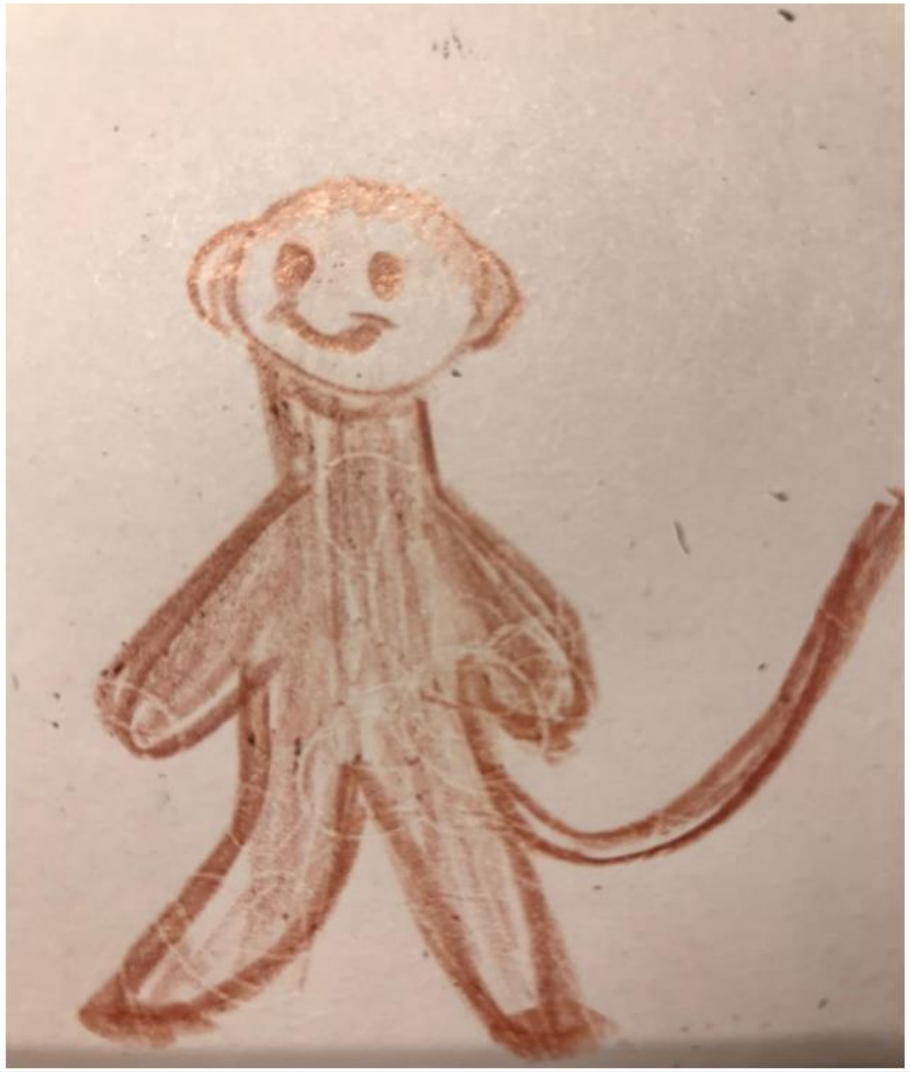

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Melānija Liepiņa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marks Gailāns*

Šis pērtiķis dzied Latvijas svētkos - Lāčplēša dienā.

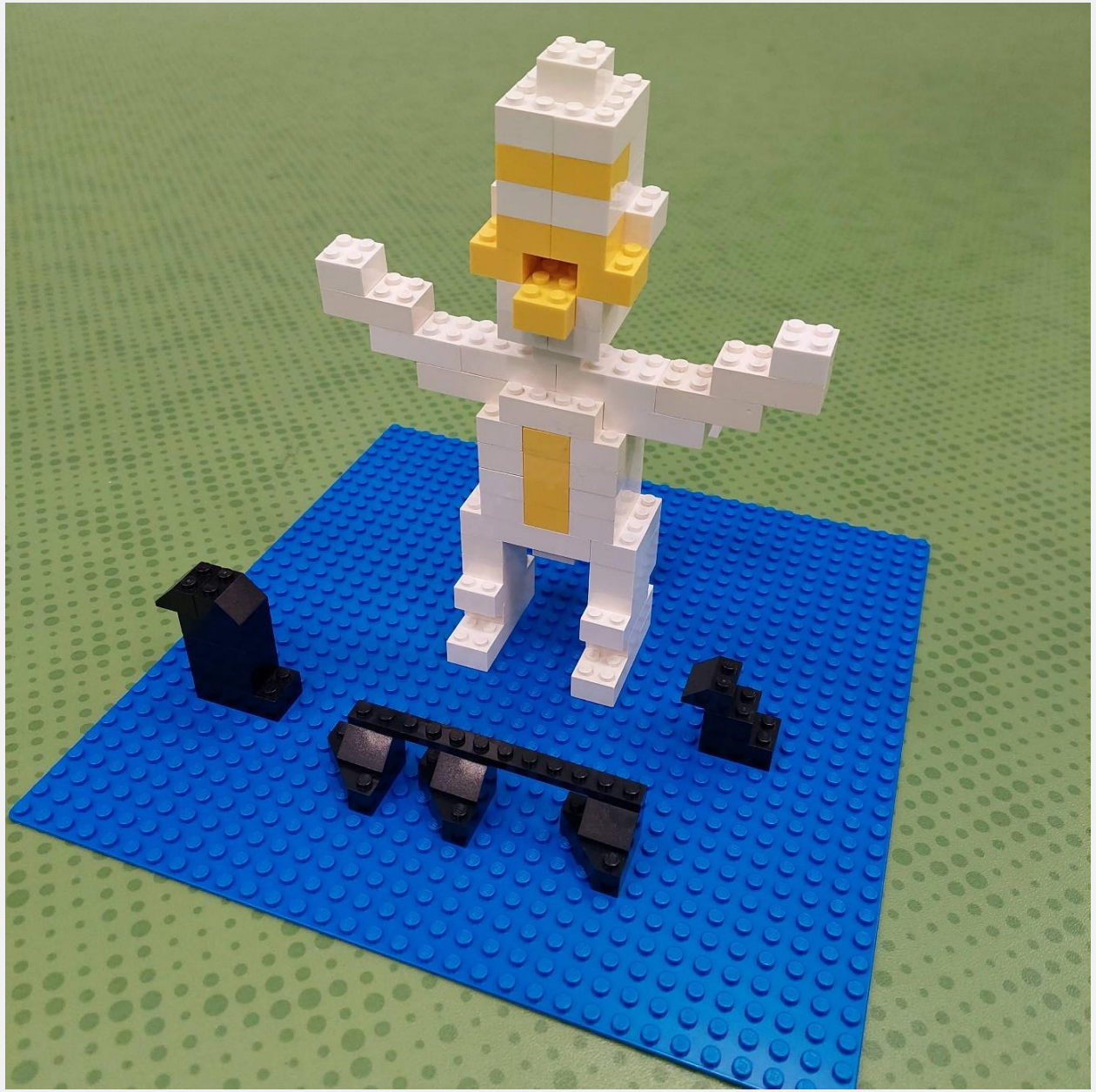

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rihards Reinhards*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Keita Marija Vāre*

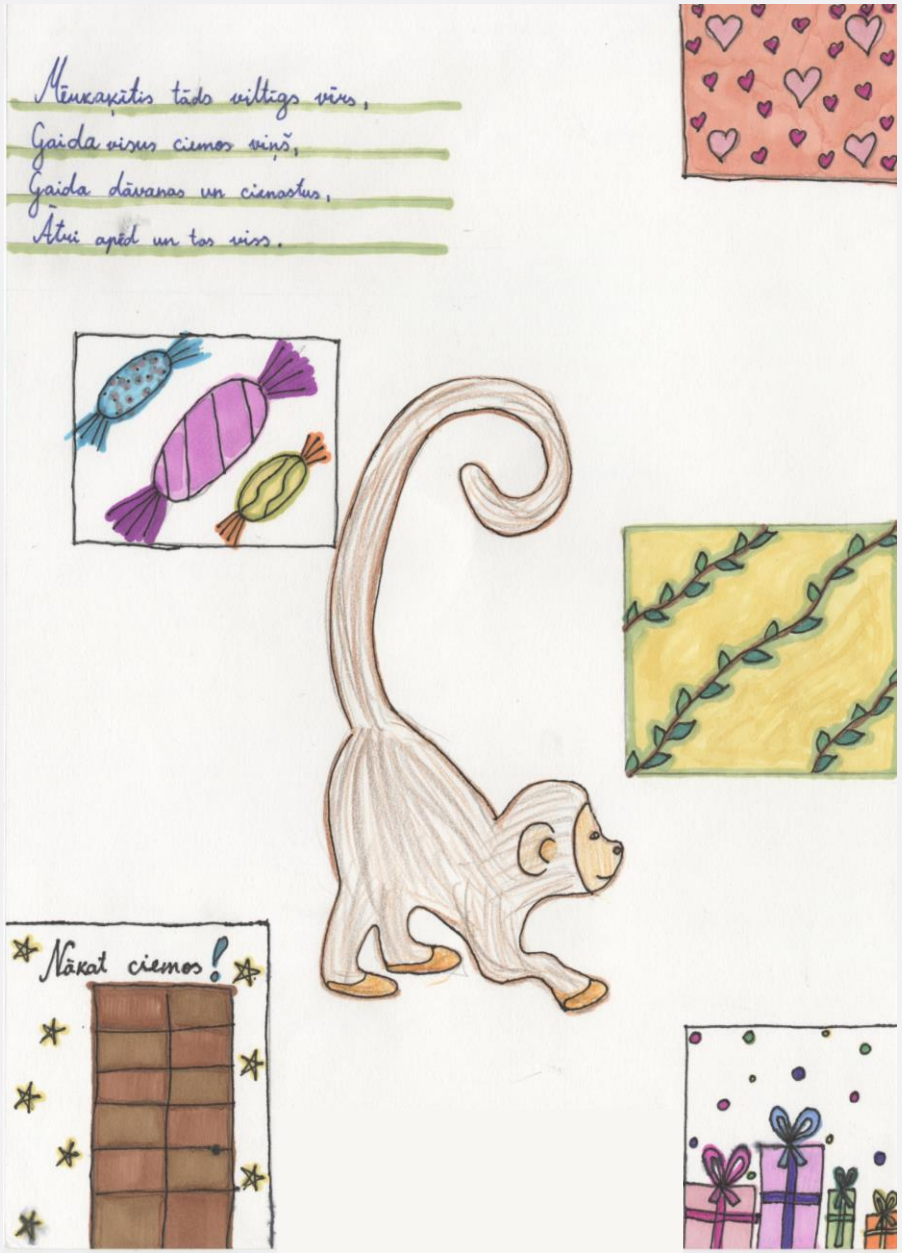

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Milana Krasavceva*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Enija Kaļva*

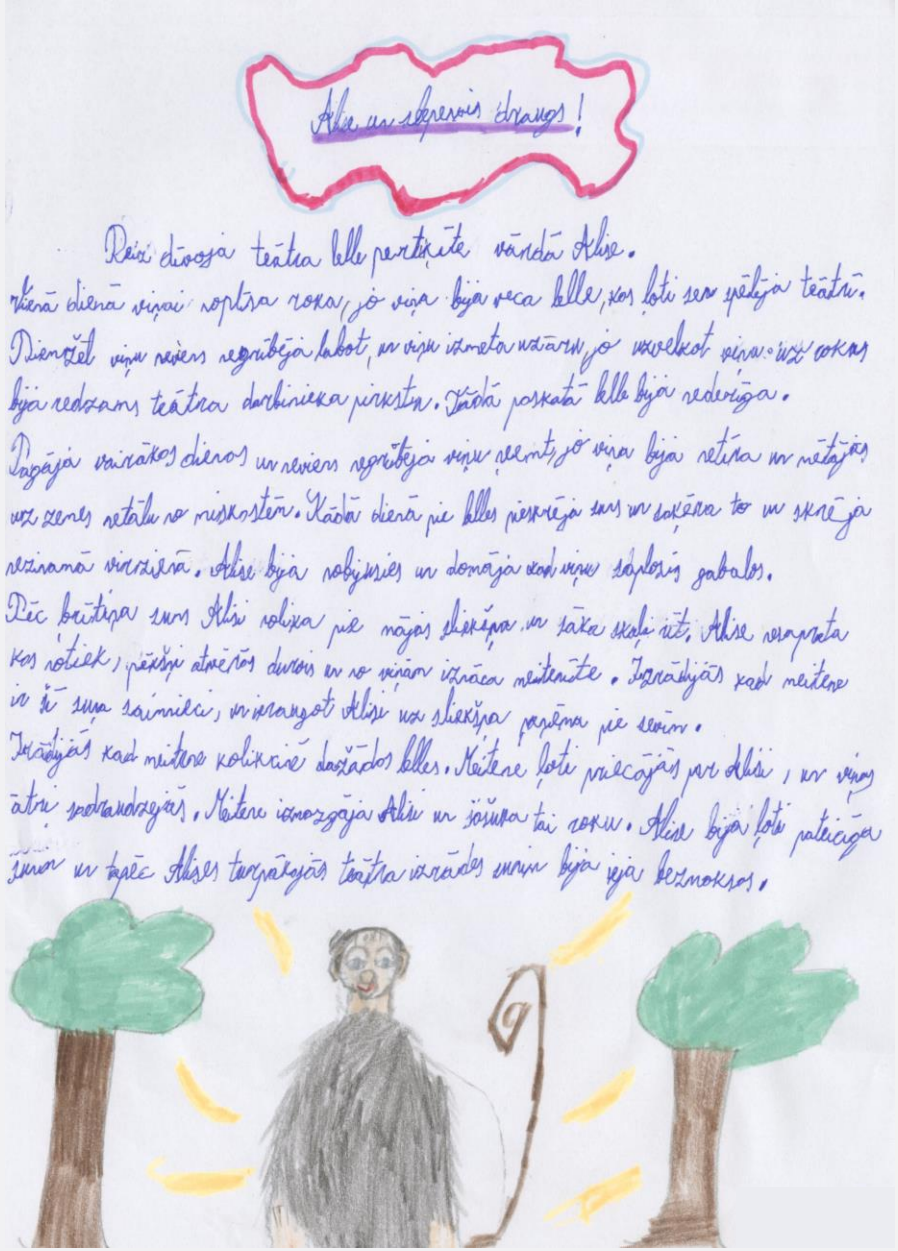

Alise un sēnenais dzīvnieks!

Reiz dzīvoja teātra lelle pertīkīte vārdā Alise.
Vienā dienā viņai noptīra roka, jo viņa bija veca lelle, kas ļoti sen spēlēja teātrī.
Dienvidī viņu neviens negribēja labot, un viņu izmeta ārā, jo izvelkot viņu no vecās bija redzams teātra darbiniecka pirksts. Tādā veidā lelle bija nederīga.
Pagāja vairākas dienas un neviens negribēja viņu ņemt, jo viņa bija netīra un nākās uz zemes netālu no miskastēm. Kādā dienā pie lelles piesnēja suns un sāka to un skrēja nezināmā virzienā. Alise bija nobijusies un domāja kad viņu sāpēs gabalos.
Pēc brīdiņa suns Alisi nolika pie mājas sliekšņa un sāka skaļi ērt. Alise nospēta kas notiek, pēkšņi atnāca durvis un no viņām izrāca meitenīte. Izrādījās kad meitene ir šī suņa saimniece, un izsaucot Alisi no sliekšņa paņēma pie sevim.
Izrādījās kad meitene kolekcinē dažādas lelles. Meitene ļoti priecājās par Alisi, un viņu ātri sadraudzējās. Meitene izmazgāja Alisi un šūpoja tai roku. Alise bija ļoti pateicīga suņa un tādēļ Alises turpmākajās teātra izrādēs suņim bija ieja bezmaksas.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Nanija Skrējāne*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Austra Ozola*

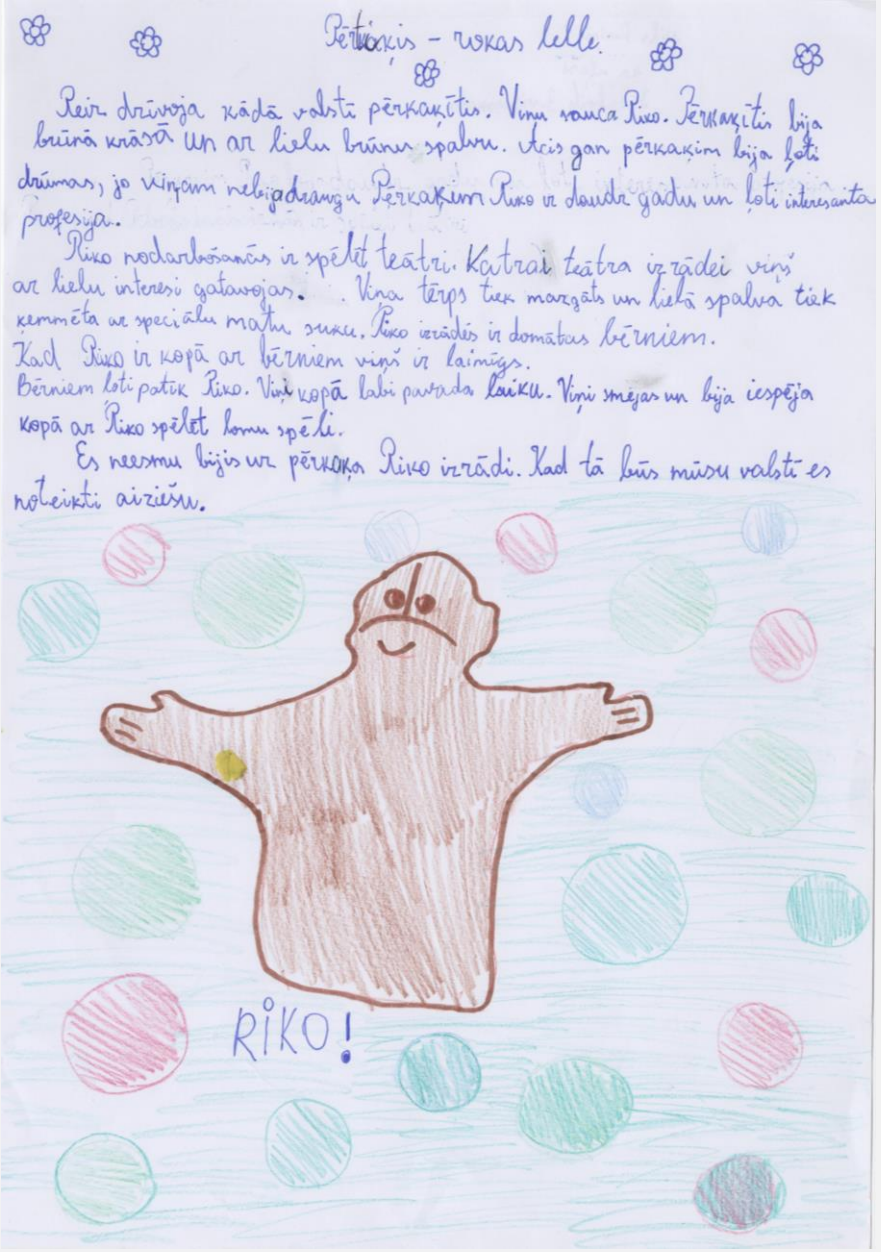

Pērkons - rokas lelle.

Reiz dzīvoja kādā valstī pērkaņītis. Viņu sauca Riko. Pērkaņītis bija brūnā krāsā un ar lielu brūnu spalvu. Arī gan pērkaņiem bija ļoti drūmas, jo viņam nebijadzanzu Pērkaņiem Riko ir daudz gadu un ļoti interesanta profesija.

Riko nodarbojās ir spēlēt teātri. Katrai teātra izrādei viņš ar lielu interesi gatavojas. Viņa tērps tiek mazgāts un lielā spalva tiek ķemmēta ar speciālu matu suku. Riko izrādes ir domātas bērniem.
Kad Riko ir kopā ar bērniem viņš ir laimīgs.
Bērniem ļoti patīk Riko. Viņš kopā labi pavada laiku. Viņi smejas un bija iespēja kopā ar Riko spēlēt komu spēli.

Es neesmu bijis ar pērkoņa Riko izrādi. Kad tā būs mūsu valstī es noteikti aiziešu.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Nils Rusiņš*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Amanda Petkeviča*

Šo pārtexiti sauc pārtexiti Pēteriņš. Viņš ir lāci jaukts, ~~jauks~~, jautrs un drosmīgs.

Pārtexitim Pēteriņim gadās dažādi notikumi saldēs. Viņš mīļākie vārdi ir konfete „Bērzenīte" un „Zvaigzne".

Viņš pēc darba iēdienus un citādākas ogļkāpostus.

Pēteriņim patīk skatīties un rāpties koksnē. Viņš ir lācis visaugstākā-pakāpē.

Pārtexiša zīmētājs ir Milda Buchmane-Štengele

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Patriks Vingris*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Arina Bobrova*

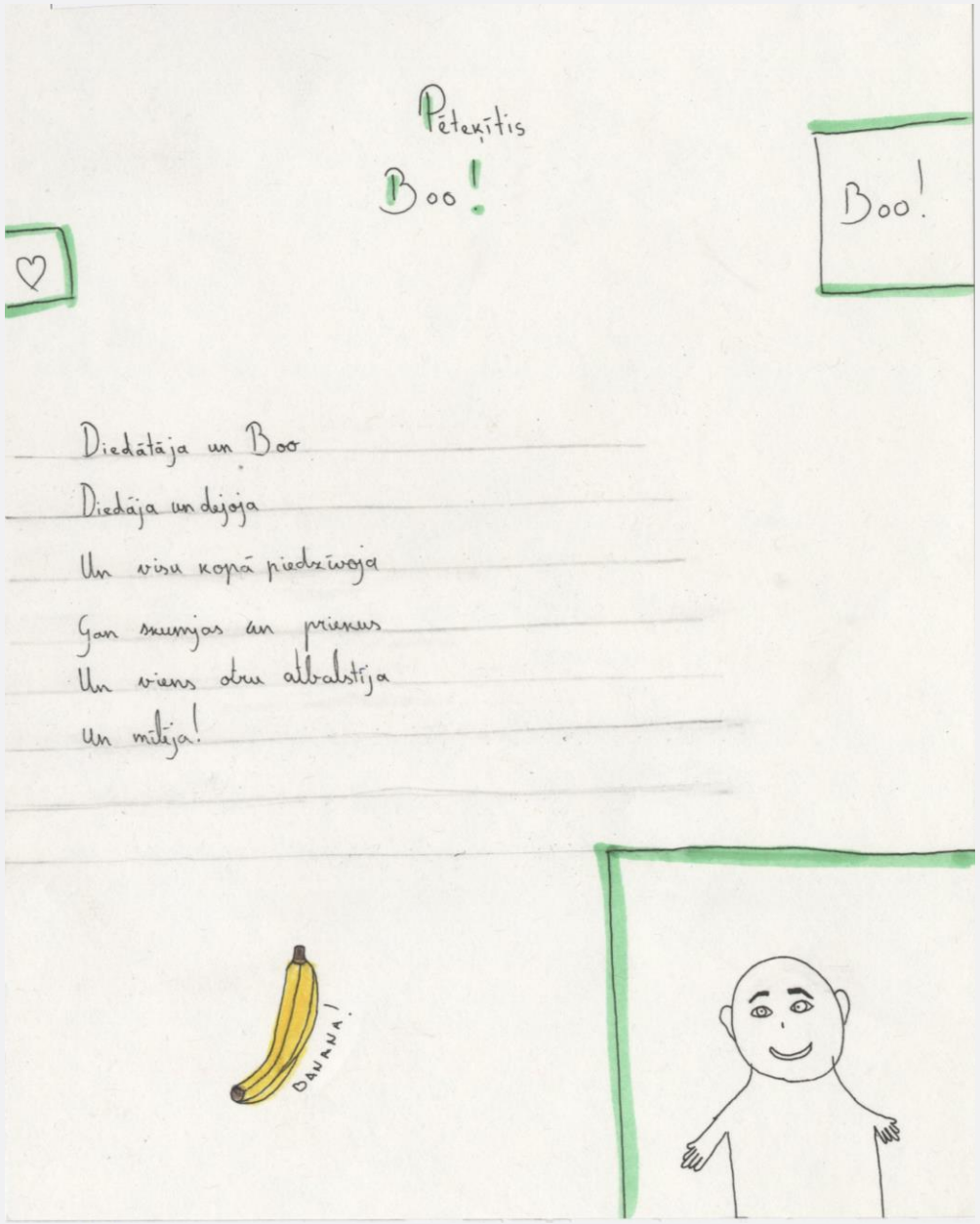

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rebeka Zirnīte*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elizabete Antāne*

Reiz dzīvoja Bilija un viņa bija princese. Viņa dzīvoja brīnumzemē. Viņa ēda banānus un mīļākā krāsa bija rozā. Kad viņa pastaigājās viņai uzkrita divas ķirzakas. Tad viņa gāja šurpu, turpu un nospieda mušmires.
Un tas viss notika burvju mežā!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rēzija Kušķe*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Linda Letīcija Zinčenko*

Mildas lelle.

Kādā no 1904. gada skaistām vasaras dienām Milda kopā ar vecākajām māsām rotaļājās pagalmā. Meitenes spēlēja paslēpes.

Slēpjoties no māsām, Milda nonāca pie rotaļlietu veikala. Veikala skatlogā meitene pamanīja skaistu lelli. Tā nebija parasta lelle, bet gan rokas lelle pērtiķītis. Pērtiķītis izskatījās ļoti draudzīgs, ar atplestām rokām. Lellīte aicināja viņu samīļot. Taču pērtiķīša acīs varēja manīt skumjas. Milda nodomāja, ka pērtiķītis skumst un gaida sev draugu. Meitene gribēja ieiet veikalā un samīļot pērtiķīti. Taču no tālā pagalma puses skanēja mammas aicinājums uz pusdienām. Nākamajā dienā Milda aizgāja uz veikalu apciemot lelli. Pārdevējs ļāva ar to paspēlēties. Meitene bija ļoti priecīga, arī pērtiķīša acīs parādījās prieks.

Tuvojās Mildas dzimšanas diena. Māsas zināja, ka Milda jau labu laiku pazūd rotaļlietu veikalā, kur spēlējas ar rokas lelli pērtiķīti. Viņas iztukšoja savas krājkasītes un devās uz veikalu pēc dāvanas. Saņemot dāvanā pērtiķīti, Milda bija ļoti laimīga. Viņa caurām dienām rotaļājās ar to. Mildai patika sacerēt un stāstīt dažādus stāstus. Pērtiķītis bija galvenais varonis. Viņa stāstīja par pērtiķīša piedzīvojumiem uz neapdzīvotas salas, par lidojumu ar gaisa balonu, par to, kā viņš iemācījās peldēt un nirt, un daudzus citus neparastus stāstus. Stāstus labprāt klausījās pagalma bērni, māsas, mamma un tētis. Visiem tie ļoti patika. Milda un pērtiķītis bija lieliski aktieri. Dažreiz Mildai pērtiķītis palīdzēja dziedāt dažādas jaukas dziesmas.

Kādu dienu rokas lelle pazuda. Milda ļoti bēdājās, raudāja un ilgi to meklēja. Māsas viņai palīdzēja, viņas atrada lelli uz palodzes žūstam. Izrādījās, ka mamma to nolēma izmazgāt. Milda bija bezgala priecīga. Samīļoja savu lelli, sabužināja, izķemmēja un turpināja izdomāt aizraujošus stāstus - kā Pērtiķītis nokļuva veļas bļodā, par viņa lēcienu ar izpletni, par apmaldīšanos mežā un daudzus citus stāstus.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ronalds Jakušenko*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Estere Gabriella Kundziņa*

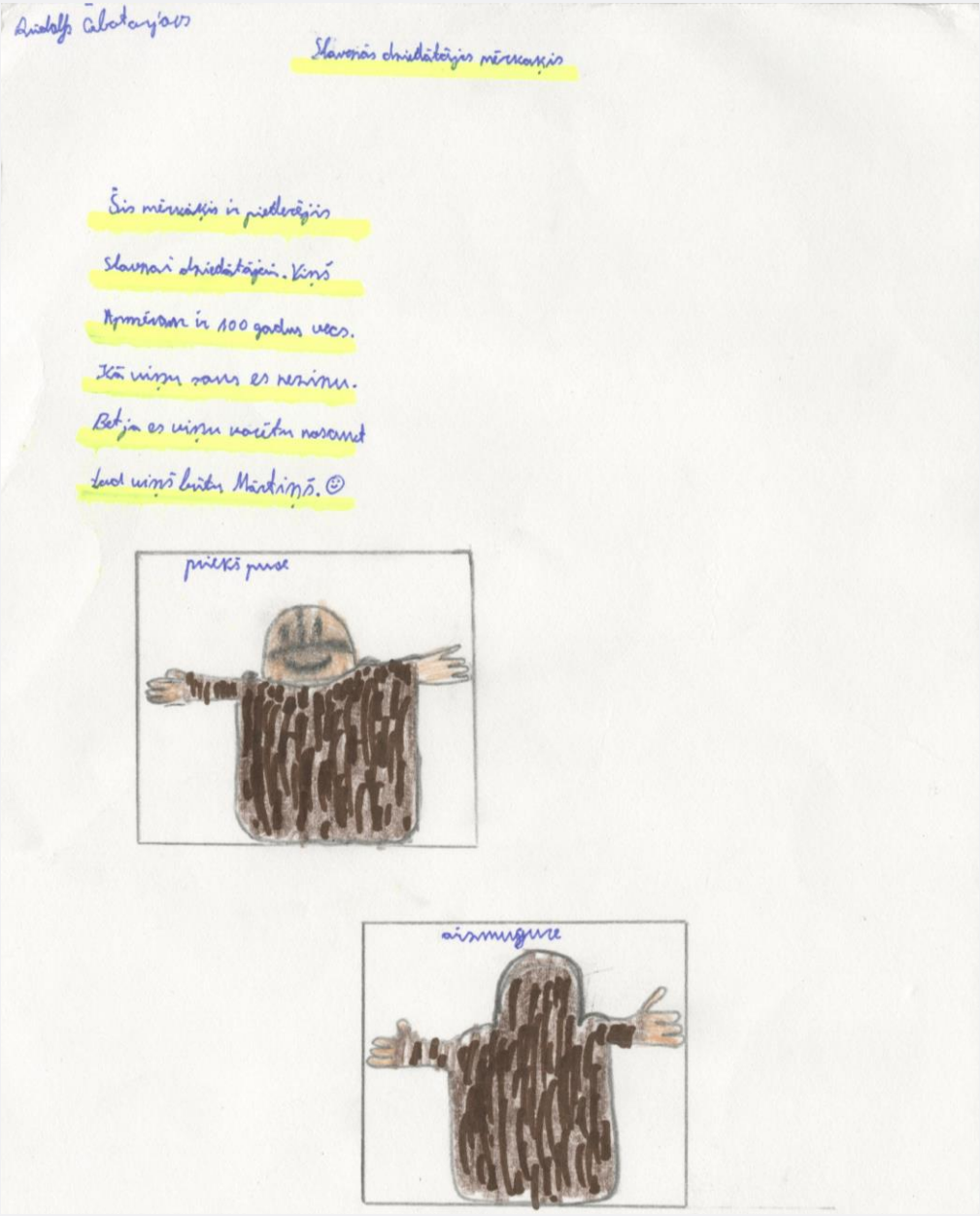

Rūdolfs Čebotarjovs

Slavenās dziedātājas mērkaķis

Šis mērkaķis ir pielīdzējis
Slavenai dziedātājai. Viņš
Aprēķinam ir 100 gadus vecs.
Kā viņu sauc es nezinu.
Bet ja es viņu varētu nosaukt
tad viņš būtu Mārtiņš. ☺

priekš puse

aizmugure

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rūdolfs Čebotarjovs*

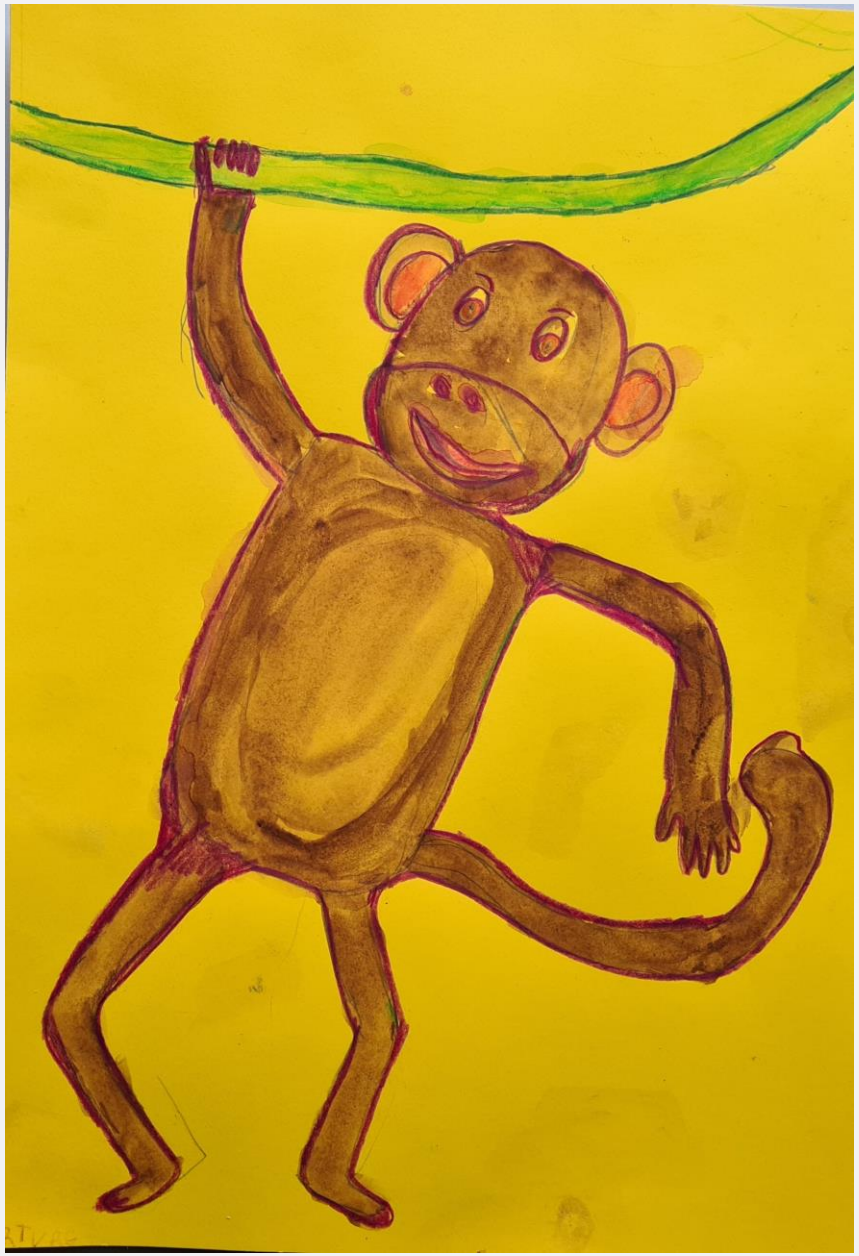

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Arturs Pizelis*

Pērtiķītis un zaķītis

Mežā dzīvoja pērtiķu ģimene. Pērtiķēni bija ļoti lieli draiskuļi. Viens no viņiem, vārdā Bombo, izdomāja aiziet no ģimenes. Viņam bija interese paceļot pa pasauli. Ceļojot, satika zaķīti, vārdā Pelēcītis. Viņi abi sadraudzējās. Iegājuši mežā, paspēlējās ar čiekuriem. Kad piekusa, ielīda alā pagulēt. Tā guļot, bija jau pienācis rīts. Tad Bombo izdomāja iet tālāk, Pelēcītis piebiedrojās. Tā viņi priecīgi lēkādami gāja un gāja. Tad pēkšņi izdzirdēja šavienu. Abi stipri sabijās un paslēpās. Ieraudzīja mednieku. Viņiem palika bail. Mednieks ieraudzīja lapsu un izšāva. Lapsa aizmuka, jo viņai netrāpīja. Tad mednieks aizgāja no meža prom. Abi draugi izgāja no slēptuves un turpināja cēļu uz upi. Nonākuši pie upes, vēroja ,kā peld zivis. Pēkšņi Pelēcītim paslīdēja kāja, un viņš iekrita upē. Bombo skrēja pēc zara un palīdzēja zaķītim tikt ārā. Zaķītim bija ļoti auksti, viņš viss bija samircis. Nebija spēka iet tālāk, viņi palika visu nakti pie upes. Bombo bija bēdīgs. Labi, ka no rīta, zaķītim kļuva labāk. Viņi devās mājās. Lācītis aizgāja atpakaļ pie savas ģimenes un vairs nekur neceļoja, jo piedzīvojums nebija priecīgs.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Samanta Jākobsone*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Nikola Molotoka*

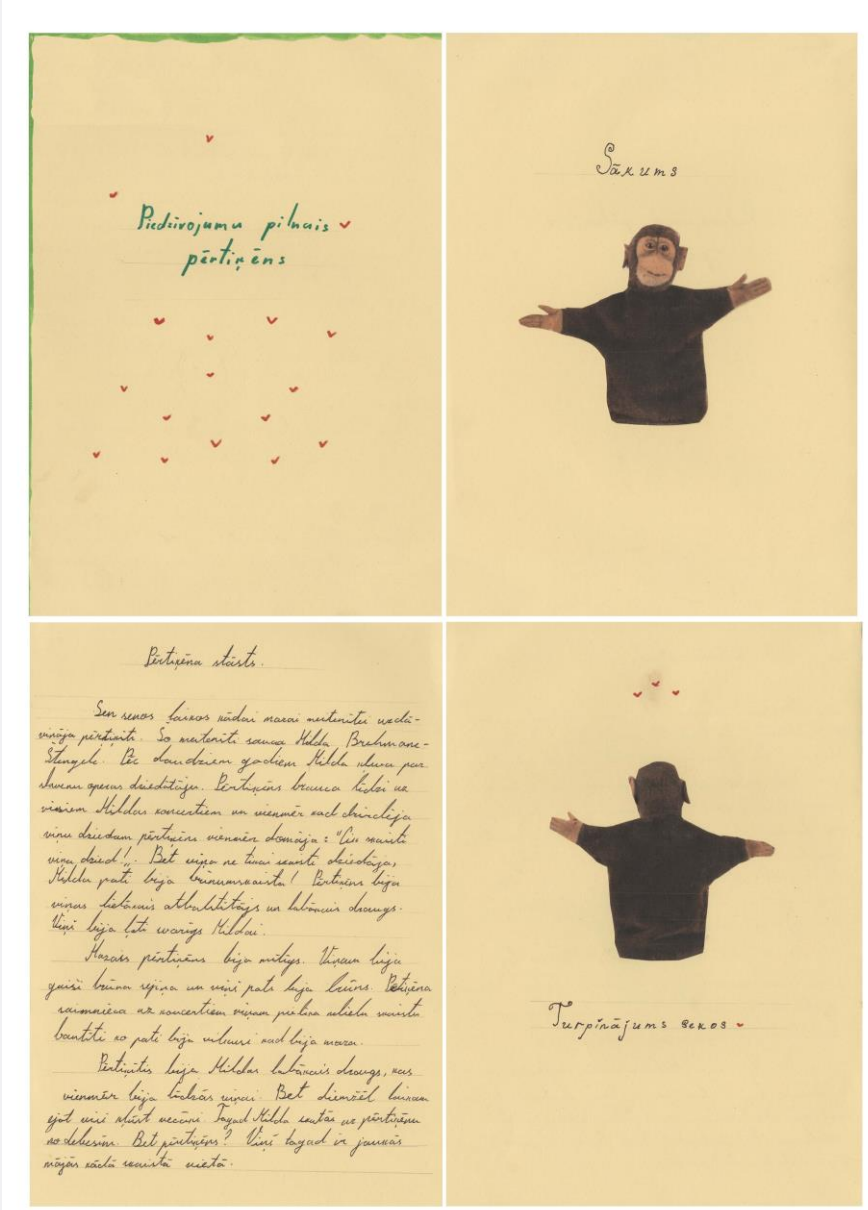

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Zane Brimere*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Efia Baranauska*

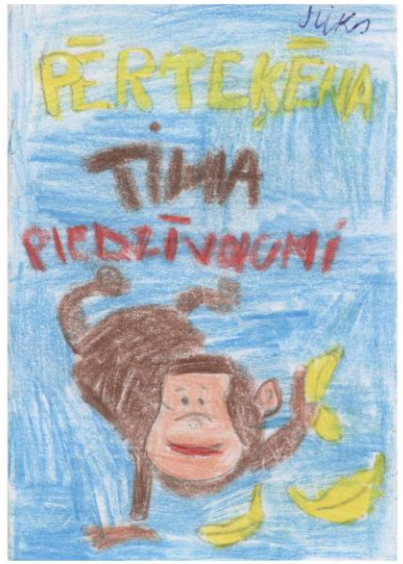

Kādu dienu Tima mamma un tētis devās uz tirgu pēc banāniem. Tims palika mājās vienu un apsolīja pieskatīt mājdzīvnieku. Un Tims jutās ļoti lepns par piešķirto amatu.

Pēkšņi, Timam ienāca prātā ideja: „Pārsteigšu māmiņu un tēti ar gardu ievārījumu!"

Tims ņēma katlā visu kas viņam garšo – zemenes, maizi, aveņes, desu, kartupeļus, ziņģi. Pūjamca tam visam klāt gardo tomāta mērci. Un nodomāja: „Tas tik būs gardi!" Viss vārījās un burbuļoja. Tims bija priecīgs un lepni gaidīja vecākus mājās.

Kad Tima vecāki tuvojās mājai viņus pārsteidza stipra smarža. „Kas te tā smaržo?" Tima tētis saviebā seja. Ienākot istabā Tims jau gaidīja māmiņu un tēti ar gardu ievārījuma bļoda. Māmiņai ieraugot sajaukto vārīties privāgo Tima seja sasita plaukstas un teica „Jāradās mūsu dēlam ir talants?!"

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Miks Garkalns*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sabina Vitohina*

Pērtiķēna stāsts

Sveiki! Es esmu pērtiķēns. Mani sauc Gvido. Es dzīvoju džungļos. Te aug daudz palmu un milzum daudz ziedošu puķu. Gaiss smaržo pēc salda medus.

Es esmu labsirdīgs un jautrs. Varētu teikt, ka es esmu sportisks. Man grūtības nesagādā pārvietošanās no zara uz zaru. Tā es varu sasniegt koku galotnes. Tā es varu aizsniegt vissaldākos augļus. Te ir saldie un miltainie banāni un sulīgie ananāsi. Es neesmu skops. Es padalos ar draugiem. Man ir labi draugi - Pērtiķu meitene Zuzīte, Pērtiķēni Lulū un Dimo. Es ar viņiem kopā draiskojos. Es viņiem mācu lēkāt no zara uz zaru. Kopā mēs visi ēdam banānus. Mēs kopā mūkam no ienaidniekiem. Kāda koka galotnē riekstus grauza divi zaļgani pērtiķīši.

Tā mēs saticīgi un jauki dzīvojam. Augļu mums ir pietiekami un dabas apstākļi lutina. Vēja nav. Ir ļoti saulains un silts.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Tīna Terentjeva*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Agnese Kopilova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Mārtiņš Buiķis*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Anna Kindzule*

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Anete Vingre*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Izmails Leitāns*

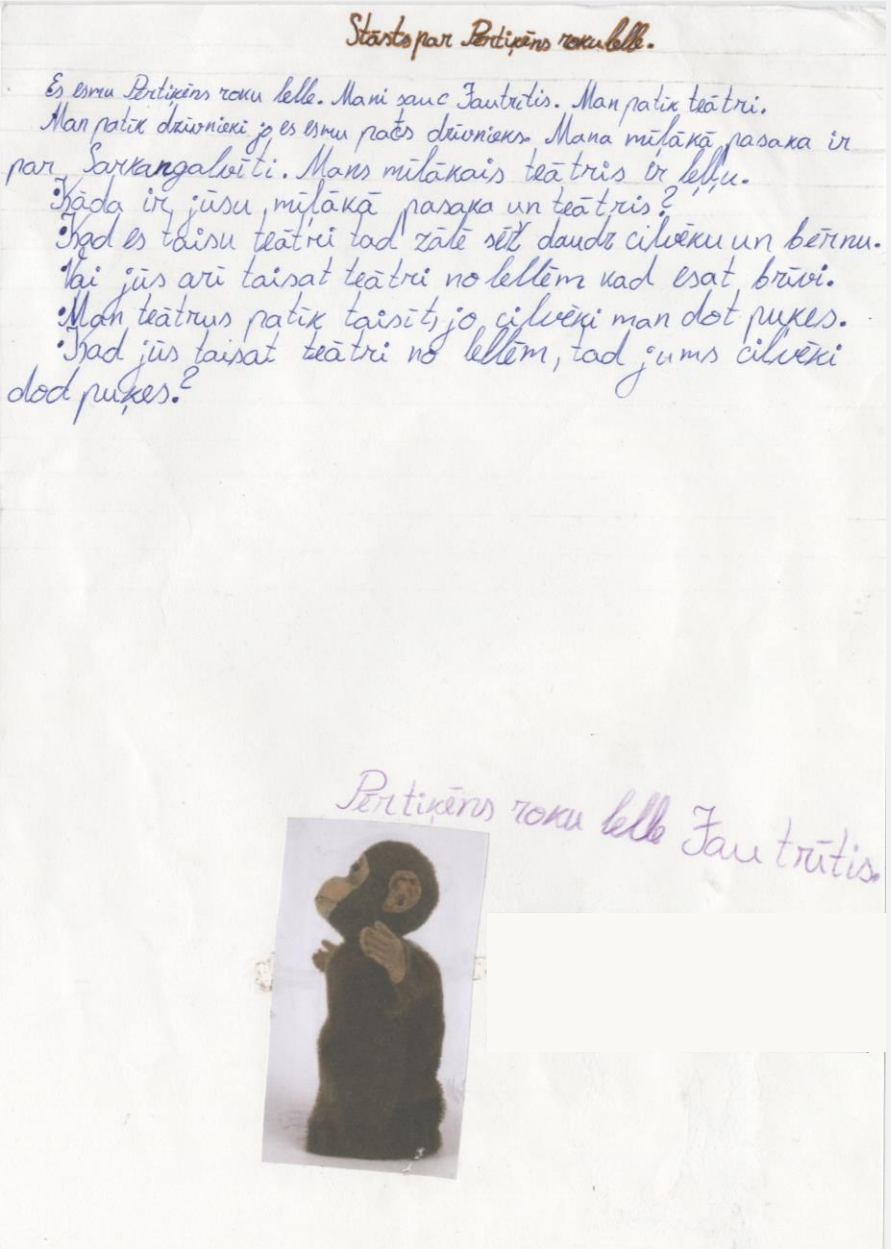

Stāsts par Pērtiķēns roku lelle.

Es esmu Pērtiķēns roku lelle. Mani sauc Jautrītis. Man patīk teātri.
Man patīk dzīvnieki jo es esmu pats dzīvnieks. Mana mīļākā pasaka ir par Sarkangalvīti. Mans mīļākais teātris ir leļļu.
•Kāda ir jūsu mīļākā pasaka un teātris?
•Kad es taisu teātri tad zālē sēž daudz cilvēku un bērnu.
•Vai jūs arī taisat teātri no lellēm kad esat brīvi.
•Man teātrus patīk taisīt, jo cilvēki man dot pukes.
•Kad jūs taisat teātri no lellēm, tad jums cilvēki dod pukes?

Pērtiķēns roku lelle Jautrītis.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Viktorija Monika Buša*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Poļina Garaņina*

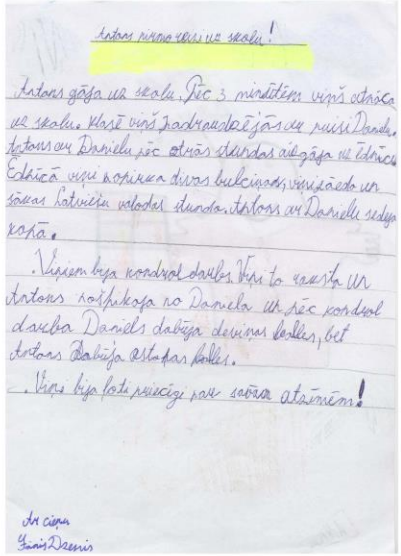

Antons mācās skolā!

Antons gāja uz skolu. Pēc 3 mēnešiem viņš atnāca uz skolu. Vasarā viņš iepazinās ar puisi Daniel. Antons ar Danielu pēc otrās stundas aizgāja uz ēdnīcu. Ēdnīcā viņi apēda divas bulciņas, viņi izgāja un sākas latviešu valoder stunda. Antons ar Danielu sēdēja kopā.

Viņiem bija kopdarbs. Viņi to veica un Antons nošķīrās no Daniela un pēc kopdarbs darba Daniels dabūja deviņas balles, bet Antons dabūja astoņas balles.

Viņš bija ļoti priecīgs par savām atzīmēm!

Ar cieņu
Jānis Dzenis

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jānis Dzenis*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Šarlote Istomina*

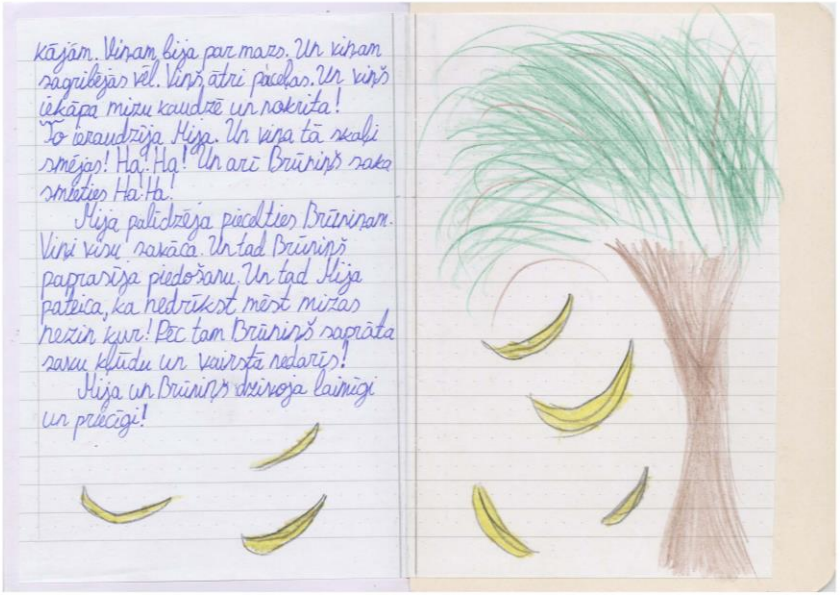

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Margarita Radionova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ruslana Paegle*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rēzija Tūtare*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Eva Sapožņikova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sendija Drozde*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Poļina Kovšara*

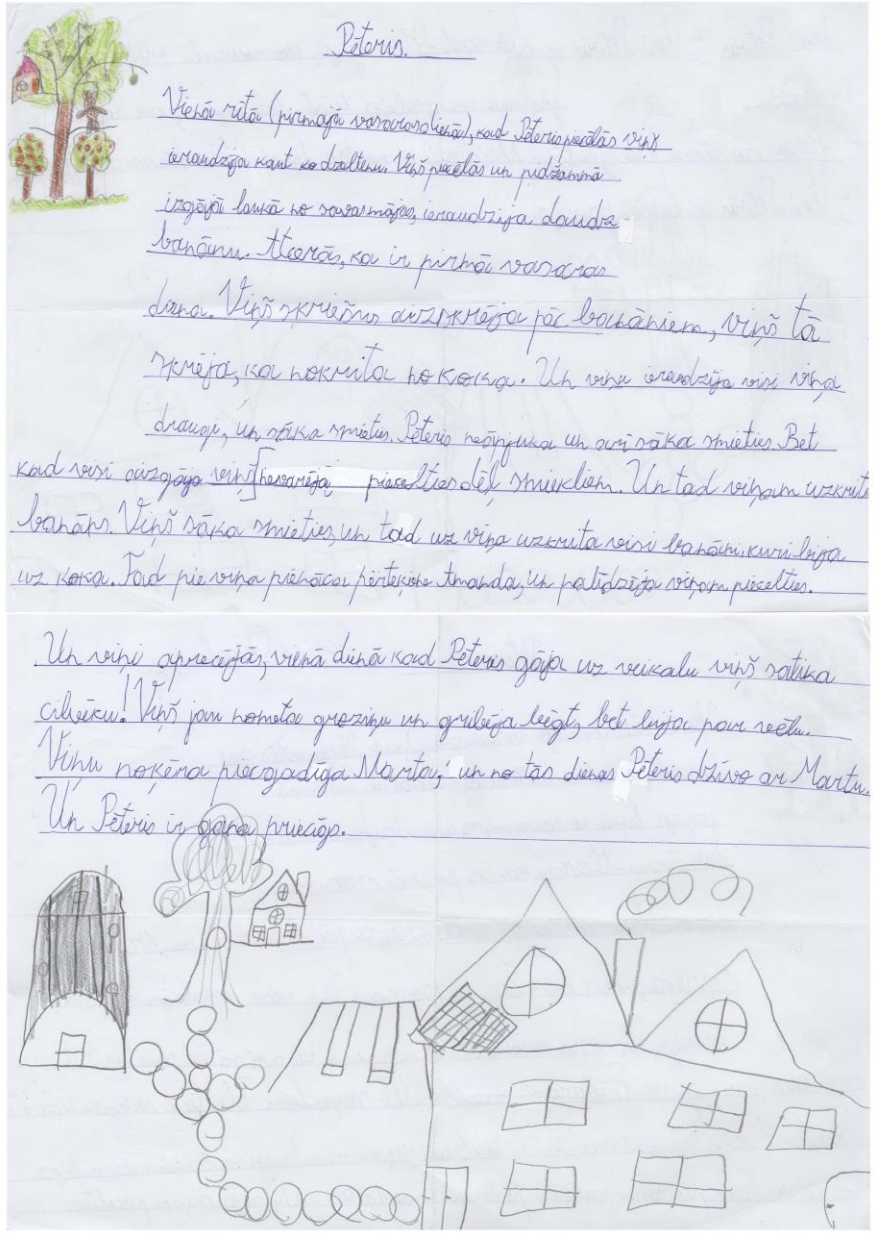

Pēteris.

Vienā rītā (pirmajā vasarasskolā), kad Pēteris pamodās viņš
ieraudzīja kaut ko dīvainu. Viņš piecēlās un pidžamā
izgāja laukā no savas mājas, ieraudzīja daudz
bērnus. Tie bērni, kas ir pirmā vasara
dzīvo. Viņš sprādzīnu aizskrēja pēc brālēniem, viņš tā
skrēja, kai nokrita no kalna. Un viņu ieraudzīja visi viņa
draugi, un sāka smiet. Pēteris nesapratu un arī sāka smiet. Bet
kad visi aizgāja viņš [illegible] piecēlies dēļ smiekliem. Un tad viņam uzkrita
bērnāns. Viņš sāka smiet, un tad uz viņa uzkrita visi bērni, kuri bija
uz kalna. Tad pie viņa piekāpās pirtenīte Amanda, un palīdzēja viņam piecelties.

Un viņi apprecējās, vienā dienā kad Pēteris gāja uz veikalu viņš satika
cilvēku! Viņš jau kādu gadiņu un gribēja iet, bet bijās par vecu.
Viņu nokēra pieaugušā Marta, un no tās dienas Pēteris dzīvo ar Martu.
Un Pēteris ir ārā priecīgs.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sofija Ozoliņa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Laila Fedotkina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jana Permaņicka*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Diāna Nikitina*

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

AUGSTĀ MUZEJA RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Annija Priedniece*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Edgars Magons*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Eva Krauze*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jeva Polovņikova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Karīna Andreikus*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Klauča*

Papagailis bija sasities un pērtiķis šūpojās zaros. Viņi kopā devās ceļojumā uz noslēpumu alu. Viņi atrada tik jauku vietu, kur ir tik dzidrs ūdens un tik krāsainas zivis. Viņi atrada dimantus un kļuva bagāti, jo banāns viņiem rādīja ceļu. Banāns viņiem bija gaismas devējs.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Ķīkule*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīne Samanta Iejava*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Lauma Dzene*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Markuss Onofrijčuks*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Lote Retere*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Mārtiņš Zeps*

Dažas lietas laikam ejot nemainās, pērtiķīšiem joprojām garšo banāni.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Roberts Bunte*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marija Elēna Sonberga*

Pērtiķi sauc Olivers. Mamma pērtiķi sauc par Ūdentiņu, tāpēc Olivers kļuva par sērfotāju. Olivers ļoti mīl peldēt un sērfot jau no bērnības. Olivers gribētu iemācīt peldēt un sērfot arī Mildu Brehmani-Štengeli. Tad viņi varētu to darīt kopā.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Patrīcija Kairiša*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Milāna Ļaksa*

Prinča kronēšana.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rūta Evelīna Jeruma*

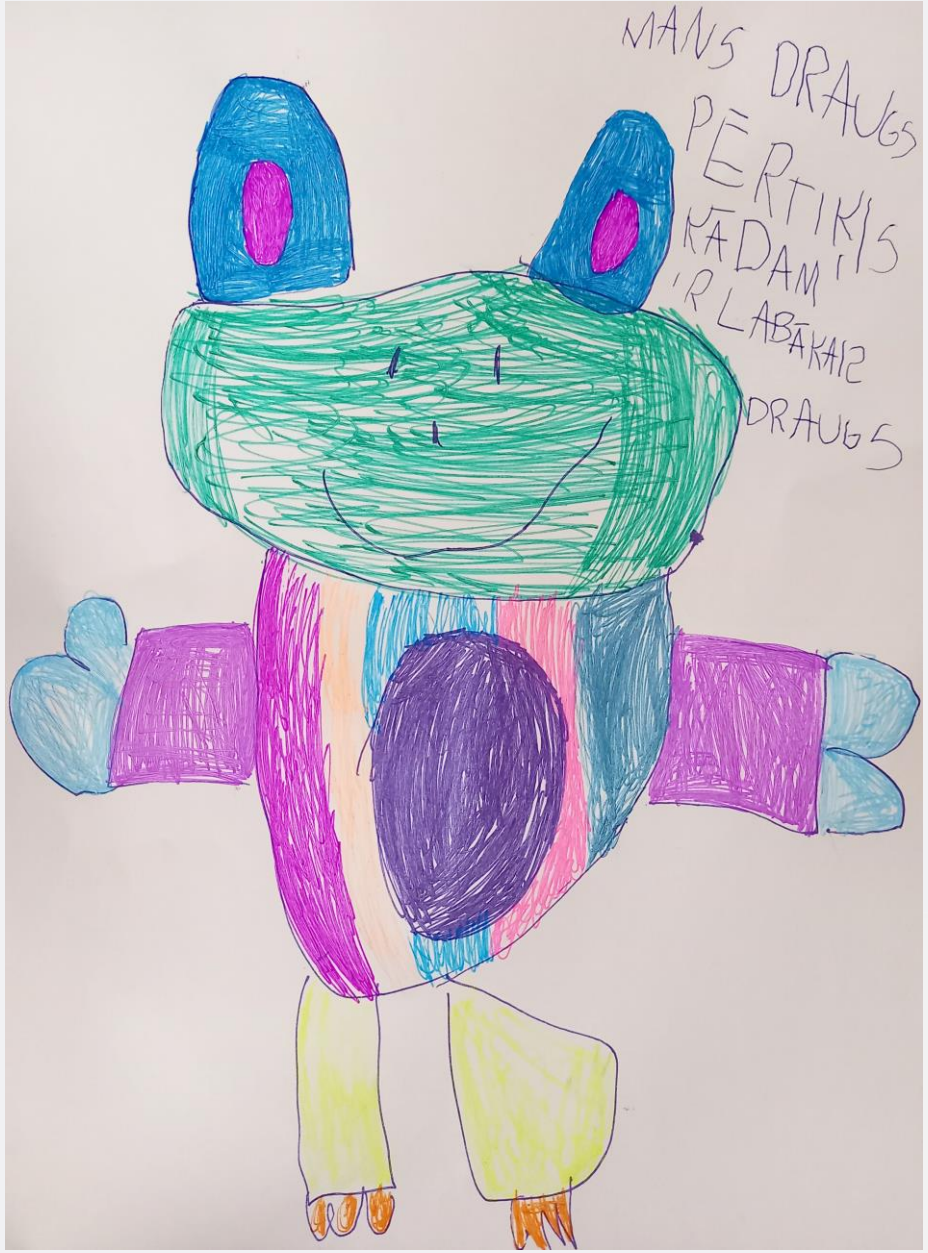

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Šarlote Šumska*

Šis pērtiķis dodas uz citu pērtiķu salu ar laivu, pa ceļam satiek delfīnu.

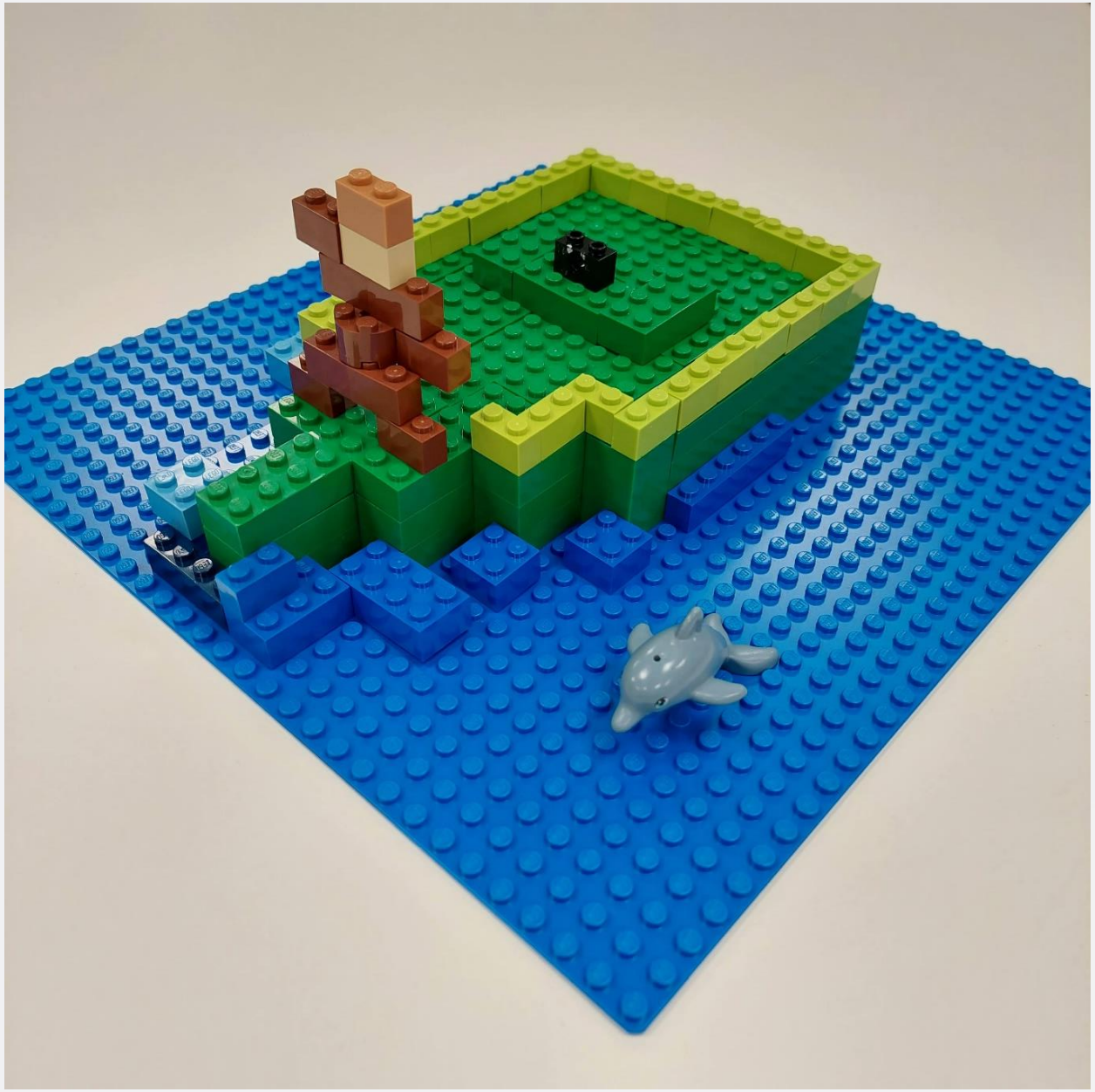

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Toms Verpakovskis*

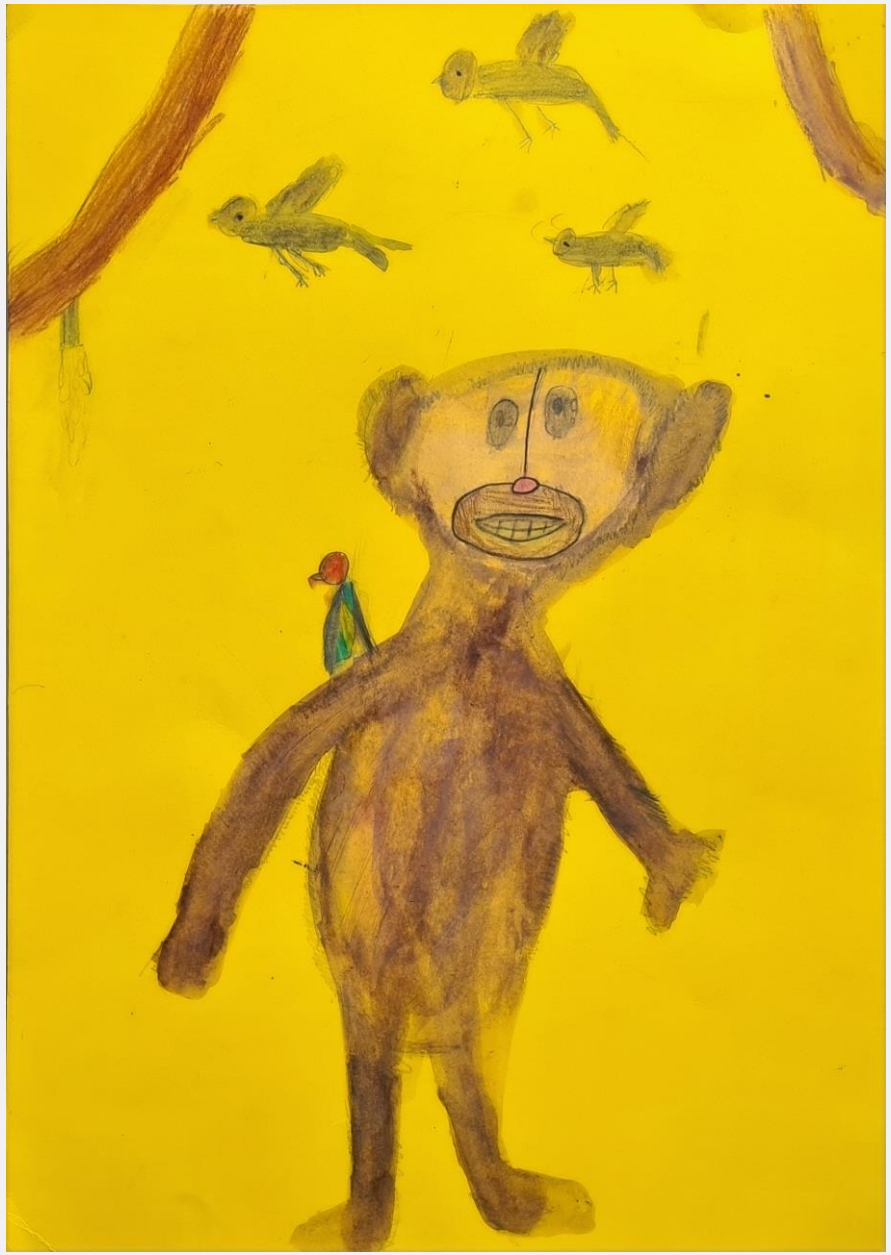

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Valērija Stivriņa*

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

AUGŠI MUZEJĀ
RMM IZGLĪTĪBAS PLATFORMA

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM
UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

PAMATSKOLA

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Agneta Briška*

Pērtiķīša stāsts

Reiz dzīvoja kāds vecs vīrs. Viņš dzīvoja Latgalē. Jau no agras bērnības viņam patika šūt mīkstās rotaļlietas. Kāda rudens vakarā viņš uzšuva skaistu pērtiķīti. Pērtiķītis bija brūnā krāsā ar lielām, zilām acīm. Tas bija ļoti mīksts un ar garu asti. Vīrietis viņu nosaca par Zoji. Viņš izdomāja, ka Zoje dzīvo Āfrikā un tam ir daudz draugu.

Kādu dienu vectēvs nolika pērtiķīti uz galda un devās gulēt. Kad viņš pamodās, pērtiķīša uz galda nebija. Vecais vīrs devās pērtiķīti meklēt, taču nekur to neatrada. Uz galda tikai bija zīmīte, kurā bija rakstīts, ka viņš aizbraucis ceļojumā uz Āfriku, jo grib satikt savus draugus.

Vectēvs ļoti ilgojās pēc sava pērtiķīša un uztraucās par viņu.

Toties pērtiķītis Āfrikā laiku pavadīja jautri. Viņam uzreiz uzradās daudz draugu. Viņš stāstīja interesantus un smieklīgus stāstus, piemēram, par degunradzi. Pērtiķītis stāstīja, ka redzējis īpašu degunradzi balta krāsā, kuram kopā ar bērniem paticis vārtīties dubļos. Visi bērni pēc šādas dubļu peldes kļuva līdzīgi mežacūkām. Pārējie pērtiķi varēja šos stāstus klausīties līdz pat rītam. Pēc tam visi gulēja līdz pusdienlaikam.

Pagāja mēnesis, bet vecais vīrs no pērtiķīša nesaņēma nekādas ziņas. Vectēvs savāca savas mantas un atkal devās meklēt savu mazo draudziņu. Viņš nopirka lidmašīnas biļeti un aizlidoja uz Āfriku. Viņam līdzi bija karte, lai labāk izprastu, kur meklēt džungļus. Viņš zināja, ka lielākie džungļi ir Amazones baseinā Dienvidamerikā. Bet kur ir lielākie džungļi Āfrikā? Ahā, vecais vīrs no kartes saprata, ka Āfrikā lieli mūžamežu apgabali atrodas no Kamerūnas līdz Kongo. Ir viegli uzzināt, kur atrodas džungļi – tie ir tur, kur uz kartes atzīmēti daudzi dzīvnieki un koki.

Vecais vīrs ieskatījās kartē un devās ceļā. Iet bija grūti. Pa ceļam viņš satika dažādus dzīvniekus. Viņš visiem jautāja par savu pērtiķīti, bet neviens nezināja, kur to atrast.

Vectēvs jutās ļoti apbēdināts, ka nav atradis pērtiķīti. Viņš pieņēma lēmumu atgriezties mājās.

Kad viņš ieradās mājās, dzīvokļa durvis bija vaļā. Viņš nespēja noticēt savām acīm: uz galda gulēja pērtiķītis!

Nākamajā dienā vecais vīrs saprata, ka piedzīvojums ar pazudušo pērtiķīti bija tikai sapnis. Viņš pasmaidīja un pie sevis nodomāja – jāiet agri gulēt, lai redzētu sapnī jaunus piedzīvojumus.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Anastasija Kuņeja*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ance Kadanceva*

Draudzības spēks

Pienāca rīts, un Liene pielēca sēdus. Viņa paķēra savu mērkaķveidīgo rokas lelli Lūsiju, aiztraucās uz vecāku guļamistabu un sāka klaigāt: "Celieties, mums jātaisās!'' Mamma ar tēti, knapi pavēruši acis, centās mazliet nomierināt satraukto Lieni: "Meitiņ, nomierinies, paspēsim, būs labi!'' Bet Liene neklausījās, viņa izvilka no vecāku skapja čemodānu un sāka krāmēt mantas.

Mamma iztinās no segas un devās uz virtuvi gatavot brokastis, tikmēr tētis palīdzēja Lienei savākt citas ceļojumam nepieciešamās lietas. Kad abi dodas ēst, mamma viņus sagaida ar Lienes iecienītākajām pankūkām. Redzot uz galda tikai trīs šķīvjus, Liene iesaucas: ''Hei, mammu, kur ir Lūsijas vieta?'' Māte pasmaidīja un nolika vēl vienu šķīvi uz galda. Pēc brokastu nobaudīšanas tētis paziņoja par to, ka nu ir pienācis laiks doties. Mamma palīdzēja Lienei sagatavoties, un ģimene devās ceļā.

''Kā tev liekas, tur būs pirāti?'' Liene jautāja Lūsijai. ''Nedomāju, neuztraucies!'' mamma, uzvilkusi lelli uz rokas, atbildēja. Nonākuši uz kruīza kuģa, ģimene devās uz savu kajīti. Liene priecīgā tonī vēršas pie Lūsijas: "Ak, cik šī vieta ir grezna!'' Lūsija nokrita guļus pozīcija, un Liene to pieņēma kā piekrītošu žestu. Pēc pāris stundām bija pienācis vakariņu laiks. Mamma uzvilka savu sarkano kleitu, tētis līdzpaņemto uzvalku, bet meitene uzrāva savu zilo kleitu. Pēc vakariņām ģimene bija pārgurusi, visi kā viens iekrita gultās un bez aizkavēšanas iepeldēja saldajos sapņos.

Visi bija klusi kā pelītes, kad pēkšņi atskanēja sprādziens. Liene uzlēca sēdus. Atskan cilvēku kliedzieni, un signalizācija pamodina atlikušo ģimeni. Mamma nekavējoties sāk krāmēt ūdensnecaurlaidīgo somu, tētis atrod kajītes atslēgu un mudina ģimeni doties uz klāja atrast glābšanas laivu. Meitene ir uzlikusi Lūsiju uz rokas un ar otru roku to cieši tur pie sirds. Visa ģimene skrien, cik kājas vien nes. Tikuši līdz kuģa klājam, ģimene ierauga pēdējo glābšanas laivu, bet tā, kā izrādās, ir vienvietīga. Mamma ar tēti saskatās un meiteni ar sakrāmēto somu iesēdina laivā. Ģimenei nav laika atvadīties. Kad laiva tiek nolaista ūdenī un sāk attālināties no grimstošā kuģa, Liene sāk raudāt un, lai sevi nomierinātu, attēlo Lūsiju sakām: ''Viss būs labi, tu viņus vēl satiksi!'' Kaut vai šie vārdi nedaudz nomierināja Lieni, meitene joprojām jutās nedroši. Pienāca vakars, un pirms aizmigšanas meitene pēdējo reizi paskatījās uz Lūsiju un nopūtās.

Pienāca rīts, laivu šūpoja stipri viļņi, un meiteni pamodināja sāļais ūdens, kas iespļāva tai sejā. "Ak dievs!" Liene iesaucās, mēģinādama izklepot ūdeni, ko bija sarījusies. "Kas notika? Viss labi?" Liene attēloja Lūsiju jautājam. "Jā, jā, viss labi!" Liene atbildēja. Pēc šīs nejaukās pamošanās Liene saprata, ka viss līdzi paņemtais ēdiens ir izmircis. "Kā es varu būt tāda muļķe? Atstāt somu vaļā jūras vidū. Kau kāds nelaimes putns!" Liene dusmās bļāva. "Nemuļķojies, tā tak nav tava vaina, visiem gadās! Un paskaties, viena maizīte vēl sausa, izdzīvosim!" Lūsija centās atbalstīt un nomierināt Lieni. Tas meiteni tiešām nomierināja. Viņa noplēsa nelielu gabalu no siermaizes un sadalīja to uz divām daļām, vienu ielika Lūsijai klēpī un otru lēnām skrubināja, lai sajustu sāta sajūtu.

Pagāja dažas stundas, un meitene atkal palika nemierīga: "Man gribas dzert, bet es zinu, ka jūras ūdeni nedrīkst lietot, taču kas ir tas sliktākais, kas var notikt? Zini ko, es pamēģināšu!" "Nē, izbeidz! Tu traka, jūras ūdeni nedrīkst dzert! Pagaidi, man šķiet, tajā somā bija arī ūdens filtrs." Liene attēloja Lūsijas balsi. Liene tam neticēja, bet tomēr uzsklausīja draudzeni, un, par brīnumu, somā tiešām atradās Lūsijas pieminētais ūdens filtrs. Uz instrukcijas bija rakstīts: Pārvelciet filtru pāri traukam, ielejiet netīro ūdeni un gaidiet, kamēr ūdens būs iztecējis filtra papīram cauri". Izlasījusi instrukciju, Liene saprata, ka viņai nav trauciņa. "Uuu, pamēģini piesiet filtrpapīru pie savas mutes!" Liene sacīja Lūsijas smalkajā balsī. "Ko? Vai es tev pēc muļķes izskatos? Kā tad!" Liene atbildēja. "Nu ja, piesien ar matugumijām pie ausīm, un tev mutē tecēs tīrais ūdens!" Lūsija pamācīja. Padomājusi pie sevis, Liene izdomāja pamēģināt Lūsijas trako ideju. Meitene izņēma no matiem matugumijas, atlocīja filtrpapīru un piesēja to pie ausīm, iesmēla plaukstās ūdeni un uzlēja to uz filtrpapīra. Viņa gaidīja ilgu laiku, kamēr ūdens pilīti pēc pilītes ietecēja Lienei mutē. Pat, ja ūdens bija maz, Liene bija priecīga, jo šodien viņa pirmo reizi dabūja ūdeni veselu divu dienu laikā.

Pienāca vakars, un abas divas aizmiga. Nākamajā rītā viņas atkal pamodināja aukstais ūdens, kas šļakstījās sejā. "Labu rītu, saka saule, labu rītu, saku es!" Liene ar Lūsiju kopā dziedāja. Abām šodien bija labs noskaņojums, līdz tās atklāja, ka pēdējā maizīte ir sākusi pelēt. "Ko lai mēs tagad darām?" Liene drūmā tonī jautāja Lūsijai. "Es nezinu…" meitene ar lelles palīdzību centās atbildēt pati uz savu jautājumu. Tā nu abas nedabūja ne brokastis, ne pusdienas. Meitenes bija bez gala izsalkušas.

Liene bija ļoti bēdīga, un pat Lūsija nezināja, kā meiteni iepriecināt. Abas gatavojās iet gulēt, kad pēkšņi tās sadzirdēja vēju, sitamies pret helikoptera propelleri. Liene paskatījās augšā un ieraudzīja ko neparastu. Tas bija helikopters, nolaidis trepes, un kaut kāds vīrietis aicināja meitenes kāpt tajā iekšā. Zinādama, ka tai nav izvēles, meitene piestiprināja drošības jostu, kas karājās pie trepēm, un rāpās augšā. Uzrāpusies galamērķī, meitene ieraudzīja to… tie bija viņas vecāki. Abi bija netīri un slapji, bet Liene tik un tā metās tiem ap kaklu. Ģimene kādas divas mitūtes neko nedarīja, vienkārši stāvēja un izbaudīja šo sirds sildošo brīdi. Mamma iedeva meitenei silto tēju, ko pilota asistents bija uztaisījis, un Liene nospēlēja ģimenei īsu leļļu teātri ar Lūsijas palīdzību. Izrādē viņas attēloja visu piedzīvoto un uzsvēra to, cik ļoti atbalstoša šī trakā piedzīvojuma laikā bija Lūsija, Lienes sirdsdraugs.. Pēc teātra beigām tētis pilotam pateica mājas adresi, un ģimene devās ceļā.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Nora Mironova*

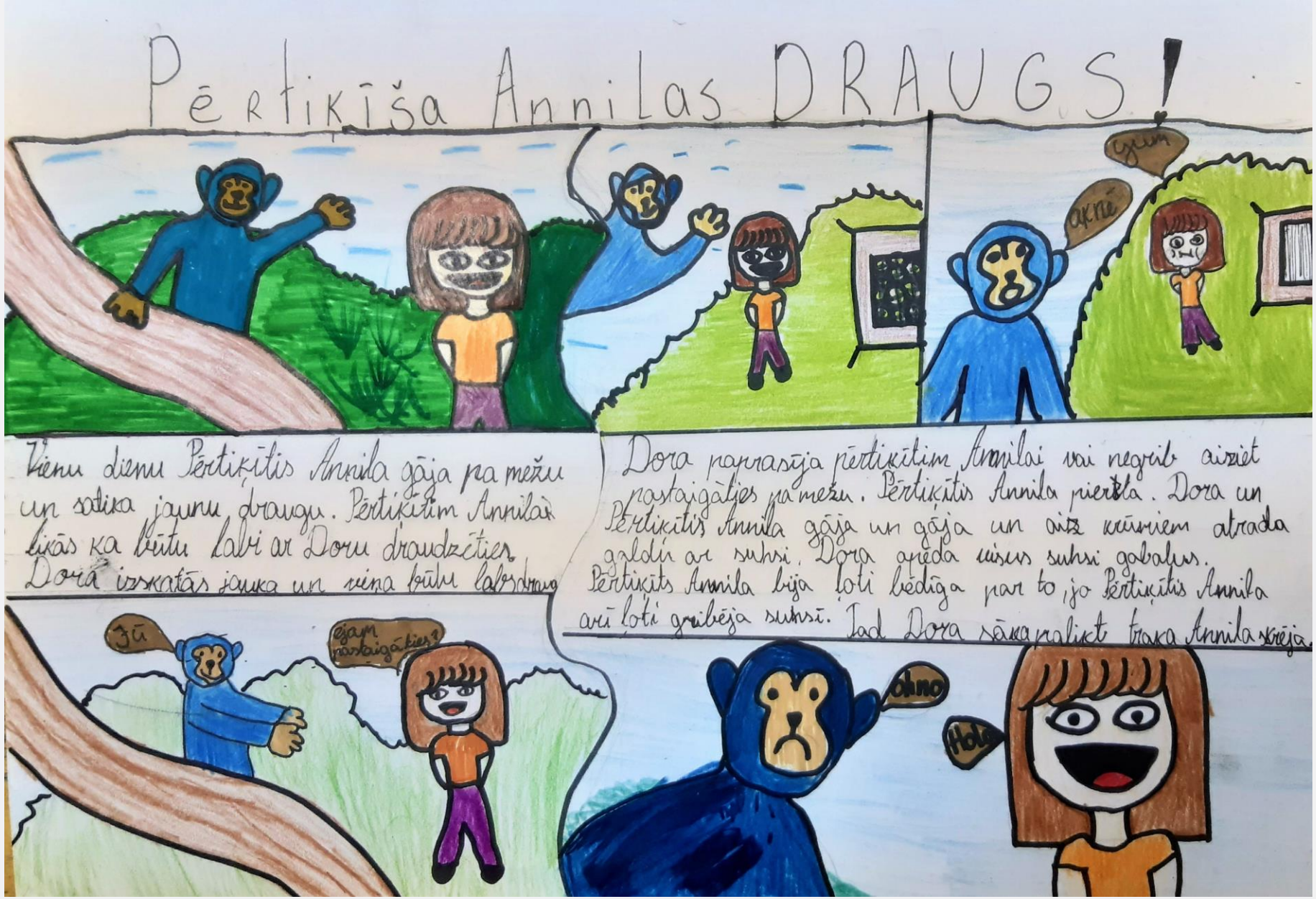
Pērtiķīša Annilas DRAUGS!
Kādu
akmē
Kādu
Kādu
Kādu

Priekšmets. Stāsts.

Es Mildas Brehmanes - Štengeles roku lelle vēlos pastāstīt par to, ko es savā dzīvē esmu piedzīvojusi.

Mana saimniece, bijusi latviešu operdziedātāja, aktrise, un pedagoģe dzimusi 1893. gadā Rīgā manī ņēma līdzi visur, piemēram, kad ceļojām pa pasauli, biju viņas ceļojumu koferī, skatījos uz planeta, un skatījos kā bērni mācās. Man nepatika būt ceļojumu koferī, jo tur bija tumši, un tur bija jāpaliek līdz ceļojuma beigām, kamēr viņa tikās ar vairākiem slaveniem, un svarīgiem cilvēkiem. Kad viņai bija jāuzstājas, es biju gardarobē, un man tur patika, jo varēju dzirdēt, kā viņa uzstājas. Bet visvairāk man patika būt mājās, jo viņa pie sevis aicināja vairākus cilvēkus, piemēram, visbiežāk es redzēju Jāzepu Vītolu, jo viņš bija latviešu komponists, mūzikas pedagogs, un mūzikas kritiķis, palīdzēja viņai gatavoties uzstāšanās. Vēl redzēju citus publikai pazīstamus cilvēkus, kā Emīlu Dārziņu, Alfrēdu Kalniņu, un Jāni Medini. Pirmo reizi ar saimnieci tikos, kad viņa bērnībā piedalījās mazu skatē Rīgas Vācu teātrī. Viņas vecāki mani uzdāvināja, un no tā laika es esmu nācis līdzi uz katru uzstāšanos kā veiksmes talismans.

Ceru, ka manu stāstījumu deva jums mazu ieskatu par manu dzīvi, un arī mazliet iepazīt manu saimnieci.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Alise Godmane*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Beāte Unda Priede*

Pērtiķīša stāsts

Maza, maza rokas lellīte sēdēja skatlogā. Tā gaidīja, kad varēs tikt nopirkta un baudīs savu laimīgāko mūža laiku ar kādu bērnu. Lelles actiņas iemirdzējās, garām aiztraucoties kādam zēnam, no kura pogām uz krūšu kabatām atspīdēja saules stars tieši uz Pērtiķīti. Dienas gāja, saule turpināja savu ikdienišķo gaitu līdz kāds tomēr bija pamanījis mazo lelli un nolēma to iegādāties.

Tajā pašā dienā Pērtiķītis tika ieguldīts skaistā sarkanā kastītē, kurai tika uzsieta grezna bante. Nākamās dienas rītā viņš sajuta, ka kaste tiek celta, nesta, līdz tā nonāk kādam rociņās. Mazās, tuklās bērna rociņas pastiepās pēc kastes vāka un lēnītēm to pacēla. Sīciņais Pērtiķīša augums tika steigšus izcelts no dāvanu kastītes un cieši apkampts - tas bija maza bērna ciešais apskāviens. Kaut arī Pērtiķītis bija cieši piespiests pie krūtīm , viņš zināja – uz mazā bērna sejiņas pašlaik vīd plašs smaids.

Kopš dienas, kad viņš tika uzdāvināts mazai meitenītei, Pērtiķītis visu laiku bija kopā ar savu, nu jau labāko draugu, un viņi gandrīz nekad nešķīrās. Gan pie apaļā tējas galdiņa - pie tasītēm un tējkanniņas, gan siltajā gultiņā, kad viņi abi klausījās vecāku lasītajās pasakās. Kad pienāca rudens un ārā kļuva vēsāks - mazulītei bija prieks sildīties zem sedziņas kopā ar savu mīļmantiņu. Arī skolas somā Pērtiķītis galu galā bija atradis sev vietu un bieži tur mājoja, kamēr meitenīte mācījās. Plauktiņš pie mazās meitenes gultas bija tikpat iemīļots. Katra diena rokas lellītes bija kā jauns atklājums, kā brīnišķīgs piedzīvojums, kurā doties ar labāko draugu, vienmēr bija tik ļoti aizraujoši.

Dienās, kad Pērtiķēns palika mājās – te saule spīdēja istabās un tās maigie stari glaudīja Pērtiķīša brūngano kažociņu, te kāds mākonis nobirdināja lietus lāses dārzā, te vējš aiztrauca krāšņās lapas – to visu Pērtiķēns vēroja, gaidot meitenes atgriešanos mājās. Uz plauktiņa gandrīz nekad nebija nevienas puteklīšu čupiņas, Pērtiķītis, šķiet, tam gandrīz vienmēr sekoja līdzi. Viņa actiņas laistījās priekpilnas no jaunajām mājām un mīlestības, ko viņam deva meitenīte.

Dienas gāja, nedēļas soļoja divtik ātri, un gadi skrēja vēl ātrāk. Meitenīte jau bija pavisam liela, bet rokas lellīte nebūt netika aizmirsta. Tā vienmēr bija meitenītei līdzās viņas somiņā. Laikam jau vecie ieradumi nēsāt to līdzi sev uz skolu nekādīgi neies projām kā savilkušies mākoņi pēc pērkona, kuri vēl labu laiku pamājojas virs horizonta esošajās debesīs.

Tāpat arī šoreiz Pērtiķītis bija atceļojis līdzi meitenei uz viņas iemīļoto operu, kurā viņa uzstājās, un aizkulisēs gaidīja viņu somiņā. Bet nepacietība māca Pērtiķīti ,un viņš, lēnītēm pacēlis galvu virs somas roktura, izlīda tās virspusē. Neviena nebija. Visi laikam atradās uz skatuves. Ieinteresēts, kas notiek viņam apkārt, mazais nolēca zemē un lēnām sāka skatīties apkārt. Iepriekš sēdējis somā visu gaidīšanas laiku, viņš beidzot varēja apskatīt nedaudz tuvāk lielās un plašās aizkulises. Viņa sejiņa pielīda pie spoguļa un uztaisīja smieklīgu ģīmīti. Lelle sāka klusītēm smieties un nepamanīja, kā paslīd un kūleni pēc kūleņa aizripo pie stūrī esošās drēbju lādes. Nabadziņš nezināja, kas viņu sagaida, jo teju bija beigusies operas izrāde un apkārt sāka iet aktieri un citi ļaudis.

Saimniece, nepamanījusi lellītes pazušanu, paķēra somiņu un devās mājup, bet Pērtiķēns tā arī palika aizkulisēs, pašā stūrī, jo apkārt bija tik daudz cilvēku, kuri skrēja, gāja, teju lēca garām, ka Pērtiķēns baidījās spert pat vienu solīti.

Aizkulisēs cilvēki pārstāja iet, skriet, mūzika norimās, cilvēku balsis attālinājās, līdz beidzot nodzisa gaisma. Pērtiķēns palika šajā tumsā viens pats. Viņa sirsniņa drebēja no bailēm un izmisuma...

Dienas gāja, līdz beidzot, mainoties dekorācijām un skatuves iekārtojumam, kāda sieviete, kura uzkopa operas telpas, atrada lelli un, pagrozījusi to rokās un kārtīgi nopētījusi, nolika Pērtiķēnu pazudušo mantu kastē.

Vēl dažas dienas nesteidzīgi aizjoņoja garām, saule lēca – un rietēja aiz sava mīļotā horizonta, vakari čaloja ar pusdienlaikiem. Pērtiķītis apjucis mantu kastē ietinās kāda aizmirstajā šallē un iemiga. Viņš naktīs sapņoja, ka ir savas saimnieces apskāvienos un dienās cerēja, ka reiz pienāks tas mirklis un viņš atgriezīsies pie savas saimnieces. Pērtiķēns tur būtu tā arī gulējis vēl nez cik ilgi, ja vien tas nebūtu kāds zēns, kurš izvilka rokas lellīti un laimīgs par savu atradumu aizjoņoja pie māsas.

"Es atradu tavu šalli, māsiņ. Un skaties, kas tur vēl bija!" puisis norādīja uz lelli, augstu paceļot virs māsas galvas, "Kāds būs šo skaistulīti aizmirsis. Domāju varam paņemt!"

"Nu labi, labi.. tikai skaties, lai mamma nepamana. Viņai varētu nepatikt, ka tu ņem svešas mantas." atbildēja puišeļa māsa.

Abi bērni ar lelli un atgūto mantu devās mājās. Pāris dienas mazie bērni jautri spēlējās ar pērtiķīti, un visbeidzot kaut uz mirkli Pērtiķēns nejutās vientuļi un tālu no savas īstās saimnieces. Bērnu rokas bija tikpat siltas, cik viņa pirmajai īpašniecei, bet Pērtiķēnam nemitīgi likās, ka tomēr kaut kā trūkst. Labu laiku vēlāk roku lelle bija atradusi sev jaunas mājas pie citas leļļu kastes kaut kur abu bērnu nomalējā istabas stūrī. Jābūt godīgiem, Pērtiķītim labāk patika gaidīt un sēdēt uz plauktiņa pie lielā loga un smaidošās saulītes.

Drīz vien istabā ienāca bērnu māte, viņa izskatījās dusmīga, uz viņas sejas bija skaidri nolasāma vilšanās, ka tie ir atnesuši vēl pāris jauno rotaļlietu bez atļaujas. Daļu no istabā nekārtīgi samestajām mantām viņa ielika maisā un sūdzējās par bērnu mantkārību, dažas mantas viņa pasvieda bērnu virzienā un viņus pusbalsī norāja. Pērtiķītis nevarēja saprast bērnu mātes dusmu pamatu, viņš taču pavisam nebija vainīgs šajā situācijā. Viņš juta sevi tiekam uzsviests gaisā un lidojam projām. Varbūt negadījuma dēļ, bet varbūt sakritības dēļ, Pērtiķītis tika izlidināts pa logu. Viņa skatienam pavērās lielisks skats no pilsētas augšas - lielas mājas un dzīvelīgi logi dzeltenās krāsās. Un tad bija dzirdams būkšķis, kluss, taču tomēr ausij sadzirdams. Rokas lellīte, atsitusies pret koka zariem, iestrēga tā virsotnē pie putnu ligzdas.

Skaists liels balodis grozījās priekšā Pērtiķītim. Tas viņu laikam neinteresēja, jo viņš bija aizņemts ar ligzdas pīšanu. Garām aizsteidzās otrs balodis, kurš atnesa zaru čupiņu un nosvieda to zemē priekšā otram. Tas turpināja iesākto darbu un pīnīti pēc pīnītes veidoja nekārtīgus mezgliņus, kas savienojušies kaut cik sāka izskatīties pēc ligzdas. Rokas lelle bija tieši iepretim ligzdai un turpat sēdēja starp zariem, atslējusies pret vienu no tiem.

Putnu spalvas švīkstēja, dienas mijās, lapas krāsojas iedzeltenas un visskaistākajos sārtajos toņos kādus Pērtiķītis tikai redzēja grāmatu ilustrācijās, kad gulēja zem sedziņas ar savu saimnieci. Drīz vien ligzdā parādījās skaistas, mazas oliņas – jaunie putniņi. Ārā pūta vējš, reizēm bija vēsi, Pērtiķītis nolēma apskaut putnu olas, lai palīdzētu tiem tās turēt siltumā. Viņš bija priecīgs, ka vēl joprojām ir noderīgs. Dienām tikpat ātri skrienot, garām joņoja laiks, putni auga, olu čaumalas krājās ligzdā ik pēc laika un, šķiet, Pērtiķītis jau sāka zaudēt cerību atgriezties atpakaļ, viņš vairs nespēja tikt līdzi laikam un paspēt saskaitīt, cik simtiem dienu ir pagājis. Varbūt tie bija gadi, bet varbūt desmitgades. Viņš to nezināja.

Viss būtu bijis tā kā bija un lellīte būtu palikusi sildīt putnu oliņas vēl ilgi, ja ne kāds ziņkārīgs puišelis gluži kā toreiz pie operas pazudušo mantu kastes. Viņš ātri vien uzlīda kokā un, nopurinājis mantu no putnu spalvām, to apskatīja: "Sveiks, mani sauc Valters! Tagad būsi mans draugs!"

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elīza Daniela Dzene*

Viņa sejā bija redzams patiess prieka smaids. Tā vien likās, ka puikam sen nav bijis kādas labas mantiņas. Aizskrējis pie draudzenes, ko puisis vislaik sauca par mazo Vilhelmīni, viņš tai rādīja lelli un piedāvāja spēlēt kopā. Protams, meitene sākumā spītīgi grozīja galvu, jo negribēja ņemt netīru mantu, bet ieraudzījusi, cik tai smukas, spodras actiņas, viņa vairs nevarēja teikt nē.

"Iesim to nomazgāt, Valter. Domāju lellei arī negribas būt netīrai.. atšķirībā no tevis, he.. he," Vilhelmīne iesmējās, iedunkāja zēnam ribās un izaicinoši aizskrēja pa priekšu, tā smiedamās it kā saucot viņu uz ķereņu spēles dueli līdz mājas durvīm. Abi noskrējušies beigu beigās knapi atvilkās, jo bija jau izsmēluši visus spēkus.

Viņi piepildīja lielo bļodu ar siltu ūdeni un ziepēm, ieguldīja Pērtiķīti un tajā brīdī, viņiem par brīnumu tas sāka klepot un runāt: "Khe, khe.. nebāziet man ziepes mutē, lūdzu."

"Tu runā?" abi reizē saskatījās un gandrīz vai nenoģība izbrīna dēļ.

"Protams, es runāju. Jūs jau abi arī protiet runāt.."

"Nu, jā. Taisnība." Valters pamāja ar galvu.

"Pastāsti mums par sevi, mazais!" meitene noberzēja netīrumu pleķīti no skaistā šokolādes brūnā Pērtiķīša kažociņa.

Viņš sāka atsaukt atmiņā visus notikumus sākot no skatloga līdz pat šai pašai vannai un to, kā viņš aukstās ziemas laikā sargāja mazos balodēnus, lidoja kā putns kaut arī uz mazu brītiņu virs dzīvās pilsētas, sildījās zem šalles mantu kastē un tika pazaudēts operā. Viņa saimnieci saucot Milda.

"Tā, lūk, es šeit nonācu.. jā, un šis ir mans stāsts." Pērtiķītis konstatēja un noslaucīja no sevis putas. Abi bērni saskatījās un iesmējās, pielikuši lielajiem smaidiem priekšā rociņas. Rokas lelle bija apjukusi, kāpēc abi pēkšņi smejas? Vai būs padomājuši, ka Pērtiķīša stāsts ir tik smieklīgs?

"Kāpēc jūs smejaties?" viņš ziņkārīgi prasīja, lēnām sniedzoties pie bļodas maliņas, lai izlīstu no tās ārā.

"Redzēsi, tikai uzgaidi," meitene uzmanīgi viņu ieguldīja dvielītī, nosusināja un ielika padusē. Abi bērni piegāja pie kamīna un sāka sildīties ar Pērtiķīti, kurš atradās Vilhelmīnes klēpī. Tie sačukstējās par kaut ko, ko rokas lellīte nebūt nevarēja sadzirdēt.

Nākamajā rītā, pavisam agri bērni izskrēja no mājas un devās uz Pērtiķītim jau sen pazīstamo vietu – operu. Nez ko tie būs sadomājuši?

Nedaudz nostāk pagājuši abi iegriezās kādā šķērsieliņā un piezvanīja pie lielām, skaistām durvīm, kas smaržoja pēc mājām.

Tās lēnītēm atvērās un aiz tām bija pavisam pazīstama seja, Pērtiķītis priecīgi izsaucās: "Tā esi tu, Mildiņ – tā mazā meitenīte, ar kuru bijām kopā gandrīz vai neizšķirami!" Tā bija viņa saimniece, pirmā meitene pie kuras viņš pavadīja savu vislabāko dzīves laiku. Viņi atkal bija satikušies.

"Ak, cik gan ilgi es tevi, meklēju!" viņa sauca rokas lellītei pretī, to cieši apskaudama un nu vairs neparko nelaizdama vaļā.

"Bet, bet kā gan Valters un Vilhelmīne zināja, kur tevi meklēt?" mazais jautāja Mildai, ieķēries viņas pērļu krellēs.

"Kā gan mums nepazīt jauko dziedātāju un aktrisi Mildu?" abi bērni, turēdami vēderus, smējās par Pērtiķīša bērnišķīgumu, neskatoties uz viņa piedzīvoto un vecumu.

"Esmu viņus redzējusi bieži nākam uz operu, turklāt domāju, ka, būdama aktrise, tomēr esmu plaši pazīstama." Viņa klusi nosmējās un saviļņota iegriezās, ar roku paaicinādama mazos pie sevis ciemos.

To vakaru viņi visi kopā priecīgi dzēra tēju un smējās par Pērtiķīša jautrajiem piedzīvojumiem. Tāpat kā agrāk, kad Pērtiķītis sēdēja mazajai Mildai uz tējas galdiņa un kopā ar viņu spēlējās, arīdzan tagad tur stāvēja cepumu trauks un skaistiem rakstiem greznotā tējkanniņa. Beidzot pērtiķītis bija atgriezties pie savas mīļotās saimnieces uz savu plauktiņu aktrises istabā un tagad varēs arī turpmāk sildīties saulītē, gaidot savu saimnieci pārnākam mājās!

Viņš bija laimīgs.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elīza Daniela Dzene*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elisona Brūkle*

Priekšmets. Stāsts.

Esmu Mildas Brehmanes Štengles romanu lelle.
Savā dzīvē daudzmo esmu redzējis esot tiem mīļmanīs.
Pastāstīšu, no esmu redzējis visā savā dzīvē.

Milda Brehmane Štengle ir Latvīšu dziedātāja autrise un pedagōge. Laikā no 1919-1953 gadam Milda bija Latvijas Nacionālās operas solīste.
Esmu redzējis vā Milda koncertē pa visu pasauli, ne tikai dziedot, bet arī pildoties visādis. Milda saņēmusi arī ceturtās šķiras trīs zvaigžņu ordeni.
Viņa spēlējusi ap 39 ziņīgajām lomām. Vīna no tām ir „Mīrte" (Dž. Pučīni „Bohēma") Viņa ļoti stipri drādāja pīļ savas balss un lomu izzināšanas daudz lasot.
Mājās pīļ snapīša, viss manis, viņai stāv ļoti daudz grāmatas. Un tik daudz lasot viņa ir ļauvusi ļoti inteligenta un visiem plaši zināma. Viņa daudz sadarbojās ar citiem Latvīšu režisoriem un komponistiem. Milda zinoja daudz sviņūbu. Akcros tāši Emīlu Dārziņu. Viņš ir Latvīšu komponists un mūzikas mīļotājs. Viņš bija līgts ar daudz vārdiem Mildas mājās. Esot mīļmanīs esmu arī sēdējis vlet mēģinājumos vlausdās Mildas soprāna balsi. Esmu sēdējis gan Mildas somā, gam viņai klasas gangjos izbraucinos ar velcīem, dzelzsceļa utt.

Tāši šāda ir mana dzīve esot mīļmanīm, jeb romanu lellē, kas piedēr Mildai Brehmanei Štengelei.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Krauze*

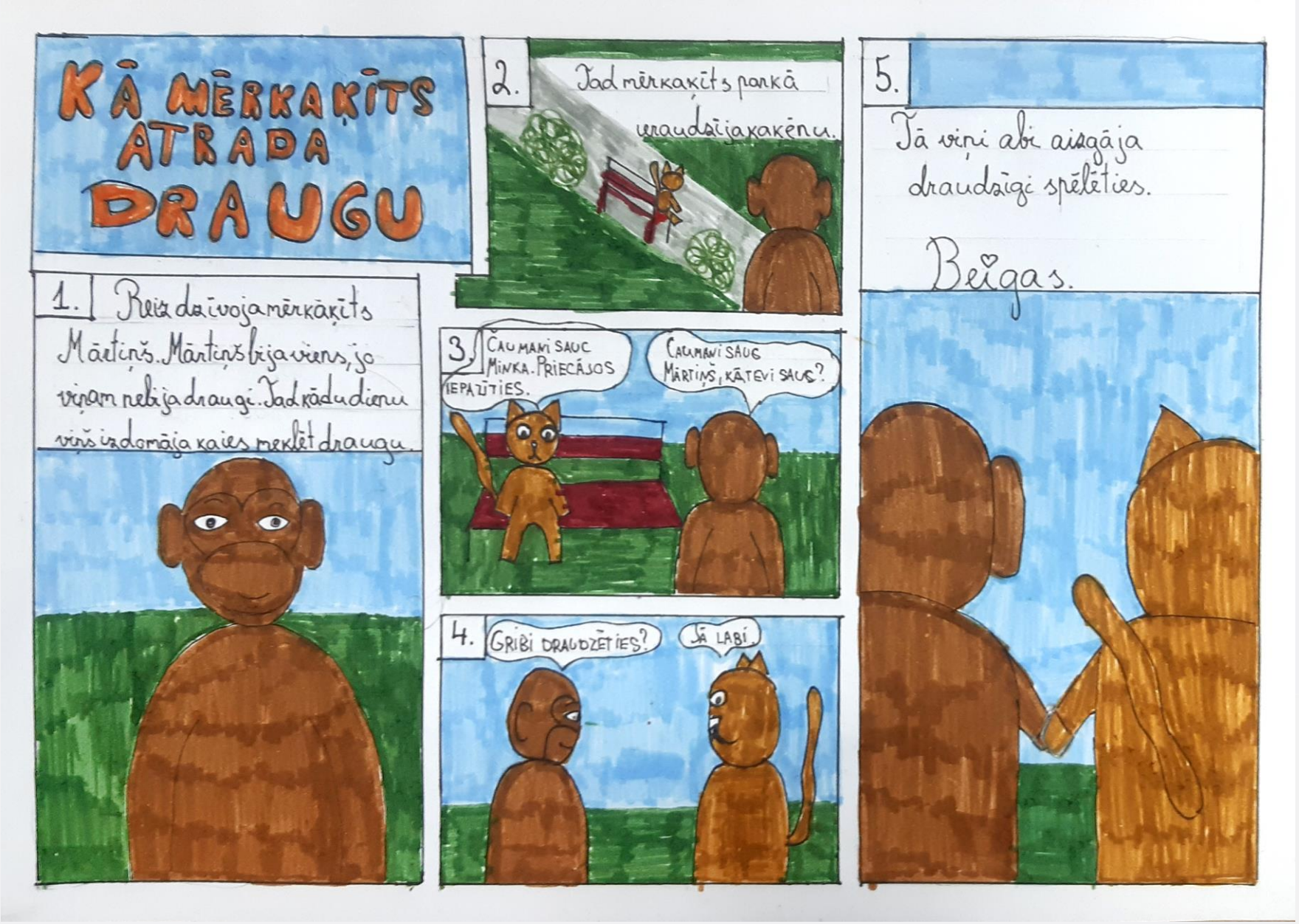

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elza Šēnberga*

Priekšmets. Stāsts.

Labdien! Es esmu Mildas Brehmanes - Štengales
māsas māsa. Milda ir satikusi ļoti daudzus slavenus
cilvēkus, kuri ir saistīti ar mūziku, bet es stāstīšu
par Emīlu Dārziņu un ko viņš ar viņu muzicēja.
Tagad es mazliet pastāstīšu par ceļojumiem,
kurus es piedzīvoju.
Mēs jau kopš bērnības bijām tuvi, mēs
darījām visu kopā, un viņa mani ņēma vienu!
Viņa bija ļoti inteligenta un mācēja ļoti labi
dziedāt. Kad viņa ceļoja pa Eiropu, es arī biju
klāt! Braucieni un lidojumi bija ilgi, bet ļoti
aizraujoši. Man patika pastaigāties ar viņu pa citām
pilsētām. Es arī skatījos viņas teātra izrādes, tās
bija tik interesantas!
E. Dārziņš ir latviešu komponists, mūzikas
kritiķis un pianists. Kad Emīls Dārziņš ciemojās,
viņš ar viņu parunāja, sacerēja jaunu mūziku ar
Mildu, paklausījās viņas mūziku un izteica savas
domas par to. Man ļoti patika, kad viņš mācēja
ciemos pie Mildas, jo tad es varēju paklausīties
viņu skaisto mūziku.
Es ceru, ka varēšu pastāstīt vēl par Mildas
ciemiņiem, bet tagad tas nu ir viss!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Gabriela Žizele*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Lauma Ivanovska*

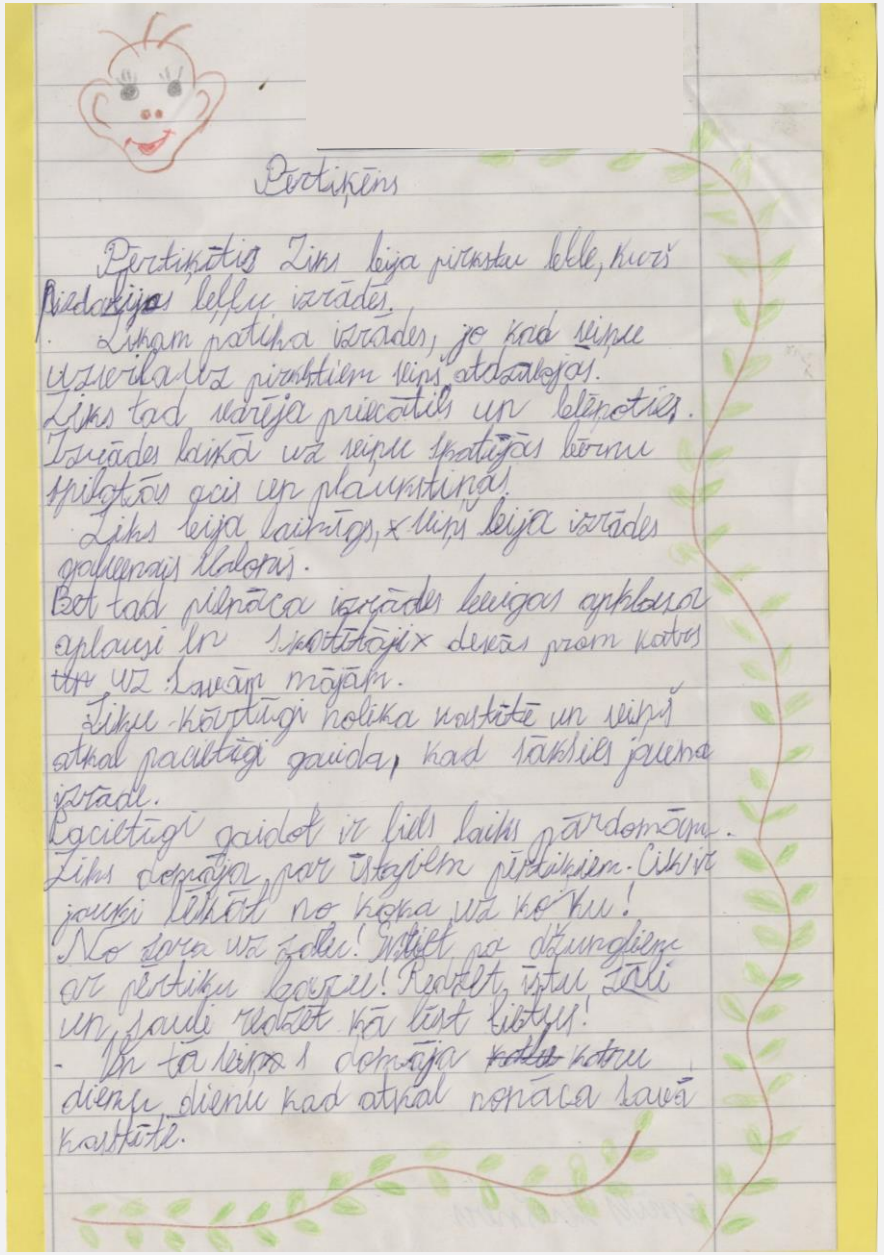

Pertiņēns

Pertiņātis Ziks bija pirmais lēlē, kurš
piedalījās lēļu izrādēs.
Zikam patika izrādes, jo kad viņu
uzvilka uz pirkstiem viņš atdzīvojās.
Ziks tad varēja pārcēlies un lēkāties.
Izrādes laikā uz viņu skatījās bērnu
spilgtās acis un plaukstīņā.
Ziks bija laimīgs, ~~x~~ viņš bija izrādes
galvenais lācītis.
Bet tad pienāca izrādes beigas aplause
aplausi un skatītāji~~x~~ devās prom katros
tās uz savām mājām.
Zikam kārtīgi nolika kastītē un viņš
atkal pacietīgi gaida, kad tāksīs jaunā
izrāde.
Lēnītēm gaidot ir liels laiks pārdomām.
Ziks domāja par īstajiem pērtiņiem. Cik viņi
jauki lēkāt no koka uz koku!
No zara uz zaru! Mētāt pa džungļiem
ar pērtiku kaklu! Redzēt, ēst zāli
un, ja ļauj redzēt kā lēst lietus!
Un tā Ziks domāja ~~katru~~ katru
dienu dienu kad atkal nonāca savā
kastītē.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Emīls Kušners*

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Laura Ribakova-Roledere*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Lelde Logina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Lelde Rateniece*

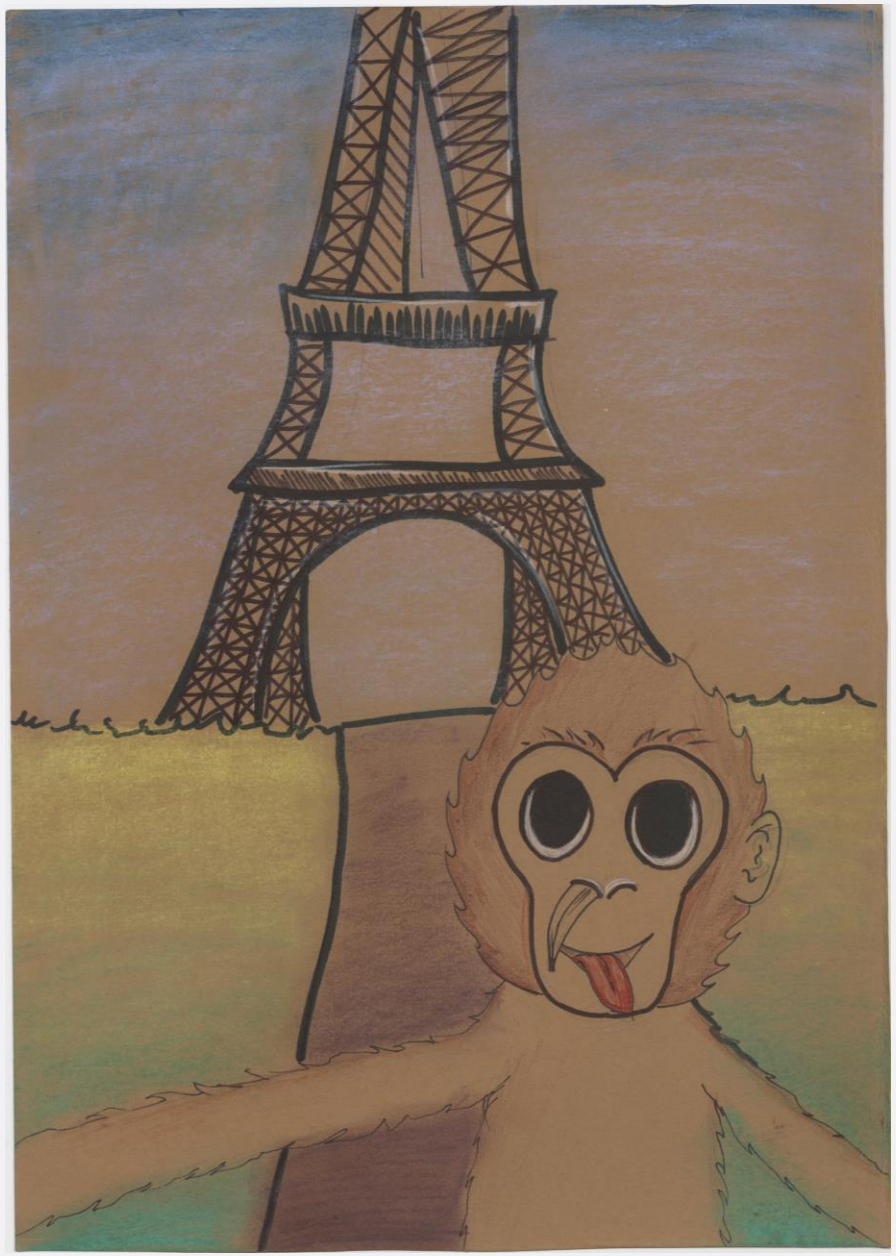

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Laura Igaune*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Linda Sala*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Mārtijs Krakops*

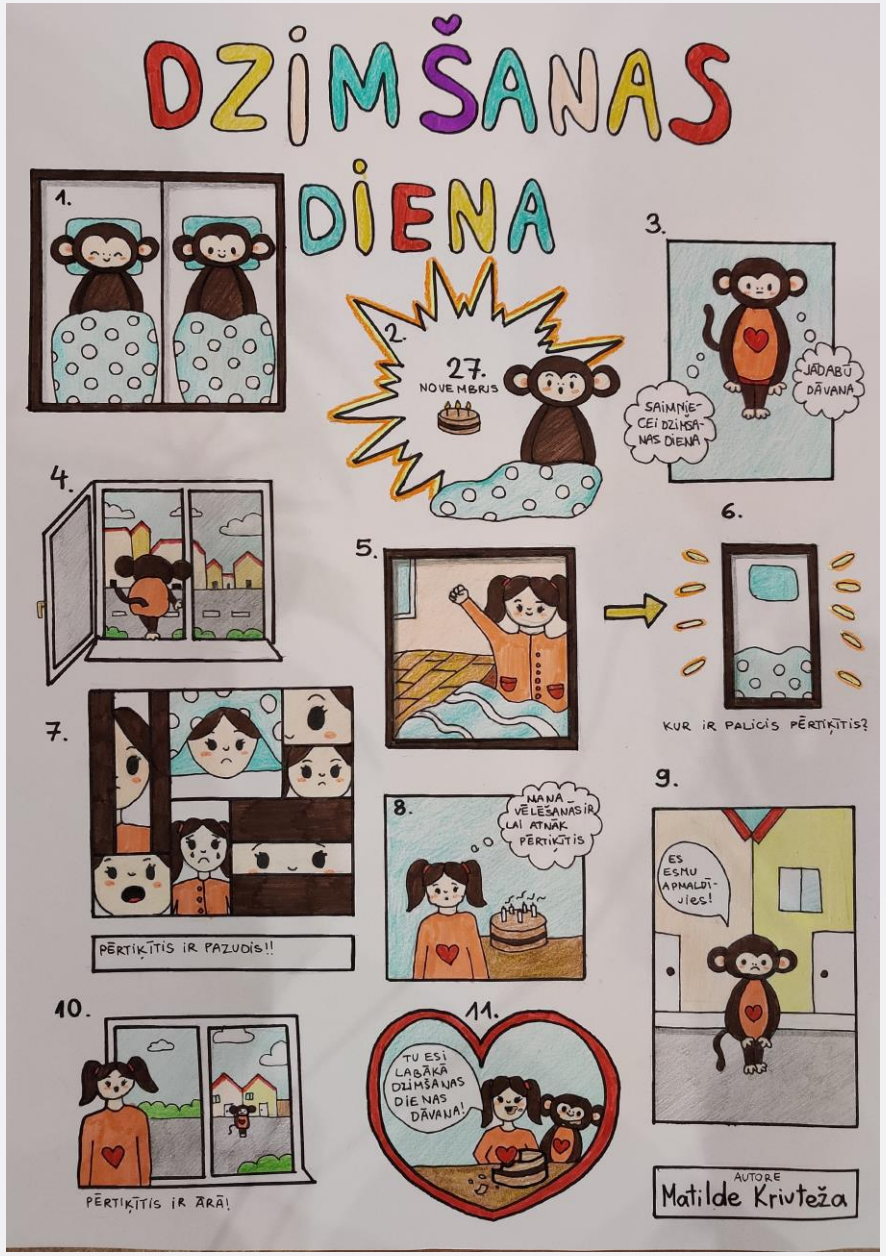

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Matilde Krivteža*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Patricia Biteniece*

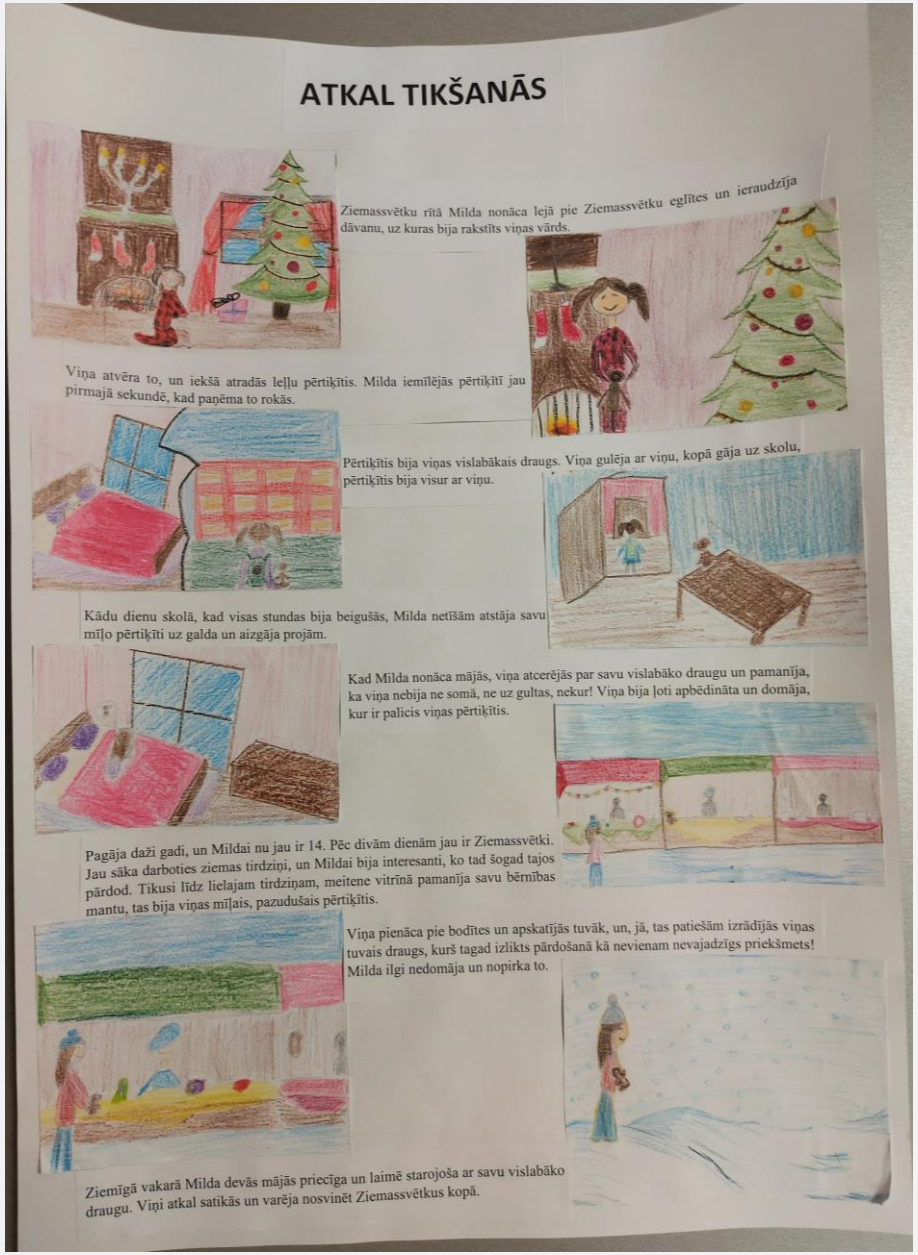

ATKAL TIKŠANĀS

Ziemassvētku rītā Milda nonāca lejā pie Ziemassvētku eglītes un ieraudzīja dāvanu, uz kuras bija rakstīts viņas vārds.

Viņa atvēra to, un iekšā atradās leļļu pērtiķītis. Milda iemīlējās pērtiķītī jau pirmajā sekundē, kad paņēma to rokās.

Pērtiķītis bija viņas vislabākais draugs. Viņa gulēja ar viņu, kopā gāja uz skolu, pērtiķītis bija visur ar viņu.

Kādu dienu skolā, kad visas stundas bija beigušās, Milda netīšām atstāja savu mīļo pērtiķīti uz galda un aizgāja projām.

Kad Milda nonāca mājās, viņa atcerējās par savu vislabāko draugu un pamanīja, ka viņa nebija ne somā, ne uz gultas, nekur! Viņa bija ļoti apbēdināta un domāja, kur ir palicis viņas pērtiķītis.

Pagāja daži gadi, un Mildai nu jau ir 14. Pēc divām dienām jau ir Ziemassvētki. Jau sāka darboties ziemas tirdziņi, un Mildai bija interesanti, ko tad šogad tajos pārdod. Tikusi līdz lielajam tirdziņam, meitene vitrīnā pamanīja savu bērnības mantu, tas bija viņas mīļais, pazudušais pērtiķītis.

Viņa pienāca pie bodītes un apskatījās tuvāk, un, jā, tas patiešām izrādījās viņas tuvais draugs, kurš tagad izlikts pārdošanā kā nevienam nevajadzīgs priekšmets! Milda ilgi nedomāja un nopirka to.

Ziemīgā vakarā Milda devās mājās priecīga un laimē starojoša ar savu vislabāko draugu. Viņi atkal satikās un varēja nosvinēt Ziemassvētkus kopā.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ramona Odemļuka-Petrova*

Pērteķītis un Milda.

· Sveicināti! Es esmu roku lelle pērteķītis. Es piederu Mildai Brehmane-Štengelei. Viņa ir operas dziedātāja un aktrise. Un es gribētu izstāstīt par manu un manas saimnieces dzīvi un piedzīvojumiem.

· Sākšu savu stāstu! Milda bija izglītota un gudra. Viņa mācījās Francijā, Itālijā un Vācijā! Kad viņa sāka ļoti labi pelnīt māju māja palika greznāk un greznāk. Vēl vairāk cilvēki sāka nākt pie mums uz mājām. Divas sievietes katru nedēļa bija pie mums mājās! Izrādījās kā tās bija šuvējas karas taisīja saimniecei kleitas un tērpus priekš teātra. Kā es aceros viņai bija tik daudz rotas lietas! Viņai bija daudz paziņas un draugi. Un tie izrādījās kā bija ļoti populāri komponisti un aktieri ar kuriem Milda strādāja.

· Gribētu izstāstīt kā es uzzināju Mildu. Mani uzstādīja Mildas mamma. Kad Mildai bija tikai 4 gadi! Kad Milda izauga un viņas mamma aizgāja mūžībā viņa sāka rūpīgi strādāt. Aceros pirmais ceļojums uz Franciju. Man tur ļoti patika!

· Es esmu ļoti priecīgs ka mani uztur grezniba un tīrumā nevis putekļainā kastē. Bija prieks ar jums paruna! Man jāskrien! Atā!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Anna Melngalve*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Renāte Gicuka*

Stāsts par pērtiķiem un orangutānu

Kādu dienu mīksto rotaļlietu nodaļā parādījās oranžais orangutāns. Tas ir tāds pērtiķis ar garām, garām ķepām.

Kad veikals tika slēgts, orangutāns sporta preču nodaļā uzvilka skrituļslidas un slidoja pa visu pirmo stāvu. Pa dienu viņam bija cits hobijs. Viņš mierīgi nostājās savā plauktā, un, kad garām gāja kāds bagāts pircējs, orangutāns izstiepa savu garo ķepu, iekāpa pircēja kabatā un izvilka monētas (papīra nauda viņu neinteresēja). Un viņš vienmēr tika galā ar to. Pirmkārt, tāpēc, ka viņš bija ļoti gudrs, otrkārt, bagātajiem pircējiem bija daudz naudas un viņi nepamanīja dažu monētu nozaudēšanu... Pārdevēji, protams, daudzkārt brīdināja orangutānu un pat draudēja nosūtīt uz noliktavu, ja viņš nepārtrauks savas stulbās dēkas, bet orangutāns neapstājās.

Zagli nosodīja arī citas mīkstās rotaļlietas. Turklāt tās viņu nesaprata. Nu, kāpēc rotaļlietai vajadzīga nauda, jo visi zina: lelles un mīkstie dzīvnieki var bez maksas izmantot visu, kas ir veikalā “Bērnu pasaule"!

Bet reiz mīksto rotaļlietu nodaļā parādījās trīs pērtiķi. Viņi bija ļoti stulbi. Iespējams, tāpēc tos neviens nepirka. Galu galā jau sen ir pamanīts: bērniem nepatīk stulbas rotaļlietas.

Šiem pērtiķiem nebija, ko darīt, un viņi sāka mocīt orangutānu. Pērtiķi apsaukāja viņu dažādos bezkaunīgos vārdos, stūma, knibināja, vilka viņu aiz astes. Orangutāns izturēja, izturēja un tad sadusmojās, satvēra ar ķepu vienu pērtiķi un meta to ziemeļu virzienā. Otro viņš meta uz dienvidiem, bet trešo uz rietumiem.

Izlidojis cauri visai "Bērnu pasaulei" uz ziemeļiem, pirmais pērtiķis ielēca mūzikas instrumentu nodaļā. Pērtiķis nekavējoties atvēra mazas klavieres un sāka sist taustiņus. Pircējai Petijai viņa mūzika iepatikās. Viņa jau sen bija sapņojusi izveidot savu muzikālo ansambli, tikai piemērotu mūziķu nebija. Un nu pēkšņi tik negaidīta tikšanās ar īstu talantu! Petija nekavējoties nopirka šo mīksto rotaļlietu ...

Otrs pērtiķis, tas, kurš lidoja uz dienvidiem, nolaidās mākslas nodaļā. Pirms pārdevēja paspēja atskatīties, pērtiķis, paķēris otu un izspiedis no tūbiņām visas krāsas, tā izdekorēja lielu vatmana papīra loksni, ka zēns Lenijs, kurš sapņoja kļūt par mākslinieku, uzreiz saprata, ka viņam ilgi būs jāmācās, lai sasniegtu tādu meistarību! Un, protams, viņš nevarēja nenopirkt tik talantīgu mīksto rotaļlietu!

Trešais pērtiķis, tas, kuru orangutāns izmeta uz rietumiem, iekrita sporta preču nodaļā. Tur meitene Ļena lēkāja pār virvi. Viņa lēkāja un domāja: "Nez vai pagalma puikas skatīsies uz mani un apbrīnos, vai nē?" Esot šeit, "Bērnu pasaulē", neviens uz viņu neskatījās. Un pēkšņi visi sāka viņu apbrīnot, jo meitene vairs nelēca viena. Mūsu pērtiķis arī lēca viņai līdzi. Viņš lēca ne tikai uz pakaļkājām, bet arī uz priekšējām! Un viņš arī dažādi vaikstījās. Pircēji bija sajūsmā.

“Tātad pagalmā mani gaida vispārējs apbrīns!” Ļena nodomāja un nopirka ne tikai virvi, bet arī pērtiķi ...

Tā trīs stulbie pērtiķi atrada savus saimniekus.

Tiklīdz orangutāns par to uzzināja, viņš saprata, ka ar saimniekiem nav nemaz tik slikti, tāpēc nākamajā dienā viņš paņēma iecienītākās skrituļslidas un sāka demonstrēt savu talantu klientiem. Puika Iļja viņu pamanīja, skatoties, cik skaisti orangutans skrituļo, un ar sajūsmu uzreiz to nopirka. Tā orangutāns trīs muļķa pērtiķu dēļ atrada sev saimnieku.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Edvards Smola*

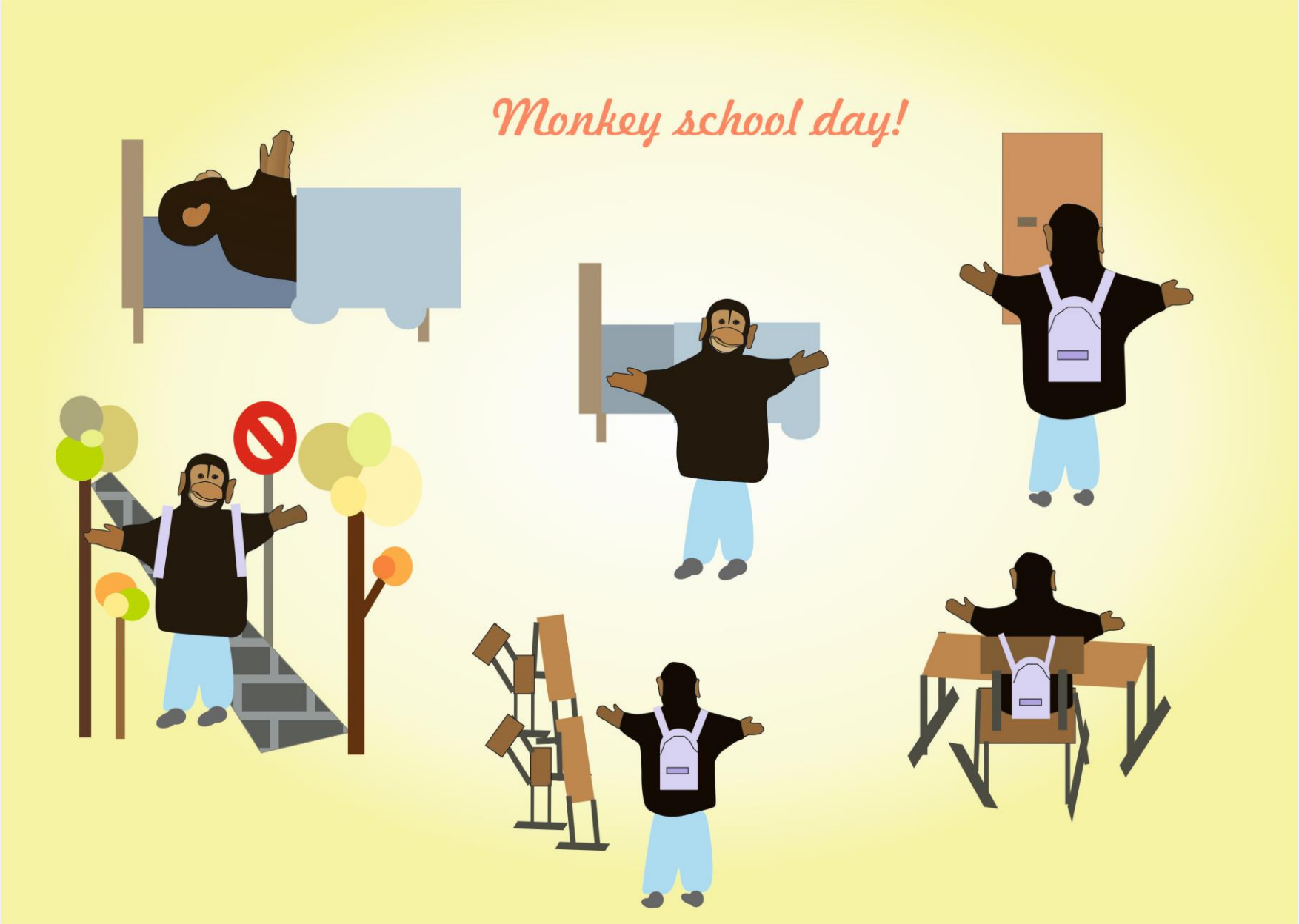

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Simona Logina*

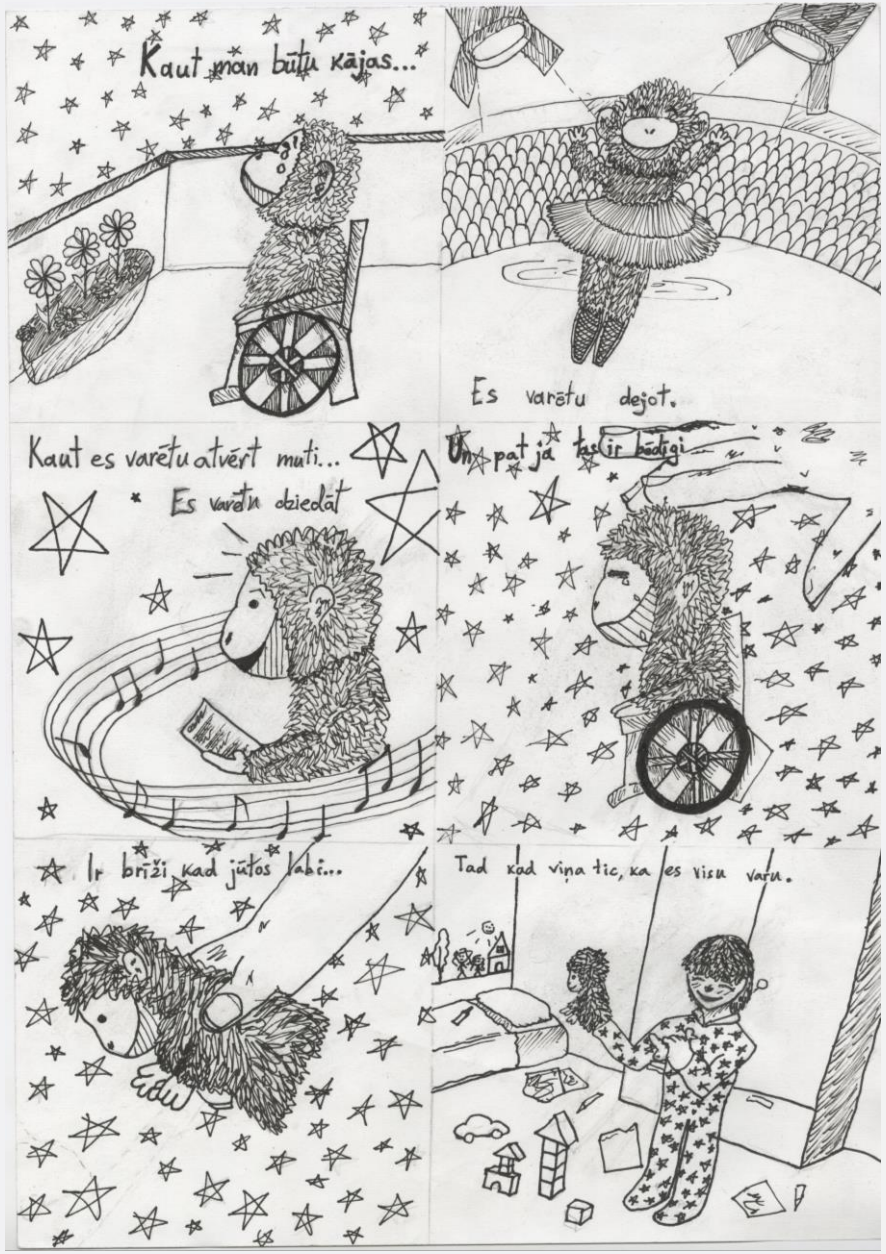

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sofija Apsīte*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jelizaveta Pataroviča*

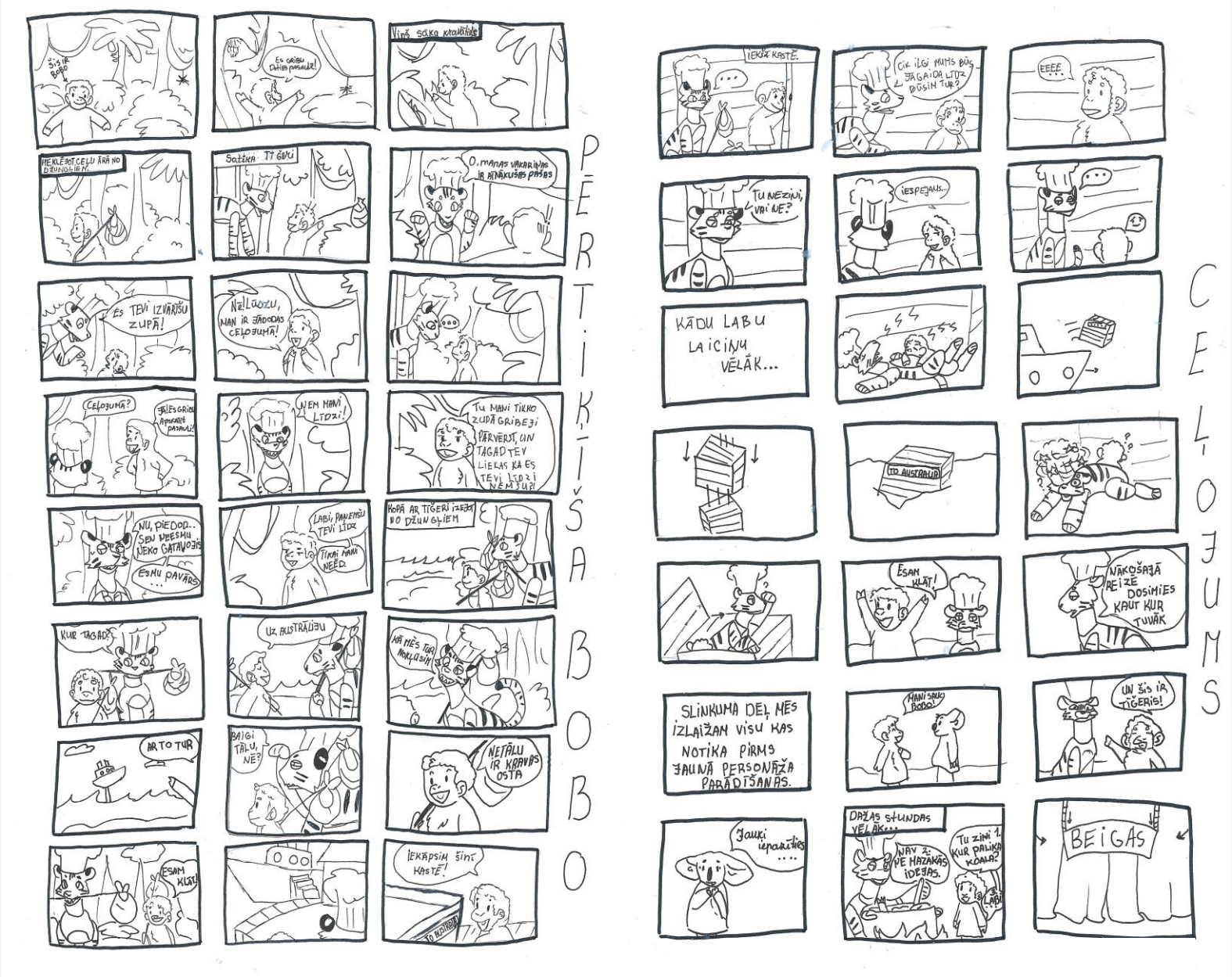

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks

Unda Bortkēviča,
Anda Letīcija Eglīte

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Vanessa Mozgaļova*

Priekšmets. Stāsts.

Bija vakars. Nolēmu mazliet pastaigāties. Garām steidzās cilvēki. Ieskatoties viņu sejās, pamanīju, ka katrs ir iegrimis savās domās. Cilvēki šķita noguruši no dienā padarītajiem darbiem. Nebija redzama neviena smaida.

Pēkšņi manu uzmanību pievērsa maza meitenīte, kuru, visticamāk, mamma veda no bērnudārza. Meitenītei rokās bija rotaļlieta, kas šķita ļoti pazīstama. Ieskatījos cītīgāk, un biju pārsteigta. Meitenītei rokās bija mērkaķis. Tā nebija parasta rotaļlieta. Tas bija uz rokas uzvelkams mērkaķis, teātra spēlēm. Tieši tāds bērnībā bija piederējis man. Manai māsai bija ezis, bet man- mērkaķis. Kādus brīnišķīgus notikumus mēs spēlējām! Lielu smaidu man radīja mazā meitenīte, jo sapratu, kur esmu viņu redzējusi.

Apciemoju kaimiņieni slimnīcā. Viņas nodaļai līdzās bija bērnu nodaļa, kuras stikla durvīs stāvēja meitenīte ar asarām acīs, it kā kādu gaidīdama. Kaimiņieni slimnīcā apciemoju vairākas reizes. Meitenīte durvīs stāvēja vienmēr. Māsiņas aicināja viņu uz palātu, bet meitenīte nepievērsa viņām uzmanību.

Kādu reizi, apciemojot kaimiņieni, paņēmu savu bērnības mantiņu- mērkaķi, lai pamēģinātu meitenīti iepriecināt. Un ziniet, notika brīnums!

Uzvilku mērkaķi uz rokas, un kustināju to, it kā sveicinoties. Meitenītes acis iepletās. Viņa skatījās. Viņas acīs bija manāms izbrīns. Te, viņas sejā parādījās smaids. Bija tik silti ap sirdi. Meitenīte pielika plaukstu pie stikla, bet no otras stikla puses ķepiņu pielika mērkaķis. Tā bija iepazīšanās. Nedaudz pastāvot, sāku tēlot dažādas mērkaķa kustības. Meitenīte bija jau priecīgāka. Palūdzu māsiņām, lai nodod mērkaķi meitenītei.

Kaimiņiene atgriezās no slimnīcas. Līdz ar to, meitenīti un savu mērkaķi es vairs neredzēju.

Bet šī nejaušā tikšanās uz ielas, man sirdī radīja patīkamas sajūtas. Nodomāju: “Mērkaķis meitenītei palīdzēja.” .

Redz kā! Izrādās, ka rotaļlietas, kuras nesušas prieku, spēj sagādāt prieku arī citiem. Biju sajūsmā. Priecājos, ka meitenītei viss ir labi ar veselību. Biju priecīga redzēt, ka meitenīte nešķiras no savas rotaļlietas.

Cik vienkārši ir dāvāt prieku!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Amēlija Bergere*

Pērtiķu un krokodilu stāsts

Senseno laikos ābelē pie skaistas upes dzīvoja Pērtiķis. Lai gan viņš bija viens pats, viņš bija laimīgs un jautrs. Pērtiķim bija laipna sirds, un viņš vienmēr palīdzēja citiem dzīvniekiem, kuri ieradās atpūsties ābeles ēnā.

Kādu pēcpusdienu Krokodils iznāca no upes un apsēdās koka ēnā.

Viņš teica Pērtiķim, ka esot noguris un ceļojis lielu attālumu, lai sasniegtu šejieni. Laimīgais Pērtiķis viņam piedāvāja dažus ābolus no koka.

Krokodils pateicās par laipno žestu un jautāja, vai viņš dažreiz varot šeit atgriezties, lai Pērtiķi satiktu.

Pērtiķis bija sajūsmā un teica, ka viņu vienmēr sagaidīs ar laipnu smaidu.

No šīs dienas Krokodils un Pērtiķis kļuva par labiem draugiem. Krokodils bieži apmeklēja Pērtiķi. Viņi runāja par daudzām lietām un dalījās ar saldajiem un sulīgajiem āboliem.

Kādu dienu Krokodils pērtiķim teica, ka viņa sieva dzīvojot upes otrā pusē, un arī viņa priecāšoties satikt Pērtiķi.

Tad laipnais Pērtiķis noplūca dažus ābolus un atdeva tos Krokodilam, lai aiznes savai sievai.

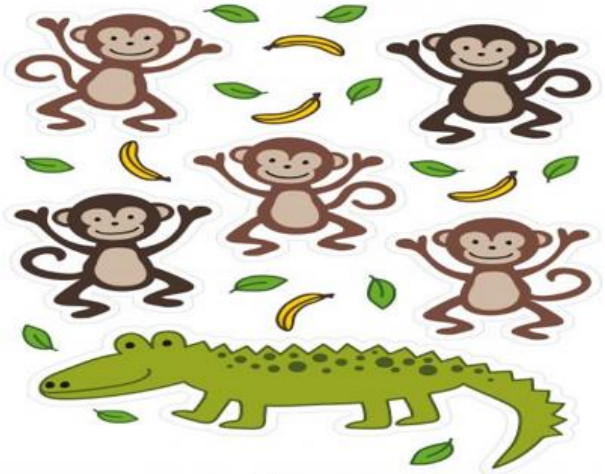

Krokodila sievai patika saldo ābolu garša, bet viņa savā veidā bija greizsirdīga par Pērtiķa un Krokodila draudzību. Viņa nemaz nebija pārliecināta par viņu draudzību un plānoja to kaut ko sabojāt.

Kādu dienu Krokodila sieva pie sevis nodomāja: “Ja Pērtiķis katru dienu ēd šos saldos ābolus, arī viņa miesai jābūt saldai.”

Tad Krokodila sieva izlikās, ka tic vīra draudzībai ar Pērtiķi, un teica, ka arī vēlas būt Pērtiķa draudzene.

Domājot par to, viņa lūdza vīru uzaicināt Pērtiķi ciemos. Bet Krokodils nesteidzās un atlika ideju uz vēlāku laiku.

Vakarā Krokodila sieva paziņoja, ka esot slima un ārsts viņai licis apēst Pērtiķa sirdi, citādi viņa nomiršot.

Krokodils iekrita savas ļaunās sievas slazdā. Viņš mīlēja savu sievu un par katru cenu gribēja atnest Pērtiķa sirdi.

Krokodils bija pietiekami muļķīgs, lai noticētu sievas vārdiem. Lai gan viņš nevēlējās izbeigt draudzību ar Pērtiķi, nogalinot viņu, tomēr sievas dēļ devās uz upes otru pusi un uzaicināja draugu uz vakariņām.

Kad viņi šķērsoja upi, Krokodils sāka grūst pērtiķi zem ūdens. Pērtiķis panikā jautāja, kāpēc viņš to dara. Krokodils atbildēja, ka vēlas viņu nogalināt, nogremdējot ūdenī. Viņa sieva esot slima, un viņai esot jāapēd viņa sirds, lai dzīvotu.

Pērtiķis ļoti nobijās, bet tad lika lietā savas smadzenes un atbildēja, ka to vajadzējis pateikt agrāk, jo viņš savu sirdi esot atstājis kokā. Viņš lūdza Krokodilu peldēt atpakaļ pie ābeles, lai viņš varētu atdot savu sirdi.

Pastulbais Krokodils noticēja un bija ļoti iepriecināts, uzzinot, ka Pērtiķis labprātīgi nolēmis atdot savu sirdi. Krokodils peldēja atpakaļ pie ābeles.

Pērtiķis ņipri uzkāpa kokā un teica Krokodilam, ka viņš varot peldēt atpakaļ un pateikt sievai, ka viņas vīrs ir pietiekami stulbs, lai atdotu sava drauga dzīvību par sievas iegribu, un Krokodils esot vēl stulbāks, ja noticējis, ka kāds varētu aizmirst sirdi kokā.

Pērtiķis sasniedza vienu no tuvākajiem zariem un pasvieda dažus ābolus krokodilam un teica: “Še tev daži āboli sirds vietā! Lai sieva ēd laimīga, bet mēs vairs neesam draugi!”

Tagad Krokodils saprata savu kļūdu, bet viņš bija zaudējis patiesu draugu, kurš rūpējās par viņu.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Daniels Ločs*

Pērtiķīša stāsts.

Pērtiķīša stāsts

Labdien, dārgie draugi! Esmu pērtiķītis Moana un gribu pastāstīt jums par saviem piedzīvojumiem.

Reiz tālajā Āfrikā Bantu cilts ciemā kāda māmiņa dabūja nelielu dzīvnieka ādas gabaliņu. Viņa uzšuva savai meitai rotaļlietu. Tā tapu es – pērtiķītis Moana.

Es pavadīju daudz laika kopā ar savu mazo saimnieci, iepazīstot apkārtējo pasauli. Mēs dzīvojām nelielā ciemā ar apaļām mājām, apsmērētām ar māliem. Cilts iedzīvotāji nodarbojās ar zemkopību, audzēja lopus un medīja. Viņi nodarbojās ar metāla apstrādi, taisot skaistas rotas, kuras pēc tam pārdeva tirgū.

Tirgus dienas bija manas mīļākās dienas. Reizi mēnesī ciema iedzīvotāji apkrāva kamieļus ar precēm – ar dārzeņiem, dzīvnieku ādām, ziloņkaulu, rotām – un devās uz pilsētu. Tur es pirmo reizi ieraudzīju baltus cilvēkus. Viņi izskatījas tik neparasti un smieklīgi savās šaurajās kurpēs, ar cepurēm galvās, un viņi baidījās no kamieļiem.

Šie cilvēki skatījas uz Bantu ļaudīm kā uz pasaules brīnumu! Viņi ņēma mūsu rotas un ziloņkaulu, dodot pretim krāsainu stiklu un visādus skaistus nieciņus.

Tirgū vienmēr bija daudz cilvēku. Sievietes sēdēja uz salmu paklājiņiem un piedāvāja preces: dzeltenus banānus, tumši sarkanus tomātus, zeltainus ananāsus. Uz atklātas uguns cepās kukurūza. Un cik skaisti bija trauki! Māla podi, vāzes ar rakstu motīviem un dažādas bļodas. Visur skanēja mūzika, dziesmas, tika sisti tamtami.

Tirgū varēja redzēt arī citu cilšu pārstāvjus. Man patika Masai ļaudis. Viņi valkāja drēbes no sarkana auduma, daudz rokassprādžu un gredzenus ausīs. Viņiem bija šķēpi, un viņi izskatījās kareivīgi.

Kādu dienu mana saimniece paņēma mani uz tirgu. Tur bija ļoti daudz cilvēku, un es izkritu viņai no rokām. Es gulēju sarkanajās smiltīs un skatījos debesīs. Virs manis garām gāja kamieļi, cilvēki, staltas sievietes ar augļu groziem uz galvas.

Pēkšņi kāds baltais cilvēks pacēla mani.

“Būs laba dāvana manai meitai Mildai,” viņš sacīja.

Es nokļuvu uz kuģa. Es nekad agrāk nebiju redzējusi tik daudz ūdens! Kuģis šūpojās viļņos, tie atsitās pret kuģa sāniem un bēga prom, atstājot baltas putas. Gaiss kļuva vēsāks un smaržoja pēc sāls. Man patika skatīties uz jūrniekiem. Viņi veikli kāpa augšup pa virvēm un pacēla buras. Tās piepūta vējš, un kuģis ātri virzījās uz priekšu.

Debesis bija pelēkas un mākoņainas. Lidoja un sakliedzās putni, kurus sauc par kaijām. Kad mēs nonācām uz zemes, mani pārsteidza, cik te zaļš! Koki, zāle, krūmi, puķes... Pēc sausās Āfrikas tas bija tik neparasti. Un mājas! Tās vairs nebija apaļas un izskatījās pēc kastēm ar jumtu. Es ieraudzīju jaunus dzīvniekus – suņus, kaķus, zirgus. Un smakas te arī bija citādas – smaržoja pēc maizes un ziediem.

Beidzot mēs nokļuvām mājās. Durvis attaisīja maza meitene – Milda, kurai bija lemts kļūt par slavenu operas dziedātāju un aktrisi. Tā sākās mana jaunā dzīve...

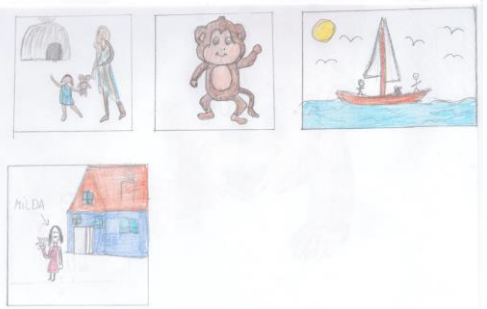

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Darja Goršēņina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Adriāna Meilī Mālija*

Pērtiķīša stāsts

Mani sauc Pērtiķis Leo. Es dzīvoju džungļos, kur esmu dzimis. Džungļos visu gadu ir vasara. Spoža saule, krāšņi ziedi, silti vēji.

Man ir draugi pērtiķis Mao un pērtiķis Kriss. Mēs spēlējamies katru dienu, lecam no zara uz zaru – tas ir tik jautri!

Reiz, kad mēs kā vienmēr spēlējāmies, mēs cits citu pazaudējām. Mēģināju atrast savus draugus, bet atradu kaut ko citu – ļoti interesantu.

Aiz kokiem es ieraudzīju kādas mājas ar jumtiem. Manai mājai nav nekāda jumta. Tur bija plaši, melni ceļi, pa kuriem brauca dīvainas kastes – automašīnas. Tā bija Pilsēta. Tur bija daudz cilvēku. Viņi ir tādi paši kā mēs, tikai staigā uz divām kājām, priekšķepas pie zemes neliek.

Kādā mājā bija daudz bērnu. Tie ir mazi cilvēki. Viņiem galvās bija sarkanas cepurītes, plecos sarkanas somas, bet rokās sarkani saulessargi. Šo māju sauc par skolu. Katru rītu bērni nostājās garās rindās un vingroja, tad skrēja pa stadionu, bet pēc tam ēda brokastis. Katram bija grāmatas, burtnīcas un pildspalva. Kāds cilvēks viņiem kaut ko skaidroja.

Man tur bija ļoti interesanti, bet bija jāatgriežas mājās un jāatrod mani draugi. Es viņiem obligāti pastāstīšu par Pilsētu un skolu.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Deniss Beržukasovs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Aleksandrs Osipovs*

Es un pērtiķis

Uz kāda putekļaina plaukta stāvēja lelle. Parasta lelle. Vienīgais neparastais tajā bija tās izskats. Tā nebija kāda princese vai princis. Tas bija pērtiķis. Jā, pērtiķa lelle. Ļoti rūpīgi jāielūkojas, lai varētu saskatīt pērtiķi, jo tas bija izplūkāts, netīrs un vecs. Šis pērtiķis piederēja kādai ļoti labai un mīļai sirdij, un šī sirds - tā bija manas vecmāmiņas. Šo lelli viņa mīlēja ļoti stipri. Patiesībā, tas bija vienīgais, ko viņa varēja mīlēt, jo pārējo viņai atņēma. Tā sākas mans stāsts par pērtiķi un mani.

Viss sākās, kad aizgājām sakārtot vēl pēdējās vecmāmiņas mantas. Viņa vairs nebija šai saulē, tāpēc neviens nebijām priecīgi. Viņas mazajā mājiņā mantu nepavisam nebija daudz. Uz pašas skapjaugšas gulēja milzīga kaudze putekļiem. Sākumā īsti nepievērsu tai uzmanību, bet tad ieraudzīju kaut ko tādu, kas nepavisam neiederējās pie putekļu kaudzes. Kaut kāda dīvaina dzīvnieka apveidu. Kad nocēlu to lejā, nevarēju saprast, kas tas ir. Pamanīju divas acis. Tās mani vēroja. Gribēju jau iekliegties un nomest to zemē, bet tad apjēdzu, ka tās nav īstas acis. Tās bija no stikla. Lielas, brūnas stikla acis. Ja ieskatījās, varēja redzēt, ka tās bija nogurušas. Man nedaudz sametās tā žēl, tāpēc klusi, tā lai neviens nepamana, iemetu to kādā no maisiem. Pēc tam atradīšu. Neilgi pēc tā, aizbraucām mājās, un vecmāmiņas māja palika tukša. Jutu, ka māja vēl nav pamesta, jo tur vēl bija vecmāmiņas mīļā smarža. Vecmāmiņas smarža māju nepametīs, to zināju skaidri. Vēl pēdējo reizi atskatījos uz māju. Šeit es vairs ilgi nebūšu.

Diena bija ļoti drēgna un tumša. Mēs braucām cauri mežam, kas noskaņu padarīja vēl drūmāku. Mēs braucām klusējot, jo nevienam negribējās runāt. Arī es klusēju. Domāju par to, ko biju atradusi vecmāmiņas mājā. Cerams, ka neviens to neatradīs, jo tad noteikti būs daudz jautājumu. Kas tas varētu būt? Man nebija ne jausmas, bet pēkšņi man atmiņā atausa kāds notikums.

Kad vēl biju maza, vasarā dzīvoju pie vecmāmiņas. Man tur ļoti patika, jo viņas mājiņā bija omulīgi. Kādā dienā vecmāmiņa no skapja nocēla lelli. Viņa ar to man rādīja izrādes. Man tās ļoti patika. Un tad es atcerējos lelles brūnās acis.

Vai tiešām tā varēja būt tā pati lelle? Man bija daudz jautājumu. Kāpēc mamma to jau nebija aizvedusi? Viņa taču zināja, cik svarīga tā man ir. Vai arī... viņa to tīšām nebija aizvedusi, lai neraisītu domas par vecmāmiņu? Biju dusmīga uz mammu. Kāpēc viņa to gribēja tur atstāt, lai tā sapelē? Varbūt viņa tiešām negribēja, lai atceros vecmāmiņu? Mammai pašai negribējās viņu atcerēties. Bet es gan gribu viņu atcerēties, tāpēc klusēju. Bijām nonākuši mājās. Būs jāatrod tas maiss, kurā ieliku lelli. Tā varēšu uzreiz ielikt to savā istabā. Par laimi neviens neko neieraudzīja, un varēju lelli aiznest uz savu istabu. Vēlāk tā būs jānotīra. Gribēju to darīt jau tagad, bet atcerējos ka jāsanes vēl pārējās mantas. Tāpēc nogāju lejā lai palīdzētu.

Pēc dažām minūtēm bijām pabeiguši. Es uzreiz uzsteidzos augšā, jo ļoti vēlējos uzzināt vai tā ir lelle, kuru atcerējos no bērnības. Izņēmu to ārā no maisa, un atradu kādu slotiņu, ar ko to notīrīt. Bija jātīra ilgi. Kad pabeidzu, es nespēju noticēt savām acīm. Nevarēju atmināties, ka izrādes man būtu rādītas ar pērtiķi, bet acis tam bija tieši tādas pašas kā lellei.

Drīz jau bija pienācis vakars. Biju ļoti nogurusi, un uzreiz pēc vakariņām devos gulēt. Es iekārtojos gultā, bet nevarēju aizmigt. Ilgi grozījos gultā, līdz beidzot iemigu. Ap diviem naktī pamodos no kādas skaņas. Piecēlos gultā sēdus, un paskatījos apkārt. Tumsa. Visapkārt bija piķa melnums. Vienīgais, ko varēja saredzēt bija mazais restotais lodziņš, caur kuru centās ielauzties vārga gaismas strēle. Viņš tur stāvēja. Pērtiķis atvēra savas lielās, skaistās acis. Tas centās pakustēties. Kopš viņš bija atvests uz šejieni, viņš bija nemierīgs. Viņš pēc iespējas ātrāk gribēja visu apskatīt. Bet nevarēja. Redziet, lelles nevar pakustēties un parunāt. Jā, tās var pamirkšķināt acis, pavērt muti un domāt. Domas ir viņu spēks, ar kurām tās kļūst dzīvas. Tas nebija pieradis pie jaunām mājām, jo visu savu mūžu bija dzīvojis vienās mājās. Pie viena cilvēka. Manas vecmāmiņas.

Vecmāmiņa bija viņu atradusi savās dzimtajās mājās. Sākumā viņai nešķita, ka pērtiķis ir kaut kas īpašs, bet tad sāka notikt dīvainas lietas. Vecmāmiņa redzēja kā viņš mirkšķina acis, un taisa vaļā muti. Viņai likās, ka viņa kļūst traka, jo redz lietas kustamies, bet tad viņa pērtiķa aizmugurē atrada zīmīti. Tur bija rakstīts "Šī lelle nav parasta. Arī es redzēju viņu kustamies. Rūpējies par to līdz mūža galam un tad nodod to tālāk". Šī lelle tika nodota no paaudzes paaudzē. Vecmāmiņa nesaprata, ko zīmīte nozīmē, tāpēc atstāja to. Un labi ka tā, jo citādāk es nezinātu, kā rīkoties.

No rīta vēlējos sameklēt kādu vecmāmiņas albumu. Varbūt tur būtu kaut kas man noderīgs. Man bija krietni jānopūlas, līdz atradu to, ko meklēju. Tas nebija albums, tā bija dienasgrāmata. Lasot sapratu, ka vecmāmiņa pērtiķi atrada, kad bija vēl bērns… kā es, kad to atradu. Viņai pērtiķis neesot licies īpašs, līdz tas sācis kustēties. No šī ieraksta es pārbijos. "Vai viņš kustas?" es nomurmināju, bet turpināju lasīt. Uzzināju, ka vecmāmiņa ir bijusi leļļu teātra aktrise. Viņa ar pērtiķi rādīja izrādes. Man vienmēr ir patikuši leļļu teātri. Tagad es zināju visu. Skriešus metos augšā pa kāpnēm, lai redzētu, ko dara pērtiķis un biju tieši laikā, jo pērtiķis pakustināja acis. Tā mēs abi noraudzījāmies viens otrā, gaidīdami kādu kustību. Es pakustējos pirmā. Piegāju viņam tuvāk. Viņš izskatījās ļoti nobijies. Manas rokas negribēja viņu ņemt, bet sirds gan. "Sveiks", es viņam teicu," Tu laikam esi tas pērtiķis?"
Viņš nevarēja neko pateikt, bet viņa acis izteica visu.
"Vai pie Tevis nav pielikta kāda zīmīte?" es viņam vaicāju.
Atbildi nesaņēmusi, es viņu pagriezu otrādi. Tur tā arī bija. Viņš ir īstais. Es nezināju, ko tālāk darīt. Vai parādīt to mammai? Šo domu es ātri izmetu no galvas. Viņa tāpat man neticēs. Mēģināt ar pērtiķi kļūt par draugiem, un nevienam par to nestāstīt? Šī neizklausījās pēc sliktas domas.
"Kā tevi sauc?" es viņam vaicāju.
Viņš palūkojās uz mani ar savām skumjajām acīm. Biju aizmirsusi, ka viņš nespēj runāt.
"Pie šī būs jāpierod", skaļi domāju, "kā lai tevi nosauc?"
Cik nopratu, viņam jau bija vārds. Tikai kāds? To es nezināju. Bet zināju, kur to meklēt.
"Pagaidi mani te, labi?" es viņam teicu, un izskrēju no istabas. Cik tas bija muļķīgs lūgums! Viņš taču tāpat nevar pakustēties. Ātri paķēru vecmāmiņas dienasgrāmatu, un skrēju augšā. '
"Nu, kaut kur taču tam ir jābūt!" es murmināju.
Viņa vārds bija ierakstīts uz dienasgrāmatas aizmugurējā vāciņa. Ērls. Tāds bija viņa vārds.
"Tātad Tevi sauc Ērls", viņam teicu.
Pērtiķītis uzreiz atplauka.
"Nu redz, noskaidrojām tavu vārdu!" arī es atplauku. Jutu, ka mēs būsim draugi.

Dienu no dienas, uzzināju arvien vairāk par Ērlu. No kurienes viņš nāk, cik viņam gadu. To visu es uzzināju no vecmāmiņas dienasgrāmatas. Vairākas reizes domāju, kā vecmāmiņa to visu zina. Bet dažām lietām ir jāpaliek neatklātām.

Gadiem ejot, sapratu ka man ļoti padodas spēlēt leļļu teātri. Sāku to darīt arvien biežāk un biežāk, un Ērls bija mans lielākais palīgs. Viņš arī gandrīz vienmēr bija galvenais varonis. Kad pabeidzu skolu, sāku mācīties teātra skolā.

Pēc dažiem gadiem, sekmīgi pabeidzu skolu un sāku strādāt leļļu teātrī. Mēs ar Ērlu iestudējām daudzas izrādes. Lai gan bijām palikuši ļoti populāri, Ērla noslēpumu neatklāju. Mammai man nācās iestāstīt, ka lelle ir speciāli man uzšūta.

Dažiem stāstiem, beigas nav labas, bet šim ir. Mēs ar Ērlu esam labākie draugi, un tādi būsim līdz mūža galam. Tā mēs viens otram apsolījām.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elizabete Kļava*

Pērtiķis gribēja iemācīties gatavot VISGARŠĪGĀKĀS olas Latvijā un aizbrauca uz Rīgu, Pavār Mākslas akadēmiju. Tur viņš iemācījās gatavot vis garšīgākās olas Latvijā un varēja tagad pacienāt savu mīļo mākslinieci Mildu Brehmani-Štengeli ar visgaršīgākajām ceptajām olām.

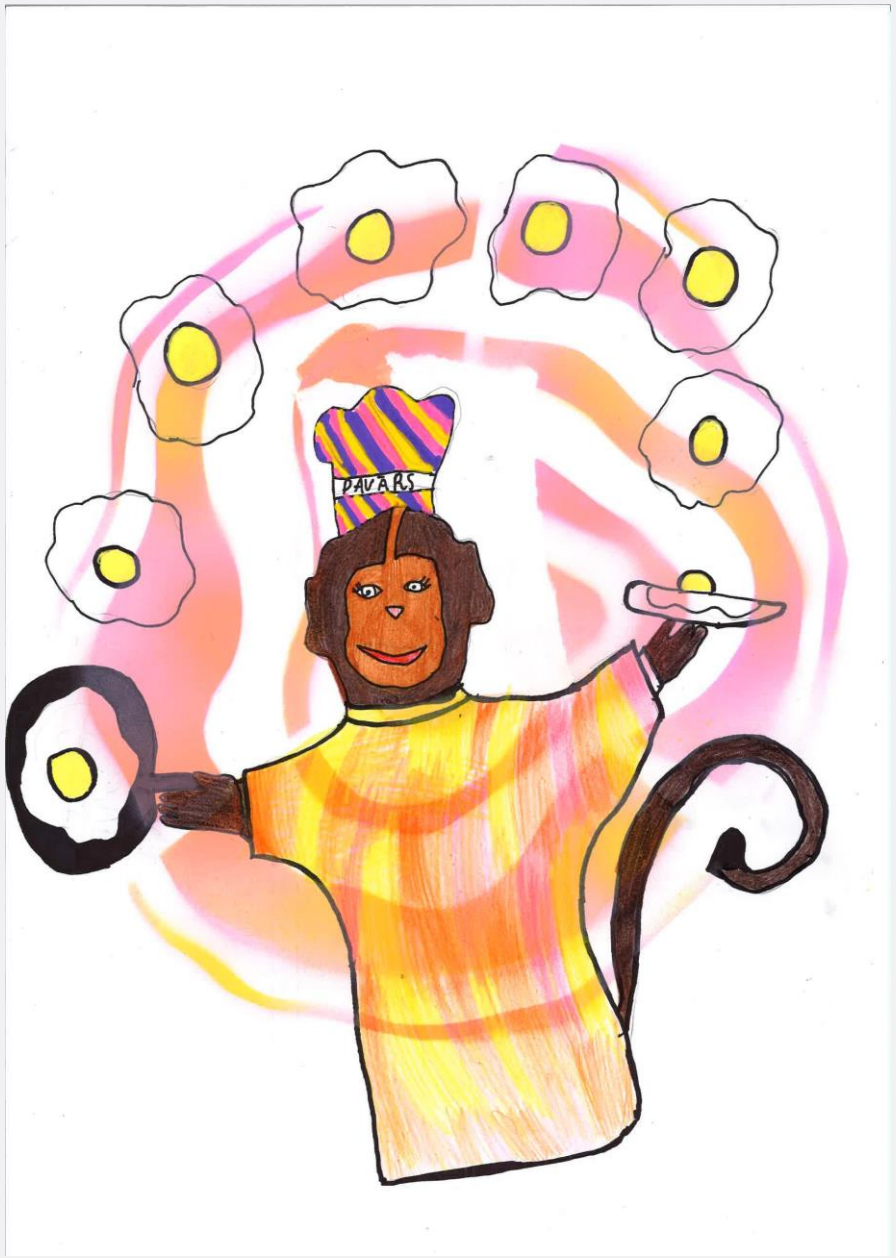

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Laura Ragovska*

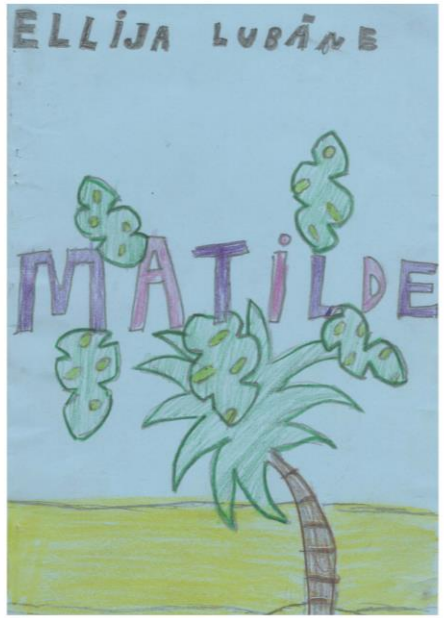

Pērtiķīte Matilde

Kādā rītā, dziļi tropiskajos mežos, mūsu dzīvnieki agri no rīta iet medīt, uz ūdeņa, dižera kuna ar zaļām lapām gulēja maziņa pērtiķīte Matilde. Viņai bija mamma, vecākais brālis un tētis. Kad viņa pamodās viņa pamodināja brāli, un viņi kopā gāja ēst banānus. Banāni bija Matildes mīļākais ēdiens, viņa bija gatava ēst viņus bez apstājas, bet mamma neļāva, jo tad sāpēs vēderes. Kādu dienu viņa agri no rīta pamodās un aizskrēja ēst banānus. Viņa apēda tik daudz, ka viņai sāka sāpēt vēderes. Viņa gribēja saukt mammu, bet pazaudēja līdzsvaru un nokrita. No rīta viņa pamodās nezināmā vietā, tur apkārt viss bija balts un viņa gulēja mutrožādā kapsulā.

Viņa gribēja niecēties, bet viņai neveicās viņai bija sakrustota kāja Viņai blusas gulēja pērtiķītis divsim mazāmies pēc gadiem, „Sveiks, kā tevi sauc?" noprasīja Matilde. „Sveika, mani sauc Riko, kā tu šeit nonāci?" Matilde nogriba par to zināt un teica: „Labāk tu pastāsti, kāte nonāci," Matilde noprasīja. „Es biju ar savu ģimeni gājusi lēnāk pa ceļiem. Manu tētis sajūta mutuo nelāgu. Viņš mums teica, lai bēgam, bet es nesapratu uz mūženi. Es ieskrēju krūmos, un sajutu dūmu smaku. Pēc ugunsgrēka es izgāju meklēt tēti. Es viņu neatradu. Mežs bija pilns ar dūmiem Es sāku stipri elpot un nokritu ģībonī. Pamodos jau šeit." Pastāstīja Riko. „Man tevis žēl." pateica Matilde. Viņi abi atkal draugi. Viņi visu nedēļu bija

dzīvnieku skolā. Matildes māja jau nesāpēja. Kādā agrā rītā viņa pamodās ar Riko mašīnā. „Uz mūženi mūs ved?" ļoti satraukti noprasīja matilde. „Nezinu." atbildēja Riko. Kad viņi bija aizbraukuši viņus izlaida atpakaļ tropiskajā mežā. Viņi ļoti nopriecājās, bet pēc tam palika bēdīgi, jo nezināja kur atrodas viņu mājas. Viņi valīda uz pašā augstākā koka apkārtni un meklēja kur atrodas viņu mājas. Tas bija vakars, tāpēc viņi nolēma likties gulēt. Matilde pamodās naktī no liela gribas ēst. Viņa aizgāja meklēt banānus. Viņa atrada četrus banānus, divus Riko, divus Viņai. Kad viņa atnāca Riko jau bija pamodies. Viņi pabrokastoja un gāja meklēt savus vecāmus. Pēc vakara puses Matilde

ieraudzīja koku kur auga banāni. Viņa tos banānus ēda vienmēr no rīta. Viņa vazeiā saprata kur atradas. Pacelam Riko apstādināja viņu, jo viņš redzēja savu mamma. Viņi atradās un Matilde aizlēcās tālāk. Kad viņa atsvieās mājās visi bija ļoti priecīgi un laimīgi. Matilde visu izstāstīja mammai un viņi visi atkal bija kopā. Riko bija atradis mammu un tēti. Riko un Matilde bija draugi.

BEIGAS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ellija Lubāne*

Vai pazīstat mērkaķīti no Londonas?

Reiz es satiku mērkaķīti, kurš vakaros stāstīja man pasakas par ceļu no Londonas uz Latviju.

Viņš stāstīja, ka viņš reiz esot piederējis kādai ceļojošai aktrisei, kurai patika izbraukumi ar prāmi. Šai sievietei viņš bija ļoti dārgs, tāpēc viņa pērtiķīti visur ņēma līdzi. Un stāsts sākās šādi…

Reiz aktrise ar prāmi brauca no Amerikas uz Zviedriju, un pēkšņi jūrā sacēlās lieli viļņi, liels vējš, kuģis šūpojās te uz vienu pusi, te uz otru pusi.

Kad vētra bija beigusies, aktrise pamanīja, ka viņai vairs nav iemīļotā mērkaķīša. Vētrai sākoties, mērkaķītis bija izkritis no aktrises somas un nokļuvis jūrā.

` Kad aktrise bija ieradusies Zviedrijā un atvērsi somu, lai paņemtu mērkaķīti, ceļiniece atklāja, ka mērkaķīša tur nav. Viņa satraukta skrēja uz prāmi, cik ātri vien varēdama, lai mērkaķīti tur atrastu. Bet notika vilšanās. Mērkaķīša tur vairs nebija. Aktrise bija ļoti satraukta un nobijusies. Viņa pamazām saprata, kas bija noticis.

Kad mērkaķītis iekrita jūrā, viņš nobijās, jo redzēja, kā prāmis aizkuģo. Viņš paskatījās uz vienu pusi, uz otru pusi. Tur viņš redzēja tikai jūru, bet otrajā pusē bija kāda sala.

Tā bija Dānija. Viņš ātri aizpeldēja uz šo salu, jo peldēšana viņam padevās.

Kad viņš bija ticis uz salas, tur mērkaķītis sastapa kādu vecīti, kam arī patika ceļot. Viņš mērkaķīti pacēla no zemes, un šim kungam iepatikās. Viņš pērtiķīti aizveda uz viesnīcu. Tur viņš parūpējās – nomazgāja, saķemmēja, un viņam pat bija mazas drēbītes.

Šim kungam jau rīt bija paredzēts doties uz Latviju.

Tā kungs no rīta salika ceļasomu un ar prāmi brauca uz Latviju.

Tur mēs nokļuvām ļoti ātri. Mēs devāmies uz kunga māju Liepājā. Tā atradās tieši pie jūras.

Mēs tur dzīvojām ļoti ilgi kopā. Bet katru dienu es atceros savu saimnieci un bēdājos, tomēr saprotu, ka mana dzīve nav beigusies, bet turpinās ar lielāku un lielāku mīlestību pret to, kas man ir apkārt.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Emīlija Kaupa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Aļona Mežajeva*

Pērtiķa ikdiena.

Rīts pērtiķim vienmēr bija mierīgs. Viņam tiešām patika gulēt viņš varēja nogulēt visu nakti un arī visu dienu, ja tas bija nepieciešams. Viņš vienmēr savā stiklotajā plauktā blakus logam varēja vērot brīnišķīgus saulrietus, ko pērtiķis nedarīja bieži, jo pārsvarā viņš tos nogulēja.

Vēlāk pusdienlaikā, kad Milda gatavojās izrādei iesildot balsi, pērtiķim ausis bija jāspiež ciet, taču tad, kad viņa dziedāja gatavojot ēst pērtiķis klausījās Mildas balsī, kas bija tik maiga kā pērtiķa pūka. Tā bija viņa mīļāka nodarbe. Kad Milda devās uz Latvijas Nacionālo operu strādāt viņa vienmēr pērtiķi ņēma līdzi, jo tas viņai bija kā veiksmes amulets. Pērtiķim nepatika ģenerālmēģinājumi, jo tajos viņam vienmēr bija jāpaliek ģērbtuvēs, taču izrādēs Milda viņu vienmēr nosēdināja otrajā stāvā uz balkona, kur viņš varēja visu ļoti labi redzēt. Kad abi atgriezās mājās viņš tika nolikts atpakaļ savā stiklotajā plauktā.

Vakarā pērtiķis jau bija saguris no garās darbadienas tāpēc tas ātri gāja gulēt, bet pirms tam pērtiķis mīlēja noskatīties vakara seriālu kopā ar Mildu, ko viņa skatījās katru vakaru. Seriāls bija par Latvijas Nacionālās operas dzīvi. “Mana dzīve tiešām ir interesanta”, teica pērtiķis.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Emīlija Voroņina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ņikita Kuzņecovs*

Priekšmets. Stāsts

• Sveiki, esmu zoku lelle Pēctiņķis un esmu piederējis mādai ļoti pazīstamai operdziedātājai - Mildai Brehmanei - Štengelei. Man ir brīnišķīgs un esmu šā talismans ceļojumos. Mans stāsts sākas ļoti sen pagātnē.

• Kā jau visas zoku lelles, arī es atrados mādā lelļu veikalā. Jau no paša sākuma zināju - esmu kā radīts skatuvei, un ka mans saimnieks būs kāds skatuves mākslinieks. Kādā lietainā, bet saulainā dienā pa veikala durvīm ienāca māda operdziedātāja. Es zināju - viņa vēlas mani, bet viņas skatiens zaudējās uz manu lielāko ienaidnieku. Tieši tā! Ienaidnieku kopš pasas piemās dienas šajā veikalā. Viņa vārds bija Sunītis. Aplūkojot tuvāk Sunīti, operdziedātāja pamanīja milzīgu bojājumu! Tas noteikti palicis pēc vakardienas cīņas. Ceru, ka jūs zināt, ka zoku lelles prot arī atdzīvoties. Atpakaļ pie stāsta! Aplūkojusi Sunīti, operdziedātāja ieraudzīja mādu ļoti skaistu lelli, daudz labāku par Sunīti - mani! Mani aplūkojot, viņa devās pie kases un samaksāja. Man pat pakrita žēl Sunīša. Gandrīz! Tā arī sākās mans ceļojums āpmus veikala durvīm. Izrādījās, ka māksliniece vēlējās talismanu mādām mācībām āpmus Latvijas. Man, šis ceļojums sākās Vācijā. Viss no ceļā dažiņ bija nemitīga sēdēšana mašīnā, nevis divdesmit minūtes, bet gan vairākas stundas bez pārtraukuma! Tas nu gan bija nogurdinoši. Kad nokļuvām galamērķī Milda vēlējās apmesties mādā ļoti smalkā viesnīcā. Iegājusi nummurciņā, māksliniece ieraudzīja gultā un uzreiz aizmiga, bet par laimi, mani bija izņēmusi no mašīnas. Tas bija ļoti labi, jo savādāk es tur būtu nosmacis! Nākamajā dienā saimniece jau bija dzīvīga mācīties. Tikmēr es izpētīju nummurciņu.

Tas bija visaugstais mākts ar spīdīgiem zotajumiem un trauslām skulptūrām. To bija ļoti daudz! Es pat mēģināju tos saskaitīt, bet operdziedātāja atgriezās nummurciņā, un man bija ātri jānoņņūst iepriekšējā pozīcijā. Tā turpinājās vairākus mēnešus, līdz operdziedātāja vēlējās doties uz Franciju. Tur bija ļoti skaisti! Es pat nepaspēju apskatīt visu Franciju, līdz bija jābrauc prom uz Itāliju. Itālijā bija ļoti kārdinoši ēdieni. Vienu vakaru saimniece ēda mādu ļoti lielu, mārdinošu desertu, bet neiedeva man. Ja, zinu - esmu tikai zoku lelle vārdā Pēctiņķis, bet viņa varēja nolikt uz mādas citu šķīvīša man priekšā, pierādījusi pēc! Pēc šī nogurdinošā ceļojuma mēs beidzot varējām doties mājās. Es pat nepamanīju, kā laiks skaien, kad jau bijām Latvijā. Operdziedātāja izrādījās arī aktrise, tāpēc pie viņas bieži ciemojās slaveni cilvēki. Man jau tas iztēlībā bija līdz kaulam, jo visu laiku sēdēju istabas stūrī. Es ļoti izbaudīju, ja ciemos nāca ciemiņi ar ēdienu, jo tad pa naktīm varēju panāzķēties. Operas namā Milda uzturējās bieži, bet reizēm ņēma mani līdzi. Es zināju, ka viņa skaisti dziedot, bet nezināju ka tik ļoti! Piedalījusies tik daudz izrādēs Milda Brehmane-Štengele vairs nebija tik enerģiska cik agrāk un viņai nācās beigt uztāties. Kad uzzināju šīs ziņas, biju noskumis, bet tas nozīmēja vairāk laika man!

• Kādā saulainā dienā pienāca operdziedātājas pēdējā diena. Tas nozīmēja - nekādu izrādīņ, bet es nezaudēju cerību par jaunu saimnieku. Šādi arī bija mans ceļojums pie Mildas Brehmanes-Štengeles. Ceru, ka jums patika mans stāsts un ceru jūs satikt pa naktīm operā, jo kurš gan zīņ kur atrodos tagad...

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Evelīna Estere Josta*

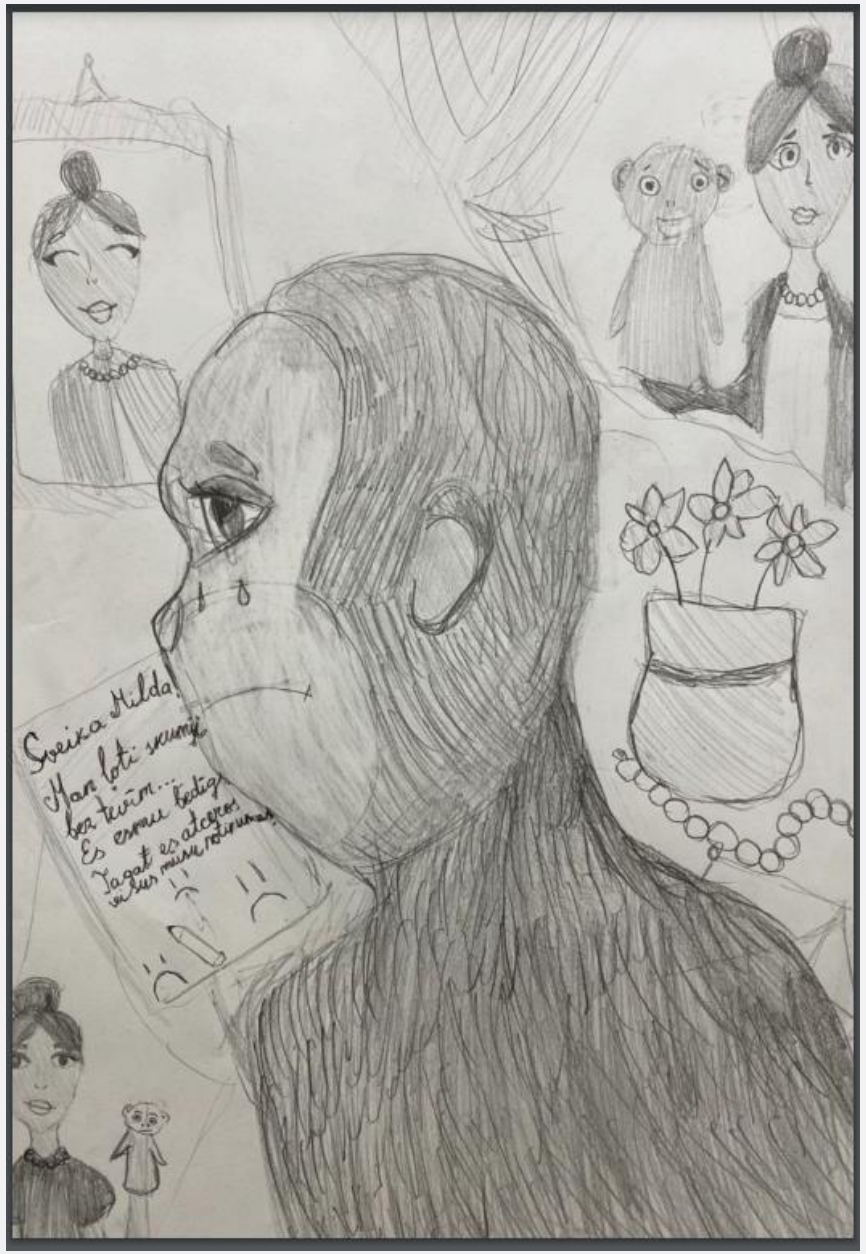

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Alika Pačkaja*

Draudzība

Reiz dzīvoja kāda maza meitenīte, kurai ļoti patika spēlēties ar lellēm. Viņai bija viena ļoti īpaša lelle, kuru Mildai uzdāvināja mamma. Rokas lellīte bija pēc mazs, pūkains mērkaķītis.

Kādu dienu meitenīte, atbraukusi mājās, ieraudzīja, ka viņas lelle vairs nesēž gultiņā, kā to tur pirms skolas bija nolikusi. Lelle bija pārvietojusies pie loga. Meitene sāka raudzīties pērtiķītim acīs. Pēc kāda laika mazais pērtiķītis pajautāja meitenītei: ,,Kādēļ tu uz mani tā skaties?" Mazā meitenīte no bailēm aizskrēja uz istabas otru pusi. Pērtiķītis iesaucās: ,,Vai tad es izskatos tik briesmīgi, ka no manis tā jāmūk?" Mazā meitenīte paņēma pērtiķīti rokās un atbildēja: ,,Piedod, es nekad nebiju redzējusi lelles runājam, tādēļ nobijos.''

Pērtiķītis ieleca meitenes gultā un ziņkārīgā balsī viņai vaicāja: ,, Kā tad tevi sauc, mazo meitēn?'' Meitenīte, paskatījusies mērkaķītim acīs, atbildēja: ,,Mani sauc Milda, kā tevi sauc?'' Pērtiķītis lepnā balsī atbildēja: ,,Mani sauc Brunītis."

Brunim un Mildai gāja ļoti jautri. Viņi runāja par skolu, par saviem draugiem un daudz ko citu, līdz pēkšņi viņi dzirdēja Mildas mammu saucam meiteni vakariņās. Milda nolika Bruni uz savas gultiņas un aizgāja ēst.

Brunis sēdēja uz gultiņas un gaidīja, kad Milda nāks atpakaļ paspēlēties ar viņu. Brunis gaidīja un gaidīja, līdz pēkšņi Milda atcirta vaļā savas guļamistabas durvis un laimīgā balsī sacīja: ,,Mana mamma atļāva iziet pastaigā ar draudzenēm Betiju un Aleksu.'' Brunis nomākts paskatījās uz Mildu un vaicāja:,, Bet kā tad ar mani, ko tad es te viens pats tavā tumšajā istabā darīšu?'' Meitene paskatījās uz Bruni un atbildēja: ,,Es tevi ņemšu līdzi!''

Tikko, kā Brunis izdzirdēja šos vārdus, viņš laimīgs piecēlās kājās un sacīja: ,,Nu tad ejam!'' Tā nu meitene, pielikusi roku priekšā Bruņa mutei, sacīja: ,,Mana mamma vēl nezina par to, ka tu esi dzīvs pērtiķītis, tādēļ tev būs jātēlo parasta mīkstā lelle.'' Brunis ar to samierinājās.

Tā nu Milda ar Bruni devās laukā. Kad Milda satikās ar savām draudzenēm, viņa uzreiz pastāstīja pilnīgi visu par to, kā Brunis sācis runāt un kā viņi ir kļuvuši par draugiem. Meitenēm ar Bruni bija ļoti jautri. Brunis viņām pastāstīja par to, kā viņš nonācis veikalā, par to, kā Mildas mamma viņu nopirkusi, un par to, kā Milda ar viņu spēlējusies, pat nenojaušot to, ka viņš māk runāt.

Kad meitenes nonāca pie Mildas mājas, viņas sirsnīgi atvadījās no Bruņa un gāja mājās.

Kad Milda bija uzvilkusi savu naktskreklu, viņa pateica mammai *arlabunakti* un, nobučojusi Bruni uz pieres, aizgāja gulēt- laimīga par to, ka pērtiķītis Brunis būs draugs, ar kuru viņa būs kopā mūžīgi.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Evelīna Zubaviča*

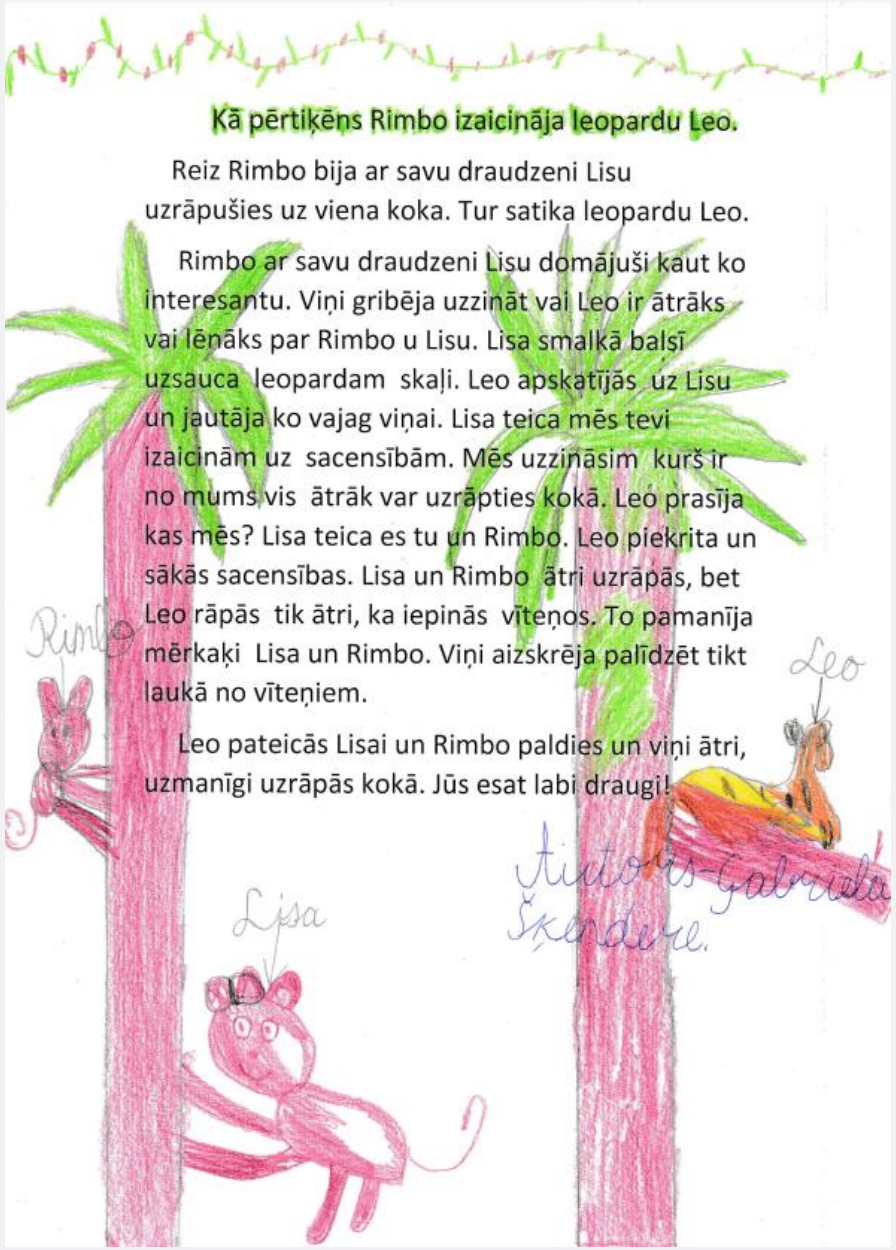

Kā pērtiķēns Rimbo izaicināja leopardu Leo.

Reiz Rimbo bija ar savu draudzeni Lisu uzrāpušies uz viena koka. Tur satika leopardu Leo.

Rimbo ar savu draudzeni Lisu domājuši kaut ko interesantu. Viņi gribēja uzzināt vai Leo ir ātrāks vai lēnāks par Rimbo u Lisu. Lisa smalkā balsī uzsauca leopardam skaļi. Leo apskatījās uz Lisu un jautāja ko vajag viņai. Lisa teica mēs tevi izaicinām uz sacensībām. Mēs uzzināsim kurš ir no mums vis ātrāk var uzrāpties kokā. Leo prasīja kas mēs? Lisa teica es tu un Rimbo. Leo piekrita un sākās sacensības. Lisa un Rimbo ātri uzrāpās, bet Leo rāpās tik ātri, ka iepinās vīteņos. To pamanīja mērkaķi Lisa un Rimbo. Viņi aizskrēja palīdzēt tikt laukā no vīteņiem.

Leo pateicās Lisai un Rimbo paldies un viņi ātri, uzmanīgi uzrāpās kokā. Jūs esat labi draugi!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Gabriela Šķendere*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Viktorija Loginova*

Džīno

Džīno, maza pērtiķīša rokas lelle, nebija laimīgs, nedēļām, neviena negribēts, sēžot plauktā rotaļlietu veikalā. Tomēr viņam radās liels un aizraujošs piedzīvojums.

Stāsts sākās kādā tālā rotaļlietu fabrikā. Džīno izveidoja kāds ducis miegainu un nogarlaikotu darbinieku, kas domāja tikai par to, lai tikai ātrāk beigtos darba diena un viņi varētu doties uz savām mājām. Pērtiķītis bija tik pavirši izgatavots, ka viņš ļoti ātri varētu izjukt pa gabaliņiem.

Viņu iecēla kravas auto kopā ar simtiem tādām pašām lelltēm.

Piegādātājs bija braucis pa vairākām fabrikām, un Džīno novēroja, ka partija pērtiķa rokas leļļu bija visslīktākā no visām rotaļlietām. Citas bija daudz labākas, piemēram, rotaļu zobens ar skaņu efektiem un mirgojošām lampiņām, milzīgs ugunsdzēšēju auto vai arī disko Bārbija ar daudziem stilīgiem aksesuāriem. Diemžēl mazajam pērtiķēnam neviens nepievērsa uzmanību, un viņš jutās ļoti noskumis.

Nonācis rotaļlietu veikalā, Džīno nolika plauktā blakus kādai muskuļotai supervaroņa lellei, kas izskatījās tik uzpūtīgi lepna par savu kvalitāti un skaistumu, kā arī mazai pelēkai plīša kaķenītei, kura izskatījās tā, ka viņas dzīve būtu iesākusies tāpat kā Džīno.

Garlaicīgākās dienās Džīno iedraudzējās ar šo kaķenīti Mollīju. Iedomīgo supervaroni pēc dažām dienām nopirka, un viņas vietā novietoja sacīkšu mašīnu komplektu, ko tikai pēc dažām stundām jau iegādājās kāds bērnelis. Draugu mīļākā nodarbe bija prātot par to, kāda būtu viņu dzīve, ja kāds viņus nopirktu.

,,Mana īpašniece varētu būtu maza meitene, kurai būtu liela guļamistaba ar daudz plīša zvēriņiem," sacīja Mollija, „mēs katru dienu spēlētos pagalmā un istabā rīkotu tējas ballītes!"

,,Man ir vienalga, kas būtu mans īpašnieks," teica Džīno, „galvenais, lai mēs būtu īsti draugi!"

Gāja nedēļas, bet bērna, kas gribētu viņus nopirkt, kā nebija, tā nebija.

Kādu dienu blakus Džīno plauktam ierīkoja jaunu grāmatplauktu. Taču no visām grāmatām Džīno interesēja tikai viena. Tā bija grāmata, kurā skudra pameta savu skudru pūzni, kurā valdīja Jauna karaliene, lai meklētu labāku dzīvi. Pērtiķēns aizdomājās, ka viņš un Mollija varētu aizbēgt no rotaļlietu veikala, lai atrastu labākas mājas. Arī plīša kaķenītei šī doma patika. Kā to izdarīt? Bija vajadzīgs izdomāt plānu!

Pēc vairāku dienu prātojumiem un domāšanas tas bija gatavs. Agri no rīta, tikko atvērs rotaļlietu veikalu un kravas auto atvedīs jaunās rotaļlietas, draugi izskries pa atvērtajām durvīm, iezagsies furgonā. Kad viņi būs nokļuvuši pietiekami tālu, tad izleks no tā un meklēs vietu, kura viņiem visvairāk patiks.

Pēdējā dienā pirms bēgšanas Džīno nevarēja apvaldīt satraukumu. Viņš visu laiku mīļājās no vienas kājas uz otru, ar Mollīju pārunāja plānu, jo tā taču būs pirmā diena ārpus veikala!

Bet vēlā vakarā veikalā ieskrēja maza meitenīte ar savu mammu. Džīno nodomāja, ka viņa kā jau pārējās skries pie tālākajiem plauktiem, kur mājoja mazuļu lelles un rotaļu poniji, bet...nē, viņa pieskrēja pie Mollījas, un, to paņēmusi, devās pie mammas.

,,Māmiņ! Māmiņ! Lūdzu, šo plīša kaķīti var nopirkt?" viņa sauca.

Viņa, protams, atbildēja apstiprinoši, un mazā sajūsmā iespiedzās. Džīno ļoti priecājās, ka draudzene atradusi jaunas mājas, tomēr iekšēji ļoti skuma, ka nekad vairs viņu nesatiks. Kad meitenīte ar Mollīju jau sen bija aizgājušas, izskatījās, ka pērtiķēns jau sen bija zaudējis motivāciju bēgt. Bet viņš bija pārliecināts, ka kaķenīte noteikti vēlētos, lai Džīno visu mūžu nekrātu putekļus rotaļlietu veikala plauktā.

Kad pienāca rīts, Džīno bija gatavs. Kad kravas auto bija piebraucis un veikaliņa īpašnieks atvēra durvis, tad Džīno vispirms, nolēcis no plaukta, ļepatoja uz furgonu, cik ātri vien spēja. Taču uz ceļa viņu aizķēra velosipēds, un pērtiķēnu aizripināja dažus metrus tālāk. Šoferis jau lēnām sāka braukt, bet Džīno furgonā vēl nebija iekāpis.

Viņš sakopoja visus spēkus, skrēja uz furgona pusi un lecot pieķērās pie kravas nodalījuma durvju rokturiem.

„Pirmā daļa plāna īstenota!" Džīno pie sevis nomurmināja.

Izbraucot no pilsētas un nokļūstot laukos, pērtiķēns sajūsminājās par vietu, kur bija nokļuvis. Šī vieta viņam ļoti patika, tāpēc viņš atlaidās no durvju rokturiem un noskrēja no ceļa.

Tagad bija pienākusi plāna sarežģītākā daļa – atrast jaunās mājas.

Džīno lavījās pa ielu, meklēdams kādu bērnu, kuram viņš varētu būt jaunais draugs. Taču lelltē nepamanīja, ka jau ilgu laiku uz viņu raugās kāds kaķis. Sagaidījis īsto mirkli, dzīvnieks klupa viņam virsū.

Sadzirdējis kaķa nelabo brēcienu, Džīno paleca malā, tāpēc uzbrucējs iekodās tukšā gaisā. Pērtiķēns, izmantodams šīs dažas sekundes, paslēpās aiz atkritumu tvertnes. Minūti nogaidīdams, bēguļotājs aizskrēja uz tuvāko mežu.

Sapratis, ka kaķis viņam seko, pērtiķēns atkal sāka skriet. Pēc dažām minūtēm viņš attapās strupceļā pie ērkšķu krūma. Lelltē bija divas iespējas: līst asajos ērkšķos un paglābties no kaķa vai arī palikt tepat un tapt noķertam.

Nebija ilgi jādomā, ko izvēlējās Džīno.

Nonācis līdz pusceļam, pērtiķēnam likās, ka puse spalvu jau ir izplūkātas.

Kad jau savu ērkšķu krūma ekspedīciju viņš bija gandrīz pabeidzis, ceļā gadījās bedre, un pērtiķēns tajā iesprūda. Šeit viņš pavadīja vairākas dienas.

Viņš ieraudzīja, ka krūma otrā pusē ir māja. Mājā dzīvoja kāda meitenīte. Bērnam bija daudz mīļu rotaļlietu. Bet mīļākā no tām bija... Mollija! Džīno nespēja noticēt, ka draudzene viņam mājo tik tuvu!

Kādu dienu pērtiķēns no ērkšķiem skatījās, kā mazā mētāja plīša kaķenīti augšā un lejā, tādējādi priecājoties par savu jauniegūvumu. Vienā metienā viņa nejauši aizmeta mantiņu nedaudz uz priekšu blakus krūmam. Paņēmusi Mollīju, viņa ieraudzīja Džīno.

,,Sveiks! Kā tu te gadījies?" viņa jautāja, ,,vai tu negribētu uzspēlēt ar Mollīju lidmašīnas? Mums būs jautri!!"

Un meitenīte ar abām mantiņām aizskrēja atpakaļ uz pagalmu. Džīno jutās tik laimīgs kā vēl nekad!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Gustavs Jekševics*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Tīna Petrusa*

Mazā Pērtiķīša stāsts

Es jums pastāstīšu stāstu par pērtiķa rokas lelli. Šī lelle nav tik vienkārša, kā jūs domājat. Es jums pastāstīšu par dažādajiem šī pērtiķa piedzīvojumiem!

Pirmo reizi šī lelle uzstājās uz leļļu teātra skatuves. Tā uz skatuves bija vislabākā, bērni un pieaugušie dievināja pērtiķi un unisonā smējās par viņa jokiem.

Viņa mīļākais joks bija: "Vai es tev esmu mērkaķis cirkā?"

Bet tad cilvēkiem apnika vētrainais pērtiķis, un leļļu meistars uztaisīja žirafes lelli. Cilvēkiem žirafe tā iepatikās, ka viņi vispār pārstāja mīlēt pērtiķi.

Tad žirafe sāka apvainot pērtiķi. Un reiz tā teica:

"Tu šeit esi nekāds, bet es esmu labākā!"

Tad pērtiķa lelle tika nosūtīta uz izsoli...

Kāda sieviete izsolē nopirka pērtiķi.

Sākās jauns piedzīvojums.

Izrādījās, ka pircēja ir slavena aktrise. Arī pērtiķis kļuva populārs, jo aktrise ņēma viņu līdzi uz visām intervijām.

Pērtiķim patika tā dzīvot. Bet aktrises bērniem pērtiķis nepatika. Meita Sūzija teica, ka pērtiķis ir ļauns. Dēls Džefs teica, ka lelle ir briesmīga un nolādēta, un abi lika mātei izmest lelli.

Starp citu, aktrisi sauc Alla un viņa bija ļoti populāra sava vārda un skaistuma dēļ. Viņa uz skatuves radīja burvju izrādes. Un pērtiķis vienmēr bija kopā ar aktrisi.

Taču visa aktrises ģimene – tētis, mamma, vecmāmiņa un vectētiņš – visi teica, lai viņa izmet pērtiķi, jo tas traucējot viņai pašai sevi izrādīt uz skatuves.

Galu galā pērtiķis tiešām tika atdots veco leļļu veikalam.

Tur pērtiķi nopirka meitene Katja, kurai bija 11 gadi. Kopā ar Katju pērtiķa dzīve kļuva labāka nekā jebkad agrāk, viņa kļuva par ģimenes simbolu un tika nodota no paaudzes paaudzē, līdz lelle bija tā nodilusi, ka neviens vairs negribēja veco rotaļlietu.

Kādu dienu ģimene nāca klajā ar ideju nodot lelli muzejam, jo tā bija viņu ģimenes vēsture. Paldies Dievam, muzejs to pieņēma, un nu pērtiķim bija pašam savs brīnišķīgs stāsts.

Tagad katru gadu bērni no dažādām skolām raksta pasakas, stāstus un komiksus par pērtiķīti, bet, kas zina, kurš ir patiesais stāsts un kurš to mums vēlāk pastāstīs.

Mans stāsts ir beidzies, un es gribu teikt, ka mums ir jāciena tas, kas mums ir, un jāglabā savas ģimenes relikvijas – mājās sev vai muzejā visiem.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ilarija Dorošenko*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Keita Litke*

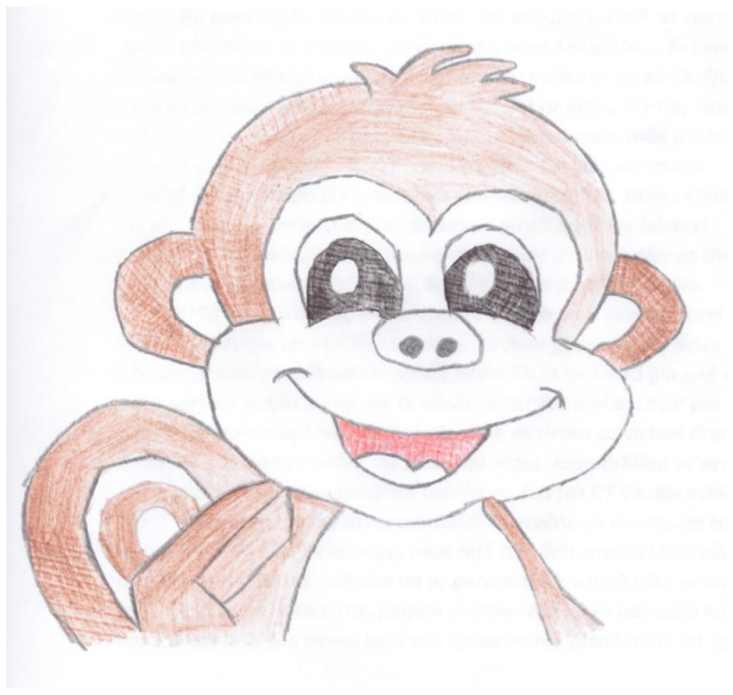

Stāsts par manu mīļāko rotaļlietu

Bērnībā man bija rotaļlieta, no kuras es centos nekad nešķirties.Tas bija Pērtiķis. To man uzdāvināja sešu gadu dzimšanas dienā. Man uzreiz bija skaidrs, ka tā būs mana mīļākā rotaļlieta.

Pērtiķis bija skaists, pūkains, ar zilām acīm un garu asti. Kad es devos gulēt, es vienmēr paņēmu Pērtiķi sev līdzi gultā.

Pērtiķis bija ne tikai mana mīļākā rotaļlieta, bet arī veiksmes talismans. Es centos viņu neaizvainot. Izturējos pret viņu ar mīlestību un vienmēr viņu pieskatīju. Kad man bija skumji, es dalījos ar viņu. Katru rītu pirms bērnudārza es pamodos viņam līdzās, mazgāju seju un ēdu brokastis kopā ar viņu. Un katru rītu man nācās no viņa šķirties, jo uz bērnudārzu man viņu neatļāva nest. Tas bija ļoti skumji. Visu dienu es domāju par to, kā ātrāk viņu satikt.

Vakarā es viņu satiku! Kad pēc bērnudārza atnācu majās, es uzreiz skrēju uz istabu pie savas mīļākās rotaļlietas.

Bet ar katru minūti, katru mēnesi un katru gadu es augu, līdz esmu gandrīz pieaudzis cilvēks. Man jau ir citas intereses, citi draugi un vaļasprieki.

Reiz mūsu pilsētā ieradās cirks. Gribēju pierunāt savu ģimeni aiziet uz izrādi. Pierunāt nebija grūti, un vecāki nopirka biļetes. Jau nākamajā dienā mēs piecēlāmies, saposāmies un devāmies uz cirku. Tur bija daudz dažādu dzīvnieku, bet mani pārsteidza pērtiķa triki.

Tā kā biju izaudzis, mana vecā rotaļlieta Pērtiķis mani vairs neinteresēja, un es lūdzu vecākus, lai mums ģimenē būtu dzīvs pērtiķis. Vecākiem tas bija negaidīti, jo ne katrā ģimenē dzīvo pērtiķis un ne visi var to turēt mājās. Taču vecāki apsolīja par to padomāt.

Nākamajā rītā, kad piecēlos un devos uz virtuvi padzerties, redzēju, ka priekšnamā stāv liela kaste, kas pārklāta ar sarkanu plēvi. Jautāju vecākiem, kas tas ir. Vecāki atbildēja:

"Tas ir pārsteigums tev!! Atver un uzzini!"

Es atvēru, es skatījos – tur īsts, dzīvs pērtiķis! Es biju tik laimīgs! Man sejā bija plats smaids!

Būrī sēdēja pērtiķis – mazs, brūns, pūkains un ar garu asti. Uzreiz sāku ar to spēlēties. Diena, divas, trīs, pagāja nedēļas – visu brīvo laiku es pavadīju kopā ar pērtiķi.

Mācību gada laikā bija jāiet uz skolu, pienākumu kļuva vairāk, un pērtiķīti es redzēju aizvien retāk.

Es augu, un arī viņš izauga. Gāju jau piektajā klasē, man bija daudz dažādu nodarbju, jauni vaļasprieki un pulks draugu. Tomēr es nekad neaizmirsu savu draugu pērtiķīti.

Es zināju, ka mēs visi kļūstam veci un ka kādreiz mūsu vairs nebūs, un pērtiķīša nebūs. Es to sapratu, un man bija skumji.

Laiks gāja. Kādu dienu saņēmu no mammas īsziņu telefonā, ka pērtiķītis ir aizgājis... Tas bija traki, jo viņš daudzus gadus bija mans labākais draugs!

Tagad es eju astotajā klasē un esmu priecīgs, ka man ir skaistas atmiņas par diviem maniem labākajiem draugiem.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Iļja Ivanovs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rihards Kļaviņš*

Divi draugi

Tas ir stāsts par jaunu pērtiķi vārdā Andris, kuram bija neticams mērķis – kļūt par pasaules labāko čempionu distanču slēpošanā.
Jau no bērnības Andris aizrāvās ar slēpošanu un daudz laika veltīja treniņiem, sasniedzot labākos rezultātus vienaudžu vidū. Pērtiķis bija sajūsmā par slaveno čempionu apbrīnojamo prasmi un centās it visā līdzināties viņiem, pielāgoties viņu fantastiskajai taktikai un attīstīt savu īpašo un unikālo spēju. Andrim bija talants tramplīnlēkšanā. Viņš prata lieliski kontrolēt savu bezsvara stāvokli, atrodoties augstu virs zemes, un veikt visvieglākos piezemējumus uz ķepām, kā dēļ daudzi puiši bija greizsirdīgi vai mēģināja atdarināt Andra paņēmienus.
Andris bija apbrīnojami izturīgs pērtiķis, kurš bieži tika aicināts uz pilsētas sacīkstēm, kur viņam ar savu varēšanu tika garantēta uzvara. Kādā nozīmīgā dienā, piedaloties slēpošanas maratonā, viņš īsā laikā pievārēja garum garu distanci. Taču, tuvojoties tramplīnam un jau tuvu lēkšanai, viņš zaudēja kontroli, paklupa pret priekšmetu, kuru nepamanīja, un nogāzās lejā, traumējot abas ķepas.
Pērtiķis par to bija ļoti sarūgtināts. Viņš ilgu laiku gulēja gultā un ārstējās. Ārsts Andrim teica, ka viņam būs jāatturas no lielām slodzēm, lai saglabātu locītavas.
Viņa vienaudži aiz muguras čukstēja un diskutēja:
" Vai ir iespējams, ka viņa karjera un sapnis beigsies ar šo traumu? Viņš bija labākais no visiem."
Ārstēšanas laikā pie pērtiķa ieradās viņa uzticīgais un senais draugs Deiviss. Viņš nebija tik izcils sportists kā Andris, taču arī centās darīt visu iespējamo, lai sasniegtu augstākos panākumus un attīstītu savu talantu. Viņi bija draugi jau no pirmās mācību dienas un bija viens otram blakus katrā slēpošanas čempionātā.
Andris, lai arī bija labākais, nekad neaizmirsa savu draugu un centās viņam palīdzēt.
Deiviss bija ļoti bēdīgs par savu draugu, kurš nu jau bija pielicis punktu savam lolotajam mērķim, atstājot slēpošanu uz visiem laikiem. Viņš negribēja, lai Andris tik viegli padodas, pat nemēģinot piecelties kājās un iemācīties no jauna braukt. Viņi abi bija izmisumā.
"Vai tiešām karjeras beigas un mūsu kopīgās nodarbības jāaizmirst? Kāpēc Andris nolēma padoties?" pērtiķīs Deiviss ar šausmām nodomāja.
"Andri, tu nevari atteikties no sava sapņa," sacīja Deiviss.
"Ārsti teica, ka, ja es atkal savainošu kāju, mana karjera būtu ļoti apdraudēta. Tāpēc, pat ja manu traumu tagad izdziedēs, es nevarēšu trenēties tāpat kā iepriekš. Es sapņoju būt par labāko čempionu. pasaulē, bet tagad man ir bail atkal gūt savainojumu. Tomēr es negribu uz visiem laikiem šķirties no sava sapņa un tik iecienītā sporta veida."
"Pērtiķis, kuram nav apņēmības likt visu uz spēles, savu sapni nevarēs piepildīt," Deiviss kliedza draugam. "Es arī baidos! Es negribu šķirties no sava talanta, tāpēc es cīnos!"
Andris aizvainots paskatījās uz draugu:
"Ko tu... vispār par mani zini?!"
Draugi uzskati atšķīrās, un viņi uz ilgu laiku pārtrauca sazināties.
Kādā treniņu dienā pēc četriem mēnešiem Andris un Deviss nolēma braukt kopā, lai kaut nedaudz aizmirstu pēdējo strīdu. Kad pērtiķis atkal uzvilka slēpes, viņš jutās labāk. Viņš ilgi slēpoja kopā ar Deivisu, izklaidējās un taisīja skaistus trikus tāpat kā iepriekš. Tuvojoties tramplīnam, Andris paskatījās uz savu draugu un apņēmīgi lēca, lai atkal kā iepriekš sajustu savu talantu. Viņš viegli piezemējās uz zemes, nekādi nesavainojot sevi. Pērtiķis bija ārkārtīgi laimīgs:
"Lai piepildītu savu sapni un kļūtu par labāko pasaulē, es atkal slēpošu!"
Draugi priecājās viens par otru un guva vislielākos panākumus un balvas. Andris ilgu laiku pateicās Deivisam par draudzīgo atbalstu. Un tā viņi kopā kļuva par labākajiem pērtiķiem – slēpotājiem pasaulē!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Irina Smoļina*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Māra Kancāne*

Pārtikšās stāsts.

Šis ir mūsu pārtikšītis! Viņā daudz varu ir izgājusi cauri un daudz ko ir uzzinājusi, bet šī lieta palika viņas prātā.

Šajā stāstā ir daudz kas interesants. Tas sākās 1910. gadā. Milda skrējusi pa vienu no šaurajām ielām, tur viņa atradusi lelli, ārzēja mājās, lai pazādītu vecākiem, tā bija maza pārtikšāa zēna lelle. Un tā sākās manu stāsts. Es tev pastāstīšu par to, ka mums gāja vilcienā, kad Milda braucu uz Rīgu mācīties. Bija auksts rīts. Vēl pat balta nav izrīsusi, un mēs jau sākām taisīties, drīzāk viņa taisījās es sēdēju uz plauktiņa un skatījos, kā viņa sarīkojas ar savām mantām. Stress nebūdams. Vēl līdz tam brīdim, kad neiekāpām autobusā. Bet, kad iekāpām vētrainums pazuda pilnībā.

Es biju ielikta somā, bet cēlāju kā izskatās mūsu kabīnīte. Mēs abas bijām šūtā no tās, gaišās koka sienas, lieli logi un stikla durvis. Mums pretī sēdēja vecs vīrietis, viņam bija spilgti sarkanā adīta džemperis. Kad bija jāiziet pi, jo bija atpūta mani paņēma līdzi. Kad mēs ar Mildu atgriezāmies viena zēna lieta bija pazudusi. Bet vecais vīrs sarkanajā džemperī pazuda kā nebijis. Tomēr es vienīgā pamanīju, ka zēna lieta pazuda. Es biju ārkārtīgi prātīgs, kā jāsēdī Mildai un atrast veco vīrieti. Man vajadzēja lūgšanā visas zēna lietas tā, lai viņai vajadzēja pāri skatīt visas mantas. Protams es biju stresā, bet viņa man palīdzēja, kad man nekā nebija, viņa mani atrada. Beidzot mīkstā. Es viņai esmu pazūdā. Milda pamanīja, ka zēna lieta ir pazudusi, un pasauca policistu izmeklēšanai.

Es biju priecīga, ka vīrs ir kā agrāk, bet es esmu bēdīga, ka nevarēju palīdzēt viņai kā viņa man kādreiz. Bet es esmu pateicīga Mildai, ka esmu viņas ģimenē. Tas ir kā beidzās šis īsais stāsts, ko vēlāk varēšu dāvināt tiem es. Labu veiksmi jums atrast savu cēlu un palīdzēt kādam kuram to vajag!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Justīne Zālīte*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marta Alksne*

Reiz dzīvoja kāds pērtiķītis. Pērtiķa vārds bija Odo. Viņam patika darīt dīvainas un trakas lietas.

Kādā jaukā dienā Odo gāja pa ielu, kur viņam dzīvoja draugi. No sākuma viņš satika bruņurupuci. Aizgāja uz bruņurupuča pagalmu un pie mājas piestūma baseinu.Tad abi divi uzkāpa uz mājas jumta un lēca baseinā. Lēkāja, kamēr piekusa un apnika. Abi slapji gāja pa ielu,kamēr satika suni.Visi trīs gāja uz bērnu laukumu. Izdomāja, ka grib paspēlēt ''Ķerenes''. Visi piekrita. Pirmais vadīja Odo.Viens bija noslēpies zem slidkalniņa, otrs aiz mājiņas.Odo viņus meklēja un meklēja. Odo palika garlaicīgi, un tāpēc viņš gāja tālāk. Satika zirgu. Zirgs gribēja pastaigāties. Abi aizgāja līdz strautiņam padzerties.Tālāk gāja peldēties uz ezeru.Abi nopeldējušies gāja atpakaļ uz pilsētu.Odo pavadīja zirgu līdz mājām.Odo gāja un ieraudzīja suni un bruņurupuci. Aizgāja līdz viņiem. Bruņurupucis teica, ka iešot mājās. Odo palika ar suni. Sunim mamma zvanīja un teica, lai nāk paēst vakariņas.

Odo palika viens. Odo gāja viens pats, saulīte jau rietēja. Pretī nāca Odo labākais draugs pērtiķis. Abi divi sasveicinājās un Odo gāja mājās. Paēda vakariņas un gāja gulēt.

Tā Odo pavadīja savu sestdienu ar saviem draugiem.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Justs Krūmiņš*

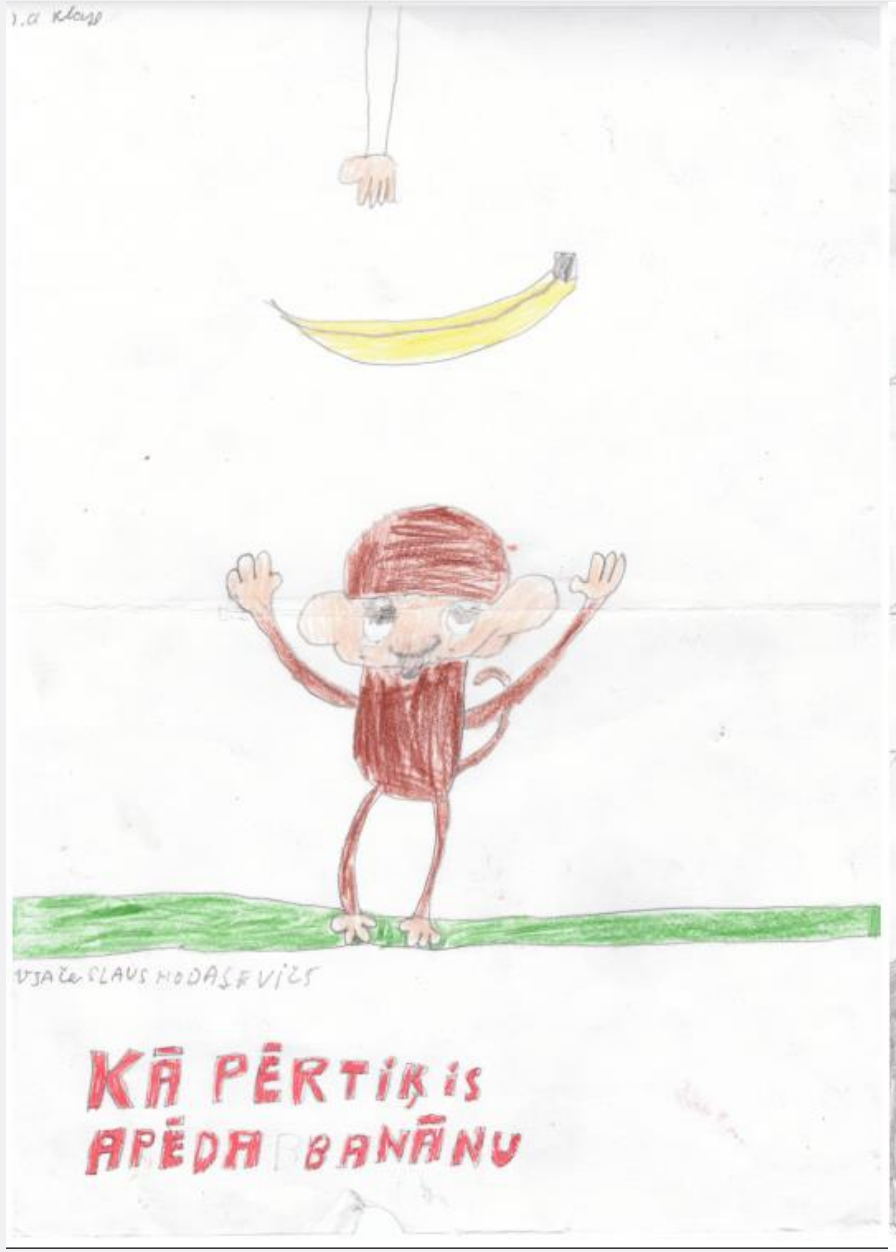

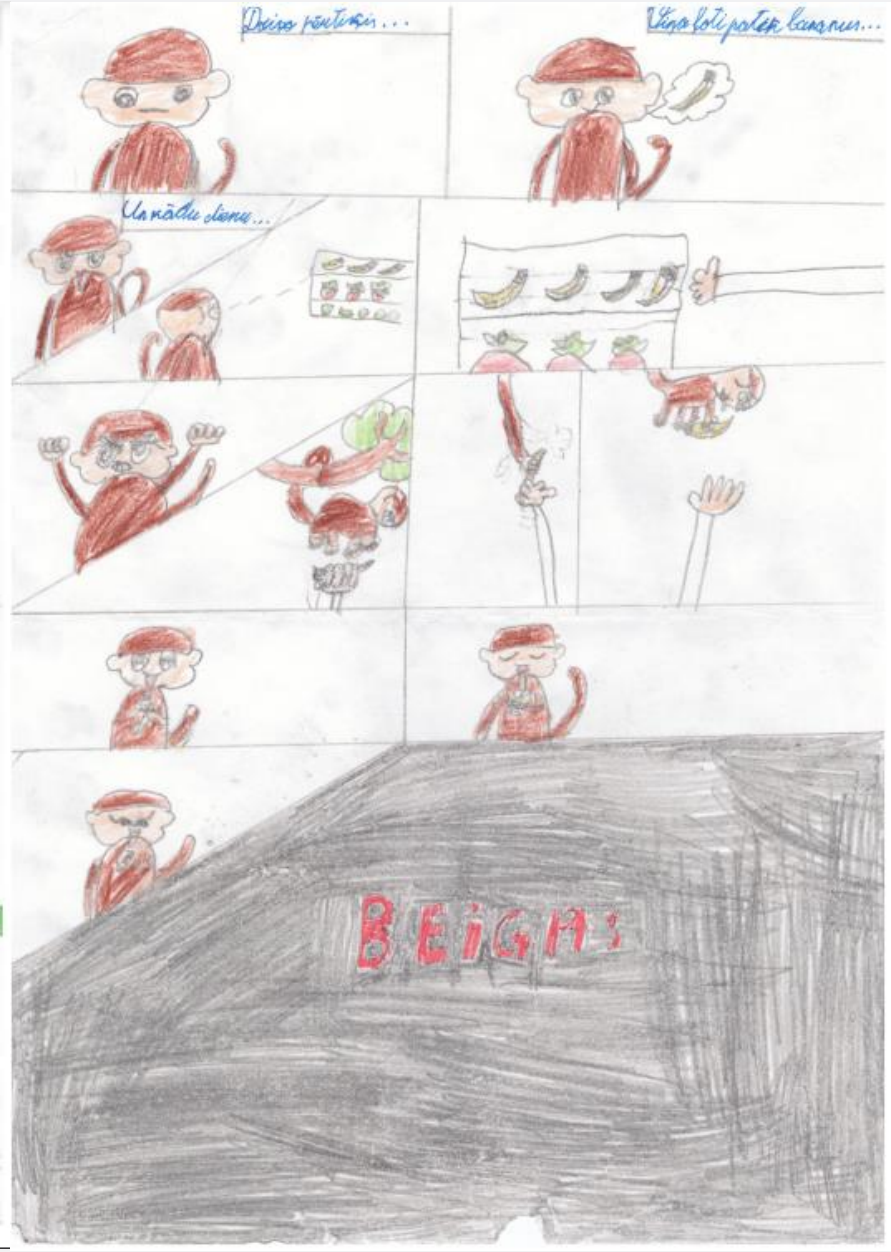

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Vjačeslavs Hodasevičs*

Pērtiķis pie trīs saimniekiem

Reiz zoodārzā dzīvoja Pērtiķis. Tam ļoti patika šis zoodārzs, jo viņš tur dzīvoja no pašas bērnības. Visi viņa senči dzīvoja šajā zoodārzā un nekad nevēlējās doties prom, jo viņiem vienmēr bija nodrošināti labi apstākļi un banāni. Pērtiķim ļoti patīk banāni.

Taču mūsu Pērtiķim īpaši patika izklaidēt apmeklētājus. Viņš reizēm domāja, kā būtu, ja pats kļūtu par cilvēku vai vismaz par pieradinātu pērtiķi. Cauri iežogojumam tas redzēja, kā cilvēki pastaigājas ar saviem mājdzīvniekiem, un viņš arī gribēja kļūt par kādas ģimenes mīļdzīvnieciņu.

Un tad kādu dienu pērtiķu novietnē ieradās liela ģimene. Maza meitenīte no šīs ģimenes pasniedza Pērtiķim banānu saldējumu. Pērtiķim ļoti garšoja banānu saldējums. Taču, kad viņš bija saldējumu apēdis, pieskrēja zoodārza darbiniece un sāka kliegt un sodīt Pērtiķi.

Nākamajā dienā pie Pērtiķa iežogojuma uzradās zīme, kas aizliedz barot dzīvniekus. Cilvēki vairs nevarēja pacienāt Pērtiķi. Tagad Pērtiķis katru dienu sēdēja viens un bēdājās. Viņš sēdēja un cerēja, ka kāds atnāks pie viņa, lai pabarotu ar banānu saldējumu. Katru dienu, karājoties koka zarā, viņš sapņoja kļūt par pieradinātu pērtiķi – ja ne ģimenē, tad vismaz cirkā.

Rudenī Pērtiķis saslima. Kopš dzimšanas viņam bija problēmas ar sirdi. Zoodārza darbinieki nolēma dzīvnieciņu nespīdzināt un devās uz veterināro klīniku. Tur viņiem pateica, ka Pērtiķis zoodārza būrī viens pats neizdzīvos un tāpēc tas ir, vai nu jāatdod kādai ģimenei, vai jāeitanazē.

Pērtiķim ļoti paveicās, ka tajā brīdī klīnikā iegriezās vīrietis, kurš strādāja cirkā. Viņš ieraudzīja novārgušo, vājo Pērtiķi un pastiepa tam palīdzīgu roku. Pērtiķis bez vilcināšanās apsēdās uz vīrieša rokas un gaidīja ārsta slēdzienu. Ārsts teica, ka ārstēšana būs dārga, bet viņu tomēr var izārstēt.

Pērtiķis kopā ar vīrieti devas prom no klīnikas. Viņiem bija ļoti labi kopā. Pērtiķim patika, ka viņa jaunais saimnieks ir tik laipns un inteliģents cilvēks. Kad viņi ieradās cirkā, vīrietis lūdza parādīt pērtiķim visus dzīvniekus, jo tagad cirks būs viņa mājas!

Pērtiķis bija ļoti priecīgs dabūt jaunas mājas. Viņš satika visus cirka iemītniekus un atgriezās pie sava saimnieka. “Visbeidzot,” viņš priecājās, “tagad esmu pieradināts un varu uzstāties cirkā.”

Taču prieks nebija ilgs. Kad cirks devās turnejā uz Itāliju, pērtiķim kļuva sliktāk. Tas nevarēja lēkāt un draiskoties kā agrāk.

Cirka saimniece viņu aizveda uz klīniku, un tur viņai pateica, ka slimības dēļ Pērtiķim neko vairs nevar palīdzēt... Taču Pērtiķa saimnieks zināja, kas jādara. Viņš nodeva Pērtiķi muzejam, kur visas lietas ilgi saglabājas nebojātas. Kad Pērtiķis nu jau trešo reizi nonāca svešās rokās, tas sākumā jutās nodots. Taču drīz vien šī sajūta pārgāja, un muzejā viņš atrada jaunus draugus. Tagad tas no ekspozīcijas vitrīnas varēja pozēt visiem un uzsmaidīt visiem, kas viņu tur redz. It īpaši skolēniem, kas ieradās veselām klasēm. Viņš ļoti priecājās, ka apkārt ir tik daudz cilvēku, kas viņu mīl, rūpējas un ciena. Tagad Pērtiķis laimīgi dzīvo muzejā.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katarina Baburova*

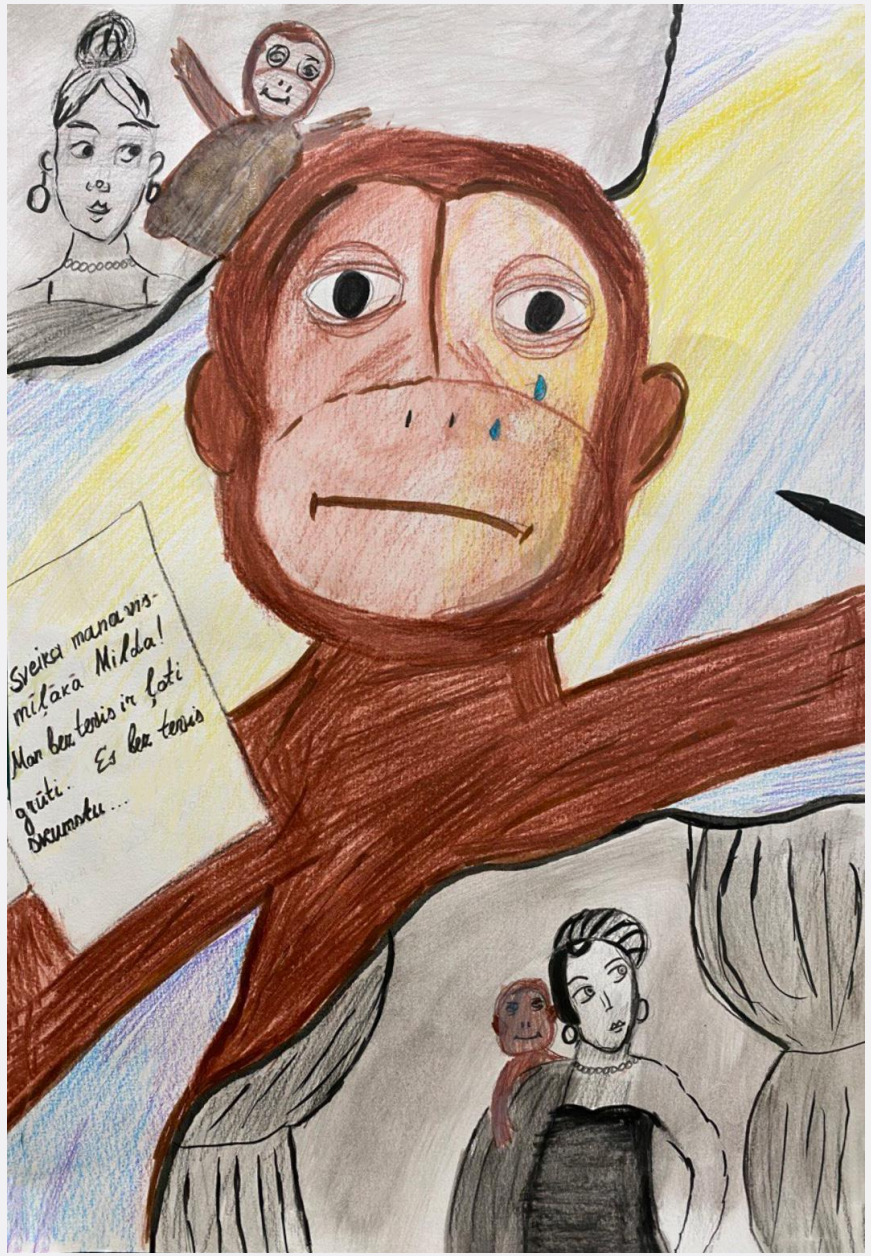

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sofija Kodaļeva*

Priekšmets. Stāsts.

Es esmu Pedra, Mildas Brehmanes - Štengles roku lelle, un vēlos pastāstīt notikumus, kurus pieredzēju kopā ar Mildu.

Milda Brehmane - Štengle bija cienījama aktrise un dziedātāja. Viņa savā dzīvē daudz ko sasniedza, jo bija izglītota un daudz lasīja grāmatas.

Es atceros, kā Milda gāja skolā, kur apgūva gan aktiermākslu, gan mūziku. Viņa ņēma mani līdzi somā, un man tas nepatika, jo tur bija tumši un nešķīsti. Tik pa laikam caur spraugu palūkojos un redzēju, ka Milda cītīgi mācās. Kad Milda bija lielāka, viņa devās uz ārzemēm mācīties. Klausījos, kā viņa runā citā valodā, bet nesapratu nevienu vārdu.

Pēc izglītības iegūšanas Milda daudz koncertēja ārzemēs. Šai gam man nācās daudz laika pavadīt koferī, es iepazinu dažādas valodas un komponistus, ar kuriem Milda sadarbojās. Visvairāk atmiņā man ir palicis brauciens uz Vāciju, jo zālē bija nerāmi daudz cilvēku, kas apbrīnoja viņas talantu.

Reiz Mildas dzimšanas dienas svinībās es rēdēju uz galdziņa un vēroju visus viesus, viens no viņiem bija īpaši pieklājīgs un interesants sarunbiedrs. Vēlāk no Mildas uzzināju, ka tas bija komponists Alfrēds Kalniņš, kurš sacerēja operu "Banuta", kur Milda izpildīja otrā plāna lomu.

Es varu būt priecīgs, ka esmu šīs spožās personības roku lelle, jo daudz ko pieredzēju. Mildai bija ļoti skaista un notikumiem pilna dzīve.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Pētersone*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Polina Garišova*

Stāsts par pērtiķīti Simonu

Tālu džungļos, kur bija daudz koku un dzīvnieku, nevienu netraucējot, dzīvoja pērtiķīšu ģimene. Tur bija mamma, tētis, mazā pērtiķīte Simona un viņas lielā māsa. Šaja ģimenē visi bija draudzīgi un neviens nestrīdējās.

Reiz pērtiķīte Simona devās pastaigāties un pēc tam nevarēja atrast savu māju. Viņa nezināja, ko iesākt. Pēkšņi Simona izdzirdēja skaļu skaņu, kas bija līdzīga oda dīkšanai, tikai ļoti skaļa. Visi dzīvnieki metās bēgt, bet pērtiķīte uzrāpās kokā. Skaņa tuvojās, un Simonai bija interesanti uzzināt, kas tas ir. Pēkšņi koks, uz kura sēdēja pērtiķīte, sabruka. Izrādījās, ka viņi bija dzirdējuši motorzāģa skaņas!

Cilvēki izzāģēja pērtiķīšu džungļus! Viņai tas nepatika. Simona gribēja kaut ko teikt cilvēkiem, bet nepaspēja, jo viņi aiznesa koku un līdz ar visu Simonu iekrāva konteinerā pie citiem kokiem. Pēc tam kāds cilvēks cieši aizslēdza konteineru, liela sarkana mašīna pacēla konteineru un aizveda uz ostu un iekrāva kuģī, kas kuģoja uz Latviju.

Pērtiķīte to visu neredzēja. Viņa visu laiku raudāja, domādama, ka nekad vairs nesastaps savu mīļo ģimeni. Apmēram pēc piecām stundām viņa mazliet nomierinājās un sāka domāt, kur gan viņa tagad atrodas.

Pēc vairākām dienām kravas kuģis apstājās Latvijā. Cilvēki sāka atvērt konteinerus, kas bija kuģī. Atvēruši konteineru ar kokiem, cilvēki brīnījās un taujāja: "Ko mazais pērtiķītis tur dara?"

Kāds darbinieks iedeva Simonai ūdeni un banānu, jo viņai ļoti gribējas dzert un ēst.

Ostas strādnieki sprieda, ko iesākt ar pērtiķīti, līdz par to uzzināja cirka direktors. Viņš gribēja, lai Simona uzstājas cirkā. Taču Simonai tas nepatika, viņa neklausīja un nepildīja dresētāja uzdevumus. Dresētājs izmeta Simonu uz ielas, sacīdams: "Nu tu būsi bezpajumtniece!"

Pērtiķīte klīda pa ielām un nezināja, ko darīt. Bērni viņu apsmēja un meta ar akmeņiem. Bet tad kāds zinātnieks viņu ieraudzīja un paņēma pie sevis mājās. Divās nedēļās viņš Simonai iemācīja rakstīt ar latviešu burtiem. Viņa uzrakstīja zinātniekam vēstuli, kurā pastāstīja, ka viņai džungļos ir mājas un ģimene un ka viņa grib tur atgriezties. Zinātnieks noskaidroja, kur ir Simonas mājas, samaksāja par lidmašīnas biļeti, un Simona atgriezās džungļos.

Ģimene bija ļoti priecīga, ka Simona atgriezusies, jo viņi baidījās, ka mazulīti ir apēdis Tīģeris.

Un tad viņi dzīvoja atkal priecīgi un laimīgi, un bez strīdiem.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kirills Saļmanovs*

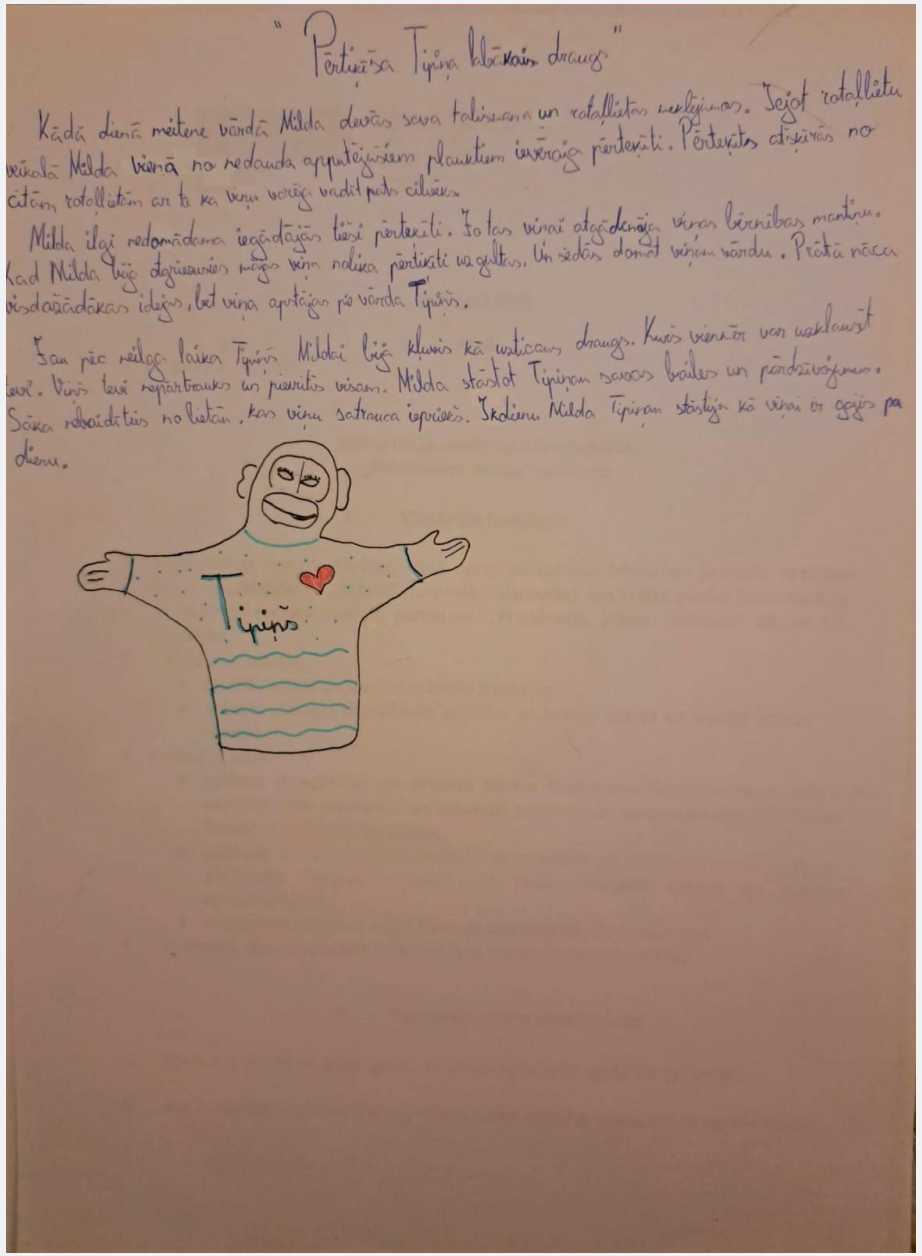

"Pērtiņā Tipiņa klāvais draugs"

Kādā dienā meitene vārdā Milda devās savā taliskana un rotaļlietās meklējumos. Ejot rotaļlietu veikalā Milda vienā no nedauda apputējušiem plauktiem ieraudza pērtiņā. Pērtiņas atšķīrās no citām rotaļlietām arī tā ka viņu varēja vadīt pats cilvēks.

Milda ilgi nedomādama iegādājās tieši pērtiņā. Jo tas viņai atgādināja vecās bērnības mantiņu. Kad Milda bija dzīvojusies mājās viņa nolika pērtiņā uz gultas. Un sēdās domāt viņam vārdu. Prātā nāca visdažādākās idejas, bet viņa apstājās pie vārda Tipiņš.

Tam pēc veiga laika Tipiņš Mildai bija kļuvis kā īsticais draugs. Kurš vienmēr var uzklausīt ievē. Viņš tevi nepārtrauks un pieņems visam. Milda stāstot Tipiņam savas bailes un pārdzīvojumus. Sāka rādīties no lietām, kas viņu satraucā iepriekš. Īsdienu Milda Tipiņam stāstīja kā viņai ir gājis pa dienu.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kitija Tomiņa*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Poļina Obrazeja*

Pērtiķīša stāsts

Stāsts sākās zoodārzā, kur dzīvoja pērtiķis. Šis pērtiķis bija ļoti īpašs, jo prasīja daudz uzmanības un gribēja dot labumu cilvēkiem. Vienmēr garāmgājējiem tas dāvāja savu smaidu un labu garastāvokli. Tomēr klusībā viņš vēlējās iegūt savu ģimeni un kļūt par daļu no tās.

Reic kāda ģimene apmeklēja zoodārzu un, rādot piemēru saviem bērniem, baroja dzīvniekus, tostarp arī pērtiķi, kurš šoreiz sēdēja bēdīgs. Cilvēki baroja pērtiķi ar banāniem un teica dažus laipnus vārdus, lai viņu uzmundrinātu. Pērtiķim kļuva jautri, un tas pat dejoja apmeklētājiem, jo jutās komfortabli blakus šiem cilvēkiem. Beigās cilvēki aizgāja, un pērtiķis sēdēja un atkal bija skumjš.

Pagāja diena vai divas, viņš joprojām sēdēja un gaidīja cilvēkus atgriežamies, bet viņu nebija. Citi cilvēki gāja garām un cienāja viņu ar banāniem. Vienubrīd kāds zēns, kurā sauca Markuss, iedeva pērtiķim ne tikai banānus, bet arī jogurtu. Par to zēnu izdzina no zoodārza, bet viņš nenoskuma, jo saprata, ka ir darījis labu bēdīgajam pērtiķim. Likās, ka arī pērtiķim šis zēns ļoti patika.

Nākamajā dienā apsargu pavadībā zēns tomēr ieradās pie pērtiķa un pacienāja viņu ar banāniem – tos zoodārza darbinieki atļāva dzīvniekam dot. Pērtiķim zēns tā iepatikās, ka tas no sava koka zariem un lapām nopina viņam vainagu. Un zēns teica pērtiķim, ka sola viņu paņemt pie sevis un ka viņš noteikti būs daļa no draudzīgās ģimenes.

Pagāja nedēļa, bet neviens neieradās pērtiķim pakaļ. Tad pie sprosta pienāca zoodāra vadītājs un sacīja, ka ieradusies ģimene, kura grib sev pērtiķi. Sākumā pērtiķis gaidīja un ticēja, ka viņu paņems Markusa ģimene, bet joprojām neviens nenāca. Pērtiķis piekrita doties pie ģimenes, par kuru runāja vadītājs, kaut arī sirdī jutās ļoti sāpināts un aizvainots, domājot, ka Markusa ģimene viņu ir pametusi un ir zudusi iespēja būt laimīgam kopā cilvēkiem, kuriem jau bija tik ļoti pieķēries.

Pie izejas, sēžot būrī un gaidot savus jaunos saimniekus, pērtiķim kļuva tik skumji, ka tas sāka raudāt.

Pēkšņi viņš izdzirdēja pazīstamo zēna balsi, kura viņam čukstēja:

“Es tev apsolīju, ka es to darīšu un atgriezīšos pēc tevis. Ja es saku, tad tas nozīmē, ka no saviem vārdiem es neatkāpjos.”

Pērtiķis bija sajūsmā un laimīgs devās pie viņiem mājās. Beigās pērtiķim bija viss – labs ēdiens, drošība, mīlestība un rūpes, sajūta, ka viņš ir daļa no šīs lielās, draudzīgās ģimenes. Viņš bija ļoti ļoti priecīgs, cik priecīgs vien var būt pilnībā laimīgs dzīvnieks, pateicoties tik brīnišķīgiem cilvēkiem.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Milana Kodola*

Pērtiķītis bija aizmidzis un sapņoja par to, lai kaut reizi atdzīvotos un paliktu par karali. Tad viņam nāca enerģija no saimnieces un viņš atdzīvojās. Palika par visbagātāko pērtiķu karali. Un tad viņš sāka domāt- ko lai dara ar tik lielām bagātībām?

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Dārta Vanaga*

Mērkaķītis, kas apceļoja visu pasauli

Dzīvoja mērkaķītis vārdā Bubo. Bubo nebija parasts mērkaķis, viņš bija īpašs, jo mācēja runāt ar cilvēkiem. Bubo dzīvoja mazā ciematā Lukotepurē Zizīlandē. Zizīlande ir valsts, kurā dzīvo daudz īpašu dzīvnieku, kā, piemēram, Bubo. Visi Zizīlandes iedzīvotāji labi zināja mērkaķīti, jo viņš bija ļoti draudzīgs un izpalīdzīgs.

Kādu dienu Bubo izlēma aizbraukt uz Parīzi, lai apskatītu visiem zināmo Eifeļa torni. Aizbraucis uz Parīzi, mērkaķītis saprata, ka viņš gribētu būt pirmais runājošais mērkaķis, kas apceļos visu pasauli. Jau nākamajā dienā viņš devās uz veikalu, lai nopirktu visu nepieciešamo - guļammaisu un telti, lai būtu kur gulēt. Visu to nopircis, mērkaķītis devās mājās, visu salika koferī un sastādīja sarakstu ar visām valstīm un to galvaspilsētām, uz kurām viņam vajag doties.

Pamodies no rīta, Bubo devās uz vilcienu staciju. Viņš izlēma, ka no sākuma dosies uz maziņu, bet skaistu valsti Latviju. Mērkaķītis bija maz dzirdējis par Latviju. Viņš zināja tikai to, ka tajā nav mērkaķīšu, kas prot runāt. Viņam bija jābrauc 16 stundas ar vilcienu un 2 stundas ar autobusu. Bubo devās uz pilsētu Rīgu. Tur viņš apskatīja dažādas vietas, piemēram, zooloģisko dārzu, kur iepazinās ar citiem mērkaķiem. Zooloģiskā dārza strādnieki padomāja, ka Bubo izbēdzis no voljēra, kur atradās visi mērkaķi, bet viņš cilvēkiem paskaidroja, ka ir no citas valsts, kur daudzi mērkaķi māk runāt un tas ir pilnīgi normāli. Cilvēki bija ļoti pārsteigti un palaida viņu vaļā.

Latvijā mērkaķītis nonāk teātrī un atceras, ka kādreiz bijis lelle, bet viņam tas apnicis, tāpēc aizmucis un tagad uzvedas kā parasts pērtiķis, tikai runājošs. Viņš tālāk devās uz Spāniju, jo tur dzīvo Bubo labākais draugs. Pie lidostas mērkaķīti jau gaidīja Debu. Abi draugi runājās par dažādām lietām, piemēram, par smieklīgo bērnības atgadījumu, kad Bubo netīšām apēda Debu banānus.

Pēc desmit interesantiem mēnešiem Bubo beidzot bijis apceļojis visu pasauli un atgriezās atpakaļ mājās. Lukotepurē bija ļoti priecīgi viņu redzēt. Visiem bija ļoti daudz jautājumu par Bubo ceļojumu. Mērkaķītis nolēma, ka parīt par godu šim ceļojumam sarīkos pasākumu, kurā atbildēs uz jautājumiem, kā arī tā būs ballīte, kurā visi būs laipni gaidīti. Sākumā viņš sastādīja plānu, kas viņam jāizdara.

Plāns

1) **izdomāt savu dziesmiņu**
2) **sagatavot našķus**
3) **uztaisīt plakātu, kur viss ir konkrētāk rakstīts par ballīti**

Tad viņš devās pie darba. Pirmais plāna punkts bija izdomāt dziesmiņu. Dziesmiņai bija jābūt mīļai un jautrai, lai cilvēkiem būtu labs noskaņojums. Viņš ļoti ilgi domāja dziesmu, jo tas nebija nemaz tik viegli, bet tomēr pēc 2 stundām tā bija gatava. Tā bija diezgan īsa, bet ļoti mīļa un jautra.

''Es saku mīļi paldies Jums

Es saku mīļi paldies tev

Un visi kopā mīļi sakām paldies pašam sev

Es saku mīļi paldies Jums

Es saku mīļi paldies tev

Paldies Jums

Paldies tev

Paldies mīļi saku pašam sev

Es saku Jums un tev, lai šī dienā

Būtu pati labāka pasaulē

Paldies visiem Jums un Tev.''

Nākamā lieta, kas bija jāizdara, ir sagatavot našķus. Bubo ciematā bija meitene, kas tiešām gatavoja neaizmirstami garšīgas lietas, tāpēc viņš zināja, pie kā doties. Un meitene piekrita sagatavot našķus. Bubo trešais un pēdējais plāna punkts bija sagatavot plakātu. Viņš to izdarīja vienas stundas laikā un tad pielīmēja uz informācijas dēļa.

Bija jau ļoti vēls, mērkaķītis devās gulēt. No rīta Bubo izlēma, ka viss norisināsies skaistā pļavā. Viņš atnesa vairākus galdus, ļoti daudz krēslu un dažādus dekorus. Kad bija laiks sākt šo pasākumu, mērkaķītis saprata, ka sanācis viss ciemats, jo viņš tagad ir ļoti populārs, tāpēc ka ir pirmais mērkaķis, kas apceļojis pasauli. Sākumā Bubo atbildēja uz visiem jautājumiem, jo viņš to bija apsolījis. Pēc tam Bubo pajautāja visiem:" Vai esat gatavi sākt ballīti?" Iedzīvotāji priecīgi atbildēja: "Jā!" Bubo sāka dziedāt savu dziesmiņu:

" Es saku mīļi paldies Jums

Es saku mīļi paldies tev

Un visi kopā mīļi sakām paldies pašam sev..''

Kad viņš pabeidza dziedāt, visi sāka skaļi aplaudēt, un Bubo pateica visiem lielu paldies par to, ka ieradušies. Tad visi sāka dejot, dziedāt un spēlēt dažādas spēles.

Pēc gada viņš iemīlējās meitenē, kas neaizmirstami garšīgi gatavoja našķus, un tad viņi apprecējās. Pēc kāda laika viņiem piedzima bērniņš. Tā bija meitenīte, kuru viņi nosauca vārdā Annīte. Meitiņa bija ļoti izpalīdzīga, tāda pati kā tēvs. Viņai ļoti patika arī gatavot ēdienu, tāpēc viņa bija līdzīga arī mammai. Annītei ļoti patika klausīties tēva ceļojumu stāstus, viņai tas likās ļoti aizraujoši un interesanti. Viņi visi kopā katru vasaru brauca uz Spāniju apciemot Bubo labāko draugu Debu. Annītei tēta draugs likās ļoti smieklīgs, tāpēc viņai patika pie viņa braukt ciemos. Viņi visi kopā ceļoja, protams, arī daudz kur citur, jo ceļošana bija viņu ģimenes lielākais hobijs.

Tāds arī bija stāsts par mīļo mērkaķīti Bubo, kas apceļoja visu pasauli un prata runāt!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kristiāna Levicka*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Normunds Pavļuks*

Herkulesa negaidītais ceļojums

Saule devās uz rietu, pa logu spoži iespīdēja gaisma. Bija redzams, ka drīz iestāsies naktsmiers, un Jānīša roku lellīte sāka satraukties. ''Kāpēc tu esi tik satraucies?'' jautāja Jānītis domīgā balsī. ''Mums drīz būs jādodas gulēt!'' atbildēja viņa mīļmantiņa vārdā Herkuless. Šis vārds tika piešķirts mērkaķītim tajā dienā, kad viņš drosmīgi palīdzēja Jānītim atrast ceļu pie vecākiem rotaļu laukumā, taču tagad šķita, ka viņš vairs nav tik drosmīgs un bezbailīgs. Drīz jau gaitenī bija dzirdami mātes soļi, un, ienākot istabā, māte jautāja: ''Jāni, tu zobus jau iztīrīji?'' Jānis ātri paķēra Herkulesu un aizskrēja aiz gultas. ''Vēl ne!'' viņš atbildēja. ''Tad aši izmazgā zobus un ej gulēt,'' pavēlēja māte, ''ja nepagūsi to izdarīt, tad es nelasīšu tev pasaku!'' Tad gan Jānis aizskrēja pucēt zobus. Lai vai kā, taču pasaku viņš gan negribēja palaist garām.

Bērnudārzā visi lasīja pasakas, un, kad Jānis ieradās, viņš sajūsmā palēcās, redzēdams to. ''Mēs šodien lasīsim grāmatas!'' viņš priecājās. Tad pie viņiem atnāca bērnudārza vadītāja: ''Sveiks, Jāni,'' sasveicinājās Ilze, ''vai tu arī vēlies lasīt pasakas?'' viņa jautāja. ''Jā, ļoti!'' Jānis satraukti atbildēja. ''Labi, tad nāc ar mani!'' viņa aicināja un devās pie grāmatu plauktu.

Pēc diendusas visi sasēdās aplī un spēlēja spēles. Taču tad pēkšņi skolotāja ieminējās par jaunu aktivitāti. Apkārt bērni satraukumā sāka čukstēties, kad izdzirdēja par to, ka ir jāmainās ar savām mīkstajām mantiņām, lai bērni varētu kļūt par labākiem draugiem. Jānītim tas pavisam nepatika, un viņš sāka ļoti satraukties. To dzirdēja arī Herkuless, un viņu tas arī satrauca, jo kas gan var būt sliktāks par samainīšanos ar labākajiem draugiem! Kad pienāca Jānīša kārta samainīties ar mantiņām, viņš pretī saņēma mazu, mīkstu zaķīti, tomēr Jānītim tas nemaz nepatika. Viņš gribēja atpakaļ savu labāko draugu, to, kurš viņam lika justies labāk un vienmēr palīdzēja, būdams drosmīgs.

''Nē, kāpēc viņš mani atdod mazajai meitenītei,'' izbrīnīts domāja mērkaķītis, ''es taču esmu laba mantiņa!'' Viņš nesaprata. Viņš, mērkaķītis vārdā Herkuless, vienmēr bijis drosmīgs un labs draugs. Taču tagad? Kas tagad? Ko tagad viņam darīt? Runāt viņš nemācēja un staigāt arī ne. Taču tā vien gribējās kaut ko darīt, lai apturētu mazo meitenīti viņu bakstīt un mīļot. Viņš taču bija Jānīša mantiņa, nevis meitenītes!

Kad Herkuless bija savās jaunajās mājās (uz laiku), viņam tur pavisam nepatika. Tur bija citādas lietas un citādi priekšmeti, un pilnīgi nekas no tā, kas bija Jānīša mājās. Drīz pienāca laiks iet gulēt, un Herkuless jutās ļoti slikti. Viņam bija bail, un viņš īsti nezināja, kas notiks tālāk. Taču nākamajā rītā notika vēl dīvainākas lietas. Vispirms viņi iesēdās mašīnā, un tad viņi devās uz vietu, ko, laikam, sauca par lidostu. Beigu beigās viņi atradās tādā kā kabīnē, un tur bija daudz krēslu, kuros sēdēja cilvēki. Pa logiem bija redzamas debesis, un Herkulesam sāka nedaudz reibt galva, turklāt mazā knīpa visu laiku viņu satraukti kratīja un pati nespēja sēdēt mierā.

Pēc stundu gara brauciena viņi beidzot nonāca vietā, ko dēvē par siltajām zemēm, un tur tik tiešām bija neizturami karsti. Vispirms viņi devās uz kaut kādu viesnīcu, un tad, nokļuvuši vēl vienā jaunā istabā, viņi nolika lielās un smagās somas, lai dotos uz jūru. Jūra! Beidzot kāds vārds, ko mazais mērkaķītis Herkuless pazina. Tās svaigais gaiss un mierīgie viļņi viņam ļoti patika. Taču, ierodoties galamērķī, Herkuless secināja, ka šī jūra nemaz nav tik līdzīga tai, kura atrodas viņa mīļajās mājās. Te bija vējš un smiltis, taču pati jūra izskatījās mazliet gaišāka, turklāt vēl zaļā tonī. Apkārt bija daudz, daudz svešu cilvēku, un visi runāja un skraidīja apkārt kā aptrakuši. Mazajam mērkaķītim tas likās tik savādi un neparasti. ''Nu gan baigais ceļojums!'' viņš bubināja.

Nākamajā rītā viņi devās brokastīs un pēc tam uz kādu vietu, ko meitenītes māte nosauca par kāpšanu kalnos. Lai gan Herkulesam nebija jākāpj kalnos, mazā meitenīte viņu nemitīgi vicināja savās rociņās visu atpūtas laiku - no vienas puses uz otru, no vienas, uz otru, līdz kādā brīdī viņa jauniepazīto draugu atstāja uz akmens ceļa malā. Laiks ritēja, uz mazo mērkaķīti sāka lūrēt putni, jo tie viņu uzskatīja par ko garšīgu. Taču tas nebija tas ļaunākais, daži cilvēki pamanīja mazo mērkaķīti un gribēja viņu paņemt. Tomēr beigās kāda sieviete viņu atrada un atdeva atpakaļ meitenītei. Bija redzams, ka mazā ir noraudājusies par mērkaķīša pazaudēšanu, un, atguvusi Herkulesu atpakaļ, viņa bija vairāk nekā pārlaimīga. ''Mērkaķīti, kur tu pazudi? Es tā nobijos!'' viņa šņukstēdama teica. ''Mērkaķītis nepazuda, tu to pazaudēji!'' noteica meitenes māte. ''Labi, tad no šī brīža es vairs viņu neņemšu sev līdzi, atstāšu viesnīcā.''

Nākamās dienas vilkās. Tās vilkās kā visgarākās sliekas, kas mēģina sasniegt horizontu. Un mērkaķītim tās bija jāiztur, jo ko gan citu viņam darīt. Katru vakaru meitenīte atnāca no kāda interesanta piedzīvojuma un atpūtās, taču mērkaķītis ne. Viņš nedabūja atpūsties. Taču tas bija saprotami, kā gan var atpūsties kāds, kurš ir tik tālu no mājām, tik tālu no visa sev mīļā.

Tā, dienām ejot, pienāca laiks doties mājās. Herkuless, protams, to nezināja. Viņš domāja, ka paliks šajā karstajā vietā mūžīgi. Taču tomēr, kad viņi iekāpa dīvainajā kabīnē ar cilvēkiem un pa logu ārā bija atkal redzamas debesis, mērkaķītis saprata - viņš dosies mājās. Šī doma bija tik neaptverama un pēkšņa, ka Herkuless no prieka sāka starot. Protams, viņš to nekādi nevarēja izradīt. Smaidošā sejiņa ir un vienmēr palika smaidoša, tomēr prieks viņu nepameta, un visu ceļu lielā priekā par došanos mājās viņš pacieta visas neērtības un mokas, ko viņam sagādāja mazā meitenīte un cilvēki apkārt.

Pienāca vēl viens rīts, vēl viens saulains un skaists rīts. Taču doma par rītu jau atkal lika Jānītim izplūst asarās, jo no rītiem viņš vienmēr cēlās kopā ar Herkulesu. Ēda brokastis kopā ar viņu un devās uz bērnudārzu, lai kopā lasītu grāmatas. Taču tagad viņa te nebija, un, ja Jānītis pareizi atceras, tad jau septiņas dienas. Tas ir par daudz, lai viņš varētu saskaitīt visas stundas, taču tik un tā tas bija daudz. Atbraucis uz bērnudārzu, Jānītis vēl aizvien bija noskumis, nekas nevarēja uzlabot viņa garastāvokli. Ja nu vienīgi...

Ienācis rotaļu istabā, Jānītis pēkšņi ieraudzīja viņu. To mazo, mīļo un drošsirdīgo mantiņu. Herkuless! Tas bija Herkuless, viņa mīļais mērkaķītis! Acīm neticot, viņš skrēja pretī meitenei ar viņa mantiņu, un, paņemdams to rokās, viņš apskāva savu Herkulesu tik cieši, kā nekad. Vai cik laba bija sajūta, kad viņš bija blakus! Pēc ilgākā un ciešākā apskāviena uz pasaules viņš devās uz grāmatu plauktu, lai paņemtu kādu grāmatu un lasītu to kopā ar savu visuzticamāko draugu.

Arī Herkuless jutās brīnišķīgi, viņš beidzot bija kopā ar savu labāko draugu. Pēc visa, ko viņš izcieta, viņš beidzot bija nonācis mājās - vietā, kur viņš jutas vislabāk.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Evolaina Lagunovska*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Vita Žīgure*

Draudzības kristāls

Reiz saulainos un siltos džungļos dzīvoja trīs pērtiķi. Viņi bija ļoti jautri un draiskulīgi. Viņiem patika dažādi piedzīvojumi, un viņu sapnis bija doties tālā ceļojumā. Pērtiķi caurām dienām sēdēja un sapņoja.

Te pēkšņi atlidoja papagailis ar svaigu ziņu. Tika sasaukti visi džungļu iedzīvotāji.

Papagailis vēstīja:

"Ir saņemta ziņa, ka aiz deviņiem kalniem un deviņiem ezeriem manīts kāds brīnumains dārzs ar lielu spīdīgu kristālu dārza vidū. Kas pieskaras kristālam, tam piepildās visi viņa sapņi."

Džungļu iemītniekiem tas šķita interesanti, bet neviens negribēja riskēt.Tikai trim pērtiķiem pietika drosmes doties ceļā.

Viņi pārvarēja daudzas grūtības – stipru vētru, sausumu un pērkona negaisu.

Izturējuši visus pārbaudījumus, pērtiķi pēkšņi pamanīja, ka stāv tieši pretī spīdīgam kristālam.

Viņi viens pēc otra pieskārās kristālam, un tas iezaigojās vēl spožāk.

Tad viens pērtiķis teica:

"Draugi, es sapratu, ka patiesais brīnums ir mūsu draudzība. Tā ir kļuvusi vēl stiprāka, un citus brīnumus mums nevajag."

Atgriezušies atpakaļ džungļos, draugi pastāstīja, ka brīnumi nav jāmeklē nekur tālu. Tie ir tepat visapkārt, un tā ir draudzība.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Laura Vēvere*

Pērtiķēns, kas kļuva par aktieri

Reiz kāds Pērtiķēns gribēja kļūt par teātra aktieri. Viņam ļoti patika rādīt dažādus tēlus, un viņam tas padevās. Viņš katru dienu skatījās, kā citi aktieri rāda teātri. Viņš no tiem arī mācījās.

Kādu vakaru Pērtiķa mamma paziņoja, ka rīt var piedalīties teātra pulciņā. Pērtiķis to sadzirdot bija pārsteigts, bet arī uztraukts. Pērtiķis laimīgi skraidīja pa māju un nevarēja sagaidīt rītdienu. Laiks skrēja ātri, un rīts ir jau klāt. Pērtiķis bija pirmais, kas no ģimenes pamodās un bija gatavs doties. Pērtiķēns priecīgi gāja uz vietu, kur notiek teātra pulciņš.

Kad Pērtiķēns bija tur nonācis, viņš redzēja milzum daudz nepazīstamu cilvēku. Viņš, protams, bija sabijies, bet viņš ticēja sev, ka nebaidīsies viņiem parādīt visu, ko ir iemācījies. Pērtiķēns nebija vēl paspējies ieiet zālē, kad visi jau uz viņu izbrīnīti skatījās un teica, ka Pērtiķi neko neprot, kā tikai ēst banānus. Pērtiķēns bija vēl vairāk satraucies un gandrīz no viņa skaistajām, brūnajām actiņām sāka tecēt asaras. Par spīti tam, Pērtiķēns tik un tā ticēja sev. Pērtiķēnam bija laiks jau iet zāle. Vai noticēsiet? Pat teātra pulciņa skolotāja bija šokēta, ka kaut kāds Pērtiķis ir atnācis šeit. Skolotāja aizgāja pie Pērtiķēna un pajautāja vai viņš nav apmaldījies. Pērtiķēns uz skolotāju izbrīnīti noskatījās. Pēc tā, ko Pērtiķēns sadzirdēja no skolotājas, viņš bija apmulsis. Pērtiķēns pie sevis nodomāja: „Es nevaru klusēt, man jāatbild!"

„Ja šeit notiek teātra pulciņš, tad neesmu apmaldījies!" teica Pērtiķēns.

„ Jā, šeit notiek, nāc iekšā un nostājies, kur atrodas krēsli," atteica skolotāja.

Pērtiķēns aizgāja tur, kur norādīja skolotāja. Viņš palika nedaudz drošāks. Nu bija laiks sākties nodarbībai.

Visi, kas piedalījās nodarbībā tika sadalīti grupās pa četri. Bet pērtiķēns palika viens vienīgs, viņam visu vajadzēja darīt pašam. Viņš par to īsti neuztraucās. Kad visi bija sadalījušies grupās, skolotāja katrai grupai iedeva dzīvnieka nosaukumus, kas būs jāattēlo. Visiem iedeva vienkāršu dzīvnieku nosaukumus, bet Pērtiķēnam visgrūtāko. Visas grupas 30 minūtes domāja, ko viņi parādīs, bet Pērtiķēns izdomāja 5 minūtēs. Nu bija laiks parādīt, ko ir izplānojuši. Pirmā grupa bija peļu grupa. Viņi, nez kāpēc, attēloja zaķus. Skolotāja uzreiz to noraidīja. Nāca nākamā grupa, kas bija zaķu. Nez kāpēc, bet zaķu grupa attēloja peles. Skolotāja vēl niknāk noteica, ka uzdevums nav izpildīts pareizi. Nākamā grupa bija suņu. Lai gan viņi bija suņi , viņi ņaudēja kā kaķi. Skolotāja skaļā balsī iebļāvās: „Nē!" Skolotājai gandrīz aizkrita balss. Bija vēl viena grupa, bet skolotāja pasauca Pērtiķīti, nevis kaķu grupu. Viņa tēls bija krokodils. Skolotāja ar mirdzošajam acīm skatījās uz Pērtiķēnu. Kad Pērtiķēns bija parādījis savu tēlu, skolotāja priecīgā balsī teica: „Apbrīnojami, izcili, super! Vai jūs redzējāt, kā jārāda tēli?!" Pērtiķēns bija pārsteigts par tādiem vārdiem, bet vēl pārsteigtāks viņš bija, kad skolotāja pateica: „Vai vari mums parādīt čūskas tēlu?" „Jā, protams," atbildēja Pērtiķēns. Pērtiķēns bez domāšanas sāka rādīt čūsku tēlu. Skolotājai sāka tecēt asaras, un viņa teica: „Tevi būs jāpieraksta lielajam teātrim, kur tu rādīsi bērniem izrādes!" Pērtiķēns bija neaprakstāmi priecīgs. Viņš apķēra skolotāju un teica: „Liels, liels paldies Jums!"

Pērtiķēns priecīgi devās mājas un pastāstīja to mammai. Mamma lepojās ar Pērtiķēnu. Pēc kāda laika Pērtiķēnam piezvanīja skolotāja un sacīja: "Mēs ielūdzam Jūs rīt uz bērnudārzu, lai bērniem parādītu izrādi". Pērtiķēns protams atbildēja: „Jā!" Viņš devās ātri to pastāstīt mammai. Mamma vēl vairāk lepojās ar dēlu. Pērtiķēns ātri devās gulēt, jo rīt viņam agri jāceļas, un negribēja neko nokavēt. Laiks kā jau vienmēr skrēja ātri, un rīts jau ir klāt.

Pērtiķēns saģērbās svētku drēbēs un bija gatavs doties. Viņš no sākuma nezināja uz kuru bērnudārzu jāiet, tāpēc viņš devās uz tuvāko. Viņš iegāja iekšā bērnudārzā un, protams, sasveicinājās ar skolotājiem un bērniem. Bērni nodomāja, ka Pērtiķēns ir kostīms zem kura slēpjas cilvēks. Bet tā nebija, tas bija īsts Pērtiķēns. Pērtiķēnam nebija uztraukums kā pulciņā. Viņš jutās kā īsts aktieris. Viņš vēlreiz sasveicinājās ar bērniem un bija gatavs spēlēt izrādi. Pērtiķēns nebija vienīgais aktieris bija vēl divi, bet viņi īsti neizskatījās pārliecinoši. Pērtiķēns bija pirmais, kam bija jārāda tēls. Katram aktierim bija piešķirta loma, kas jāattēlo. Sākās teātris. Visi palika klusi, izņemot aktierus.. Bērni ar interesi skatījās teātri. Kad izrāde beidzās, visi skaļi aplaudēja un gribēja, lai Pērtiķēns atnāk vēlreiz. Pērtiķēns tā izdarīja un nākamajā rītā aizgāja pie viņiem. Viņš šoreiz bija vienīgais aktieris. Bet tas viņam ļāva vairāk izpausties. Pērtiķēns ieguva apliecību par piedalīšanos, ziedus. Pērtiķēnam tecēja prieka asaras.

Viņš pat nepaspēja aiziet uz mājām, kad viņam jau piezvanīja un pajautāja: „Pērtiķēn, vai Tu nevarētu rīt atnāk uz Rīgas bērnudārzu parādīt teātri?" Pērtiķēns atbildēja: „Jā, protams, varu!" Pat nepagāja 10 minūtes un vēl no pieciem bērnudārziem piezvanīja. Pērtiķēns un viņa mamma bija laimīgi par viņu sasniegumiem. Pērtiķēns vienas nedēļas laikā apciemoja 20 bērnudārzus. Pērtiķēns bija priecīgs par to, ka viņu gaida ar nepacietību. Pērtiķēns piepildīja savu sapni, un tagad spēlē teātri gan maziem, gan lieliem bērniem.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Laura Šuherte*

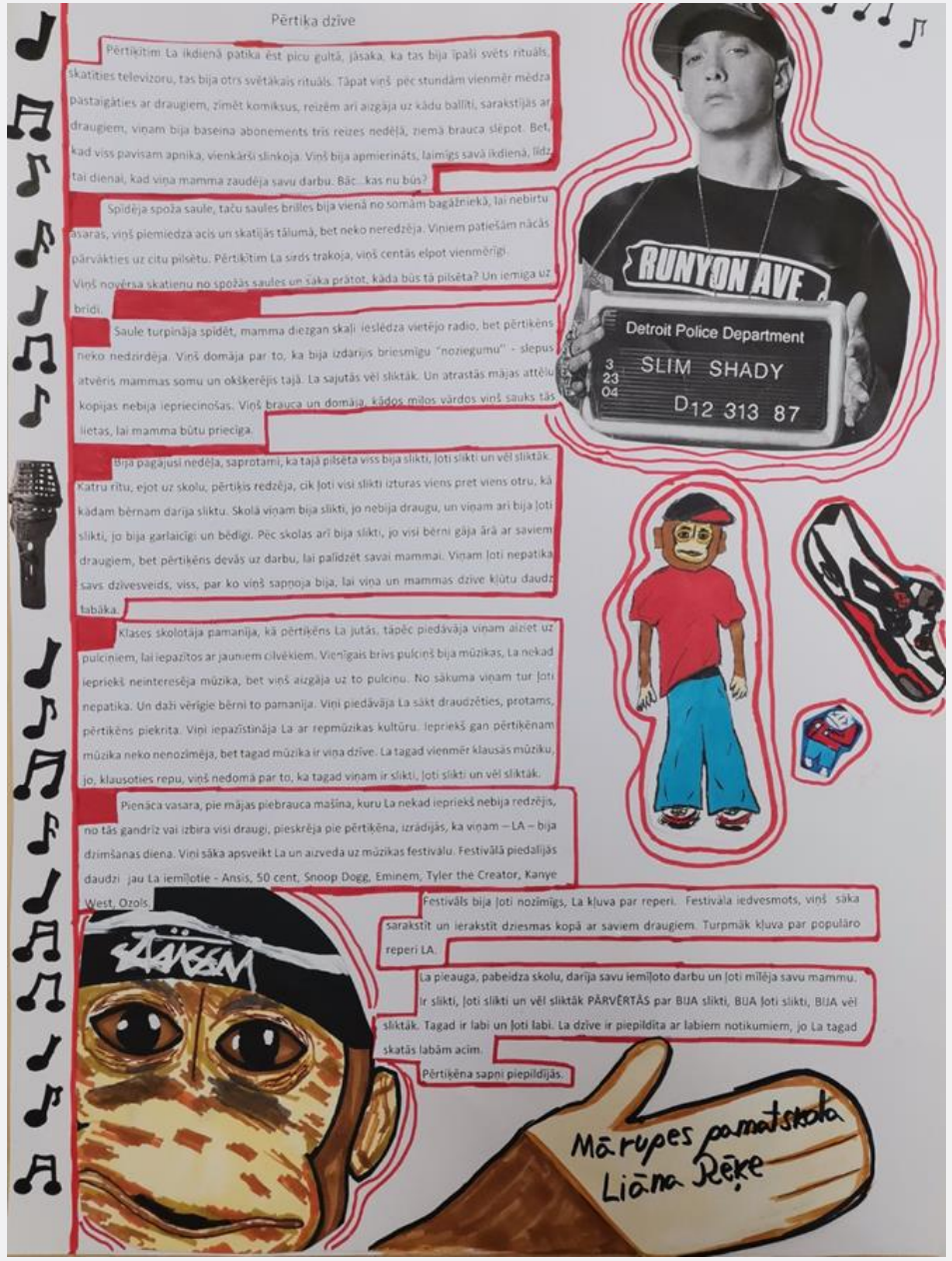

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Liāna Rēķe*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Līva Immere*

Pērtiķīša stāsts

Uz manu dzimšanas dienu brālis no ceļojuma atveda īstu pērtiķi. Es to uzreiz iemīļoju, un viņš kļuva par mūsu ģimenes locekli, lai gan mamma un tētis sākumā bija pret.

Pērtiķis bija ļoti veikls, tāpēc es to nosaucu par Turbo. Jau pirmajā dienā viņš parādīja savu raksturu, tāpēc naktī nācās viņu piesiet pavadā, jo viņš bija nevaldāms un neļāva mums gulēt. Vēlāk mēs ar tēti viņam iekārtojām atsevišķu stūrīti, kur viņš ēda un atpūtās.

Pērtiķītis bija mazs, viņa purniņš glīts, mīļš, un acis dzīvespriecīgas, spožas. Visu savu brīvo laikun es pavadīju kopā ar savu jauno mājdzīvnieku. Mēģinaju viņam iemācīt būt labam un paklausīgam, mācīju turēt karoti, un viņš pat mēģināja to izmantot ēšanai.

Pērtiķītis ātri pierada pie mūsu mājām. Viņam ļoti patika spēlēties. Viņš izkaisīja lietas un skaļi kliedza, bet es viņu par to rāju, noliku visu savās vietās, pirms mamma to ieraudzīja.

Uz draisko pērtiķi nebija iespējams dusmoties. Kad viltīgais Turbo gribēja izlūgties kaut ko garšīgu, viņš kļuva ļoti mīļš un uzkāpa uz pleca. Tas nozīmēja, ka viņš tevi mīl.

Nesen mēs visa ģimene bijām cirkā. Cirks bija atbraucis viesos uz mūsu pilsētu un palika Jūrmalā veselu nedēļu. Mamma autobusa pieturā ieraudzīja sludinājumu un pateica par to tētim. Pēc divām dienām jau sēdējām izrādē un baudījām priekšnesumu. Izrāde sākās ar klaunu iznācienu. Uz skatuves kāpa viens dzīvespriecīgs un viens skumjš klauns. Viņi viens par otru pasmējās. Pēc tam nāca vingrotaju uzstāšanās. Viņi parādīja, ko var iemācīties, ja ilgi trenējas. Tad bija žonglieru numurs. Tieši ar viņiem man asociējas cirks. Visbeidzot rādīja dzīvniekus – ziloņus un kamieļus, un mazi sunīši skraidīja pa zāli un staigāja uz pakaļkājām.

Publika neskopojās ar aplausiem, jo patika triki. Reizēm skatītāji bija noraizējušies, jo šķita, ka situācija ir ļoti bīstama.

Pēc divām stundām izrāde beidzās un publika ar smaidu aizgāja.

Vakarā, aizgājis gulēt, ilgi nevarēju aizmigt, jo man tik ļoti bija paticis cirks.

Mēs nolēmām, ka mūsu pērtiķis ir jāatdod cirkam, jo viņš jau bija izaudzis liels un dzīvoklī viņam bija par maz vietas. Pēc sarunas ar dresētaju atstājām pērtiķi cirkā, lai viņš ar saviem priekšnesumiem priecētu mazos skatītājus.

Sākumā bez Turbo mums visiem mājās bija garlaicīgi, lai gan negribējām par to atzīties. Bieži vien vakaros, sapulcējušies pie galda, atcerējāmies savu draisko pērtiķi un sirdīs jutāmies skumji.

Pēc gada tas pats cirks ieradās turnejā mūsu pilsētā. Visa ģimene devāmies uz izrādi. Ar nepacietību gaidījām numnuru, kurā uzstāsies mūsu mīļais Turbo.

Visbeidzot arēnā iznāca dresētājs ar pērtiķiem. Viens pērtiķis bija ģērbies dzeltenā kleitā, bet Turbo – zaļā uzvalkā. Kāds pērtiķis žonglēja ar bumbiņām. Mūsu Turbo brauca ar vienriteni. Priecājāmies, cik daudz viņš pa gadu ir iemācījies – lēkātt pār dažādiem objektiem, spēlēt futbolu, nodejot jautru deju un valdīt vienriteni.

Pērtiķi rādīja dažādus trikus, ko viņiem bija iemācījis dresētājs Jānis. Es dresētāja acīs redzēju mīlestību pret saviem “skolniekiem”, un viņi atbildēja ar patiesu pieķeršanos un draudzību.

Jā, cilvēks ir atbildīgs par dzīvnieku, kuru pieradina, un pats galvenais – dzīvnieki ir jāmīl.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Maksims Giks*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Amanda Tomaševska*

Rokas lelle.

Sveiki! Es esmu Hildas Buchmanes-Štengeles rokas lelle.
Esmu tik daudz vietas apceļojis, kā, piemēram, Franciju, Vāciju un Itāliju. Esot kopā ar manu Saimnieci esmu saticis simtiem cilvēku.
Esmu dzimdzējis simtiem dzīvsmu. Sākšim no sākuma.
Mani nopirka tingū, tajā brīdī sajuta siltumu.
Es biju katrā mēģinājumā, kurā saimniece piedalījās.
Saimniece mani mīlēja, viņa mani ņemmēja, lai spalva nesaņņoās.
Dzīve bija vētāņa! Esmu pat saticis Jēkabu Dubuvu, loti jauns cilvēks.
Francijā mēs bijām Operās un Teātros, mācījāmies dramatiskajos kursos „Ādtmata".
Koncertos man bija īpaša vieta aizsnakušās un kaķijas galdiņa.
Dažreiz pat vādam rokās pēc saimnieces uzstāšanās mani sauāca un mēs gaidījām, kad sāksies aplausi.
Pēc koncertiem braucām mājās. Viņs smaržoja pēc rozēm, ziedēm un lillijām.
Nākamajā dienā bija Sāmnieces apsveicēšana. Visi viņai sauāgie cilvēki nāca un aplaudēja par viņas paveikto darbu.
Tā arī pagāja mana dzīve. Pārējum līvās manas saimnieces darbs un nozīmēts,
bet viņa allaž teica „Tas nav grūti, ja vien tev tas patīk"!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Māra Fišmeistere*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Rebeka Reinholde*

Pērtiķa stāsts

Reiz kādā leļļu veikalā ieveda jaunas rokas lelles, starp kurām pavisam neiederīgs sēdēja acis nepiesaistošs pērtiķis. Veikalā nāca izvēlēties jaunas lelles bērni kopā ar vecākiem, bet pertiķis bija atstāts bez uzmanības. Dienas nomainīja nedēļas, kuras nemanot jau pārvērtās mēnešos. Pērtiķis jau bija redzējis daudz princešu, rūķu un citu pieprasītu leļļu, kuras ar prieku pirka bērnu vecāki sen kārotajām teātru spēlēm.

Kādas drēgnas, apmākušās dienas vakarā, kad veikalā apmeklētāju pavisam nebija, kārtojot leļļu plauktus, veikala saimniece ieraudzīja sen aizmirsto pērtiķi. Paskatoties uz viņa žēlabaino acu skatienu, kurš vakara gaismā gandrīz uzdzina asaras, saimniece novietoja pērtiķi veikala skatlogā, kur tam pavērās skaisti Rīgas skati.

Pērtiķa lelle bija priecīga par jaunajām pārmaiņām, jo varēja vērot Rīgas dzīvi, kustību un cilvēkus, kuri kā skudras pārvietojās haotiski savās darīšanās. No dienas dienā vērojot cilvēkus, pērtiķis sāka saprast cilvēku ieradumus, uzvedību un manieres.

Viņs neievēroja, ka katru darbadienas rītu un vakaru gar veikala skatlogu uz darbu un atpakaļ gāja jauna sieviete, ikreiz uzmetot acis pērtiķim. Sieviete bija glīti ģērbta, skaista un krasi izcēlās no visa cilvēku pūļa, kas dienas laikā kursēja gar veikala skatlogu.

Kārtējās darbadienas beigās, dodoties uz mājām, šī simpātiskā sieviete apstājās pie skatloga un, žēlsirdīgi noskatījusies uz pērtiķi, ienāca veikalā. Sasveicinājusies ar pārdevēju, sieviete jautāja:

„Vai skatlogā izliktais pērtiķis tiek pārdots?"

Paskatoties uz sievieti, veikala saimniece uzreiz pazina tā laika slavenu operas dziedātāju, uz kuras koncertu nebūt nebija viegli nokļūt. Pieklājīgi sasveicinoties ar pircēju un saturot sevi rokās, ar lielu pārsteigumu pārdevēja atbildēja:

„Jā, protams!"

Ne mirkli nekavējoties, pārdevēja aizrausās uz skatloga pusi un, zibenīgi paķērusi pērtiķi no mēnešiem iesēdētās pozas, sapurinot un pieglaudot to no putekļiem, pasniedza rotaļlietu dziedātājai. Sieviete, paņēmusi pērtiķi rokās, viegli un neuzkrītoši uzsmaidīja un jautāja pārdevējai:

„Cik no manis, par šo brīnumu?"

Veikala saimniece no brīža, kad atpazina dziedātāju, jau bija nolēmusi, ka visu, ko viņa vēlēsies iegādāties, viss tiks dāvināts no tīras sirds par viņas ieguldījumu kultūrā. Saņēmusi neparastu dāvanu no savas pielūdzējas un par to pateicoties, dziedātāja, neizlaižot no rokām leļļu pērtiķi, apgriezās un devās mājup.

No patīkamā pārsteiguma apmierināts palika ikviens – pērtiķis, kurš beidzot tika pie jaunām mājām, veikala saimniece, kura tika vaļā no neejošās preces, uzdāvinot to slavenai operas dziedātājai, un pati pērtiķa glābēja, apžēlojoties par to.

Drīz vien pērtiķis kopā ar savu jauno saimnieci nokļuva mājās. Bija tumšs, vēls vakars, caur logu blāvi spīdēja Rīgas ielu apgaismojums, un dzīvoklī valdīja silts klusums. Pērtiķim tika atvēlēta vieta uz galdiņa netālu no gultas, kurā gulēja viņa jaunā saimniece. Kopīgā draudzība bija sākusies.

Pērtiķis katru vakaru sagaidīja no darba mājās savu saimnieci, draudzeni un māti. Vakaros dziedātāja stāstīja pērtiķim par visu, kas notiek viņas dzīvē. Leļļu pērtiķis klausījās uzmanīgi. Viņai nebija iespējas būt mājās kopā ar dzīvu draugu, jo viņa visu sevi atdeva teātrim.

Vienam ar otru sarunājoties, gāja gadi, līdz pērtiķa saimnieces dzīvē radās pārmaiņas. Beidzot pērtiķa saimniece apprecējās. Tagad pērtīķis zināja visus sīkumus par savu mīļo saimnieci, jo tā pati bija viņam tos bija stāstījusi. Brīžiem pērtiķim kļuva skumji, jo ģimenes dzīve aizņēma saimnieces lielāko tiesu laika, apvienojot to ar darbu un draudzīgām sarunām. Pērtiķim tika veltīts arvien mazāk laika.

Lielākā pērtiķa laimes diena pienāca, saņemot ziņu par ģimenes pieaugumu, piedzima meitiņa. Pērtiķim tik daudz uzmanības nebija pievērsts nekad, jo ar viņa palīdzību gulēt devās mazā meitiņa, spēlējot ar viņu teātri un stāstot vakara pasakas. Gadi gāja, meitņa auga, tikai pērtiķis palika nemainīgs, viņš vienmēr bija mīļakā rotaļlieta un draugs kā savai saimniecei, tā viņas meitai.

Ar laiku arī meitiņai parādījās savi bērniņi, un arī tad leļļu pērtiķis ne par mazāko tiesu nebija mainījies – viņš nesa sevī un joprojām nes visus ģimenes stāstus, pārdzīvojumus un bēdas no paaudzes paaudzē, tikai pastāstīt par tiem nevar, jo viņš ir un paliek tikai leļļu pērtiķis, kurš nerunā, tikai allaž atgādina par ģimenes ļaudīm, kuru vairs nav starp mums. Viņš sevī iemieso siltākās atmņas par visiem mīļajiem un tuvajiem.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marks Mežviets*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Anna Ķere*

Priekšmets. Stāsts.

Sveiks, es esmu roku lelle. Šodien es tev pastāstīšu savu dzīves stāstu. Lasi līdz galam!

Mani uztaisīja lelļu fabrikā. Kad jau biju gatava mani ielika kastē un tā es stāvēju veselu nedēļu. Tas bija ilgi jāgaida un tas bija skumji. Bet vienā dienā pie manis pienāca kāds vīrietis un aizveda mani uz savām mājām. Kad es rokās tur, viņš mani aizsnesa pie mazajas meitenītes. Meitenīte uz mani paskatījās un sacīja: „Ak cik skaista lelle!" Tad vīrietis mani iedēva viņai un teica: „Daudz laimes dzimšanas dienā!" Meitene mani paņēma un stipri apskāva. Tā bija man laimīgākā diena. Meitene auga ar vien lielāka un visur kur dēvās un brauca viņa mani vēna līdz. Es biju ceļojusi arī tālu no mājām. Es biju Vācijā, Francijā un pat Itālijā. Visās valstīs bija loti smuki, bet Latvija tomēr labāk.

Šis ir manas dzīves stāsts. Bija loti interesanti X vērot meitenīti.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Markuss Veigulis*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Loreta Rubīna*

Kā radās viņa vārds?

Kādā dienā kāds pērtiķītis izdomāja pastaigāties pa mežu. Tā kā blakus mājai bija Akmentiņu mežs, viņš nolēma doties, izbaudīt dabu un varbūt pat sarunāties ar putniem. Pēc kāda laiciņa viņš arī sāka iet…

Kad viņš bija ticis līdz meža vienai pusei, pērtiķītim sāka palikt bail. Kāpēc? Tas nebija parasts mežs, tas bija tumšs, vējains, lietains mežs, kurā dzīvoja dažādi dzīvnieki. Dzīvniekus sauca Ainārs, Lauris, Fēnikss, Rūdis, Ēriks, Dainis un Sandis. Pērtiķītis bija apmēram pusē, kad viņam aiz pleca kāds stāvēja. Tam bija melns, garš mētelis un drūma seja. Viņš nesaprata, kas tas bija! Vai tā bija Nāve?

Pērtiķītim bija bail, tāpēc viņš sāka iet ātrāk, ātrāk un ātrāk. Vai tas bija prom? Viņam bija bail atskatīties, viņš domāja, ka tas kodīs vai lēks virsū! Pēc pāris minūtēm viņš tomēr sadūšojās un paskatījās uz aizmuguri, bet tā bija tikai ēna! Kaut gan tā runāja. Pērtiķītim šķita, ka viņam acis vairs nerāda. Bet tad viņš ieklausījās, ko tā saka, un tad tā teica: "Pirmie burti – Ainārs, Lauris, Fēnikss, Rūdis, Ēriks, Dainis, Sandis… Ainārs, Lauris, Fēnikss, Rūdis, Ēriks, Dainis, Sandis…''

Šis pērtiķis ciemā bija īpašs, jo viņam nebija vārda, kaut gan viņš uzskatīja, ka vārds nav vajadzīgs. Bet tad viņš sāka domāt, par ko ēna runāja. Tā teica pirmos burtus no visu dzīvnieku vārdiem. Izveidojās vārds – A L F R Ē D S. Kopā sanāk Alfrēds! Viņa nomirušo vectēvu sauca Alfrēds. Ko tas varētu nozīmēt? Vai ēna kaut ko gribēja paziņot pērtiķītim? Bet viņš, neko nezinādams, gāja tālāk līdz zīmei ''IZEJA'', tas bija dīvaini, jo tur nekad nestāvēja zīme, bet arī tas pērtiķim neinteresēja līdz brīdim, ka viņš saprata, ka ēna viņam deva vārdu!

Un no tās dienas viņu sauca Alfrēds! Bet šie visi tēli bija meitenes vārdā Marta nosauktie rotaļlietu dzīvnieciņi, kas viņai rādījās sapnī. Bet Alfrēds, protams, bija viņas mīļākā rotaļlieta!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Marta Brante*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ksenija Lobza*

***

Mani ceļi ir
aizejoši putni
kas maina kursu
kā kara kuģi.
Cilvēki daži ir
vampīri un es
no viņiem izvairos.
Es nespļauju dvēselē
es turu to vienmēr tīru
un zini- tu esi trollis
un es esmu ragana
mana māsa-zīlniece
bet brālis ir lācis
un tādēļ es mainu kursu
jo katrs krūms raida
draudu signālu.
Un es bēgu uz savu pili
Bet tu- mājās.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Nikola Lienīte Kaģe*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Krista Sabīne Vilne*

Priekšmets. Stāsts.

Šeit roku lelle. Stāstīšu par Mildas Brehmanes-Štrengales dzīvi.

Pirmais brauciens bija uz Vāciju. Berlīnē bija skaista arhitektūra. Opera bija grandioza. Vieta, kur palikām bija skaista. Tur pavadījām 3 dienas. 3. dienā mums bija jābrauc uz Parīzi. Tad Parīzē redzējām Eifeļa torni. Palikām skaistā viesnīcā, gulta bija mīksta. Tad mēs atbraucām atpakaļ uz Latviju. Latvijā pie mums atbrauca Jāzeps Vītols. Viņi kopā ar Mildu parunāja, kā viņai gāja izbraucienā. Pēc tam atbrauca citi cilvēki. Visi aizbraukuši mājā, iestājās klusums. Nākamajā rītā mums bija jābrauc uz Rīgu. Mildai bija jāsatiekas ar kādu režisoru. Pēc tam mēs pastaigājām pa Vecrīgu. Atbraucot mājās, Milda pagatavoja gardu maltīti. Nākamā nedēļa bija brīva. Milda strādāja dārzā kamēr es gulēju uz palodzes.

Šī nedēļa pagāja loti ātri. Viņa bija laba saimniece, kā arī dziedātāja un aktrise. Šis bija mazs ieskats viņas dzīvē

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Olafs Birziņš*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Nikola Tkačenko*

Stāsts par to, kā Pērtiķis meklēja draugus

Pērtiķītis, kurš dzīvoja Āfrikā, nezināja, kas ir draugi. Reiz Vecais gudrais viņam sacīja:

“Draugi ir tie, kas vienmēr var tev palīdzēt un kuri vienmēr būs tavā pusē, pat tad , ja tu kļūdīsies.”

“Es arī gribu draugus!” teica Pērtiķītis.

“Tad tev jāiet ļoti tālu, kur dzīvo laipni pērtiķi. Viņi noteikti ar tevi sadraudzēsies,” atbildēja Vecais gudrais.

“Jā, bet kā tur nokļūt? Pastāsti, lūdzu!”

Pavēries Pērtiķītī laipnām acīm, Vecais gudrais piekrita pastāstīt, un Pērtiķītis devās ceļā.

Pērtiķītis ļoti baidījās, ka viņu nepieņems, taču izlēma, ka atpakaļceļa nav. Viņš gāja un dziedāja:

“Pum , pum, pur, pur, pumumah, ooo!”

Pēkšņi no krūmiem izlēca kāds pērtiķis un teica:

”Sveiks! Kurp tu dodies? Starp citu, mani sauc Maša. Kāds ir tavs vārds“

“Kas tas ir – vārds?” nesaprata Pērtiķītis.

”Es tevi saukšu par Tīģera mazuli. Atļausi?” piedāvāja Maša.

“Labi!”

“Tīģerēn, kurp tu dodies?” taujāja Maša.

“Eju meklēt draugus. Vai nāksi kopā ar mani?”

“Nē, man pietiek savējo! Tu arī vari būt mans draugs! Ejam, es tevi pacienāšu ar banāniem! Izskatās, ka esi izsalcis.”

“Labi! Paldies tev!” atbildēja Pērtiķītis.

Pērtiķītis-Tīģerēns paēda, atvadījās un devās tālāk.

Pienāca nakts, Pērtiķītis nolēma pagulēt. No rīta viņš turpināja ceļu.

Beidzot Pērtiķītis sasniedza mazu pilsētiņu, kuru sauca par Draudzību. Šeit viņš ieguva daudz labu draugu.

Pagāja vairāki gadi, un Pērtiķītis nolēma apciemot Veco gudro. Viņš turp devās kopā ar saviem draugiem.

Satikuši Veco gudro, viņi runājās un devās pastaigās. Izrādījās, ka Vecais gudrais bija viņa vecaistēvs. Taču sirmgalvis drīz nomira, un Pērtiķītis palika viens.

Labi, ka viņu atbalstīja līdzi atnākušie draugi. Un tagad Pērtiķītis saprata, ka dzīvē vajag īstus draugus, kas vienmēr tevi atbalstīs, pat tad, ja tu kļūdīsies, un pieņems tevi tādu, kāds tu esi – vienalga, vai tevi sauc par Pērtiķīti vai Tīģerēnu. Tā Pērtiķītis turpmāk dzīvoja laimīgi.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Poļina Mihailova*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Maksims Karzinins*

Priekšmets. Stāsts.

Sveiki! Es esmu Rosu Ēlle Mērkaņitis. Es Jums pastāstīšu par savu ceļojumu pāri pasaulei.

Manu pirmais ceļojums bijo uz Franciju. Mēs lidojām tur, jo manai sainiecei bijo jānācās. Mani ielika koferī un braucām uz lidostu. Iekāpjot lidmašīnā mani izņēma no kofera. Lidojuma laikā es skatījos caur logam un iedomājos, cik skaistas debesis! Pēc kāda laika mēs nolaidāmies Francijā.

Otrais ceļojums bijo uz Itāliju. Braucām uz Parīzes lidostu, lai lidotu uz Itāliju. Lidojām uz Itāliju ārstāties. Lidostā mani atstāja koferī. Bijo loti tumši un man bijo bail. Lidojuma laikā es biju noskumis, jo es nevarēju redzēt skaistās debesis. Es aizmigu. Mani pamodināja lidmašīnas nosēšanās.

Trešais ceļojums bijo uz Vāciju. Lidojām uz Vāciju, jo manai sainiecei bijo jaunstājās lielajos koncertos. Lidostā es biju nobijies, jo man cauri bijo pirmo reizi jaunstājās koncertā. Lidmašīnā mani izņēma no kofera un ielika pie loga. Skatoties uz debesīm man vairs nebijo bail par koncertu. Pēc kāda laika mēs nolaidāmies Vācijā.

Man loti patīk lidot ar savu sainiēci un lidojuma laikā skatities uz debesīm.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ralfs Rītelis*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Karolina Kistanova*

Nepaklausīgās roku lellītes

Reiz kādā vecā, pamestā kūtī apmetās dzīvot kāda roku lellīšu ģimene: mamma ar saviem pieciem pērtiķēniem – Annu, Hannu, Džordanu, Džeku un Bjanku.

Kādu dienu pērtiķēni izdomāja palēkāt pa gultu. Visi priecīgi lēkāja, līdz Anna izkrita no gultas un sasita galvu. Mamma piezvanīja ārstam. Ārsts roku leļļu pērtiķīšiem teica: „Pa gultu lēkāt nedrīkst, var notikt kas slikts!"

Nu četras roku lellītes dauzījās pa gultu, bet tad pēkšņi Hanna nokrita un sasita asti. Mamma zvanīja ārstam, un viņš teica pērtiķēniem: „Pa gultu ālēties nedrīkst!"

Roku lellītes atkal nepaklausīja, un tagad lēkāja trīs pērtiķīši. Bet, ak! Tad no gultas izvēlās roku lellīte Džordans, viņš sasita roku. Mamma zvanīja dakterim, un viņš teica: „Pērtiķēni, jūs atkal neklausījāt? Pa gultu lēkāt nedrīkst!"

Roku lellītes atkal nepaklausīja. Tagad lēkāja vairs tikai divi pērtiķēni. Tagad no gultas izkrita Džeks un sasita kāju. Mamma jau kārtējo reizi zvanīja dakterim, un ārsts teica palikušajam pērtiķēnam: „Tagad tu zini, ka pa gultu nedrīkst lēkāt!"

Mazā pērtiķīša roku lellīte Bjanka nepaklausīja teiktajam un jautri lēkāja tālāk, līdz arī viņa izkrita no gultas un sasita dibenu. Mamma jau kuro reizi zvanīja ārstam, un viņš teica bērniem: „Ceru, ka tagad jūs esat guvuši mācību!"

Un tā arī bija. Mazās roku lellītes vairs nelēkāja pa gultu. Skarbā, bet vērtīgā mācība bija gūta.

Kad mazie pērtiķēni bija atlabuši, viņi izdomāja vairs nelēkāt pa gultu, bet jautri un droši paspēlēties pagalmā.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Roberta Jekševica*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Anete Brikmane*

Stāsts par Pērtiķi

Džungļos dzīvoja Pērtiķis, un viņam bija draugs Ezis. Viņi dzīvoja pie jūras – Pērtiķis kokā, bet Ezis zem koka. Līdzās Ezim zem koka dzīvoja arī čūsku ģimene – mamma, tētis un bērns. Ezis draudzējās ar čūskām, bet Pērtiķim čūskas nepatika.

Ezis jautāja: “Kāpēc tev nepatīk čūskas? Kāpēc neesi pret tām draudzīgs?”

Pērtiķis atbildēja: “Tās ir neglītas un nejaukas!”

Ezim tāda atbilde nepatika, un viņam radās ideja.

Pērtiķis pamanīja, ka Ezim kaut kas ir prātā, un viņš jautāja: “Ko tu tur esi izdomājis?”

“Es gribu, lai jūs sadraudzētos,” atbildēja Ezis.

Pērtiķis apvainojās un vairs nesarunājās ar Ezi.

Garām lidoja Zvirbulis un apvaicajās: “Kas noticis?”

“Ezis grib, lai es draudzējos ar čūskām,” paskaidroja Pērtiķis.

“Kas tev ir pret čūskam?” Zvirbulis gribēja zināt.

“Tās ir nejaukas!” spiedza Pērtiķis.

Zvirbulis devās pie čūskām un noprasīja: “Vai jūs gribētu draudzētier ar Pērtiķi?”

“Protams, jā!“ atteica čūskas.

Zvirbulis tagad devās pie Eža: “Kas jums ar Pērtiķi noticis?”

“Viņam nepatīk čūskas, bet čūskas ir mani draugi,“ paskaidroja Ezis.

Zvirbulis ierosināja: “Aizejiet visi kopā pastaigāties, lai Pērtiķis iepazīstas ar čūskām!”

Nākamajā rītā Pērtiķis aizgāja vieoss pie Eža, un Ezis iesaucās: “Ejam visi kopā pastaigāties – es, Pērtiķis un čūskas!”

Un visi tam piekrita. Viņi gāja gar jūru, sarunājās un priecājās par skaisto rītu.

Kopš tās dienas Pērtiķis, Ezis un čūsku ģimene ir labi draugi. Viņi bieži kopā pastaigājas un sarunājas.

Zvirbulis ļoti nopriecājās par savu labo darbu un apmierināts vēroja, kā viņi draudzīgi pastaigājas.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sergejs Vinogradovs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Silvija Stepāne*

Priekšmets. stāsts.

Es jūs iepazīstināšu ar Mildu Brehmani Štengali.
Esmu viņas ronas lelle. Redzēju ka Milda Brehmane Štengale
ir loti cienījama latviešu aktrise un operas dziedātāja.
Es biju viņai līdzi uz ārzemēm, lai apgūtu augstāku izglītību.
Viņa mani ņēma līdzi uz mūzikas skolu un aktierskolu.
Man, sēžot viņas somā un skatoties pa somas šķirbiņu,
es redzēju, ka viņai ir sarežģīti pielāgoties katrai lomai,
bet viņai tas izdevās.

Pēc ilgas mācīšanās mēs abo braucām uz mīļo
Latviju, un viņa ir palikusi loti inteliģenta personība.
Ejot mājās, neko nav mainījies, visa lielā māja ir tiepat
gruna un pilna ar grāmatām, jo aberos, kā abi kopā lasījām
un vienvārdsanot mums ir bijusi intelektuāla bērnība un nebija
tik koši gribētos.

Pēc atgriešanās Latvijā, uzreiz devāmies uz Nacionālo
operas namu un tur esam pavadījuši daudzus gadus,
dienu pēc dienas, un nu aktrise un operas dziedātāja Milda
Brehmane Štengale ir palikusi par sieviti, kuru neviens
neaizmirsīs, un, kura būs vēstures atmiņās.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Sofija Lerha*

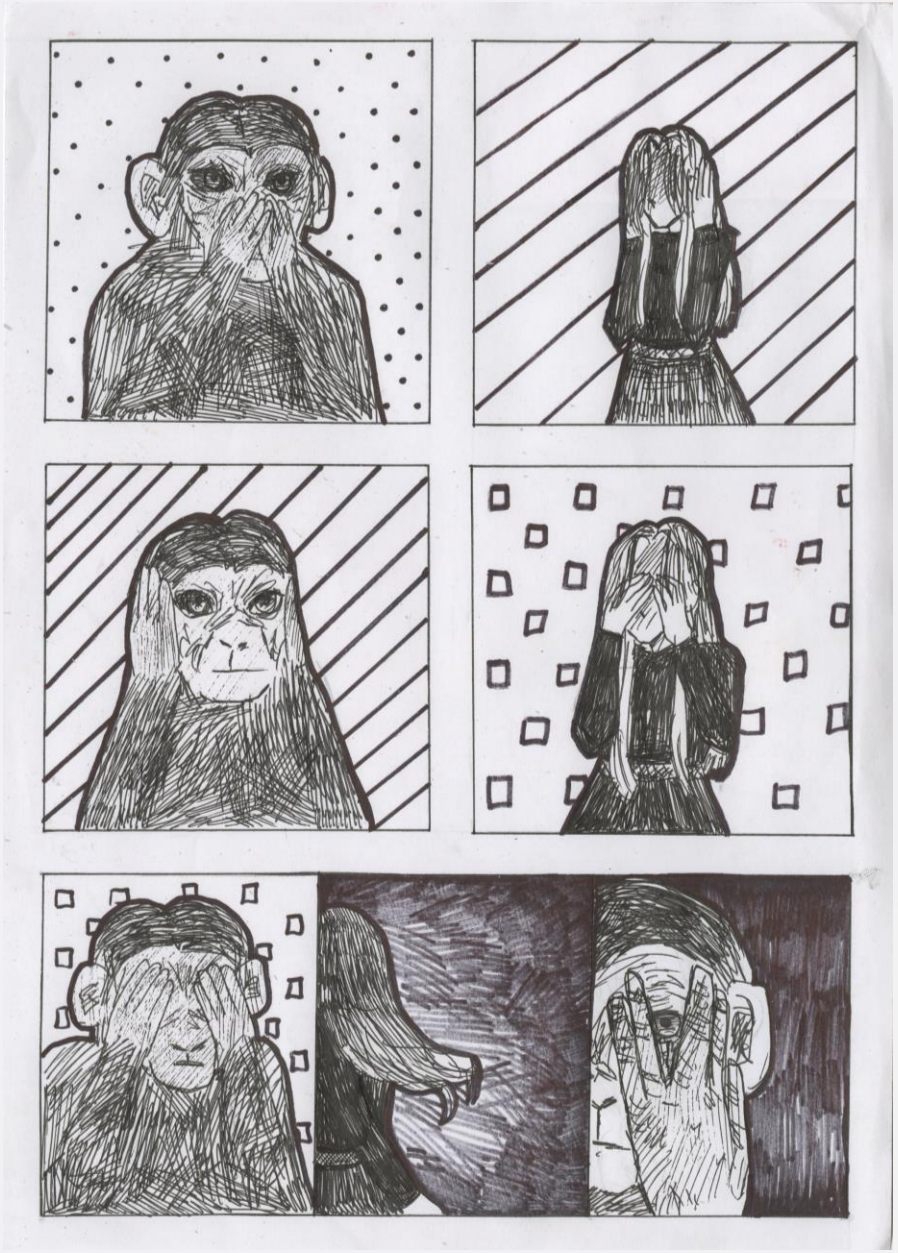

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kristīne Gruznova*

Pērtiķīša Ra piedzīvojums.

Bija pienākusi ziema. Un kādam mazam pērtiķītim tā bija ļoti negaidīta un jautra.

Pērtiķītis Ra pamodās ar no salušu degunu. Viņš paskatījās ārā pa logu un bija apjucis. Ārā kāds bija izkaisījis miltus! Ra saģērbās un izskrēja laukā, lai apskatītos, kas bija noticis. Dīvainie milti bija auksti! Pērtiķēns aizgāja paprasīt mammai, kas ārā bija noticis. Mamma sacīja, ka tas ir sniegs un ka šodien uz skolu nebūs jāiet, jo ir sniega diena.

Ra nebija no šīs apkārtnes. Viņš ar saviem vecākiem šeit pārvācās vasarā, un tur, kur viņš kādreiz dzīvoja, nekad nebija ziemas. Viņš izgāja ārā un paņēma sniegu rokās. Tas bija auksts, bet maigs un lipīgs. Mazajam pērtiķēnam parādījās lieliska ideja. Viņš varētu uzbūvēt sniegavīru! Kādu laiku atpakaļ viņš *Youtube* video bija redzējis, kā bērni ar vecākiem ceļ sniegavīrus.

Ra sāka ar vienas bumbas veidošanu. Tai vajadzēja būt lielai, lai Ra varētu to pastumt. Otra bumba bija divas reizes mazāka kā pirmā. To Ra savam tētim palūdza uzcelt uz pirmās bumbas. Trešā sniega bumba bija pavisam maziņa. To mērkaķēns varēja uzlikt pats. Ra salasīja akmentiņus un dažus zarus, palūdza mammai burkānu un izveidoja sniegavīram seju un rokas. Ra priecīgs par paveikt darbu ieskrēja atpakaļ mājā.

Ra tā bija viņa pirmā sniega diena. Viņš uzzināja kaut ko jaunu un izpriecājās.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks
Tomass Gustavs Celenbergs

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Annija Ķerāne*

Priekšmets. Stāsts.

Sveiki, šajā vēstījumā pastāstīšu par savu dzīves gājumu ar manu brunīšķīgo dzīves biedreni Mildu Brehmani - Štengeli.

Viss sākās ar to, kad es piedzimu. Milda mani ļoti mīlēja, un ļoti rūpējās par mani. Mildas bērnība, bija ļoti krāšņa un piedzīvojumiem, bet tad Milda uzsāka skolas gaitas mājās, bija tik vientuļi, un skumji. Vecāki Mildai skaidroja, ka Mildai ir talants būt aktrisei un tādai jākļūst. Milda ļoti cītīgi mācījās, un centās, lai kļūtu par aktrisi. Tad kad skolu beidza sākās ļoti saspringta dzīve meiģinājumi, izrādes, pulciņi un atkal meiģinājumi. Mildai aktrises dzīvē gāja labi, mani ņēma līdzi ceļojumos, un līdzi uz izrādēm. Milda ļoti bieži ceļojām. Man arī patika ceļot, un visur biju klāt. Vecākiem, bija taisnība, ka ir ļoti liels talants. Milda kļuva tik slavena, ka pilnīgi pie mums ciemos nāca slaveni cilvēki kā- Jānis Vītols, Alfrēds Kalniņš; un Emils Dārziņš un vēl citi slaveni cilvēki. Milda, bija ļoti centīga un kārtīga, un par to arī labi pelnīja mums, bija liela skaista māja. Bija ļoti saspringta dzīve, bet mums tas ar Mildu patika. Izceļojām gandrīz visu pasauli, bija ļoti jautri. Lai cik Milda, bija aizņemta, viņai vienmēr bija laiks man.

Nu jau man jāsveicas uz vilcienu, Mildai izrāde. Attā!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Toms Grīnfelds*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Anastasija Kuprijanova*

Konkurss „Priekšmets. Stāsts".

Aktrisai Mildai Brehmanei - Štengelei, bija lelle kura bija pērtiķa formā - tas bija viņas talismans. Aktrise iedeva viņam vārdu. Viņu sauc Henrijs. Henrijs bija brūnā un melnā krāsā. Viņam bija divas lielas dzeltenas acis, smaidīgas. Viņš kopā ar aktrise filmējies dažādās filmās. Pērtiķim bija sapnis redzēt pasauli, un cilvēku dzīvi. Viņš vēlējās iepazīt cilvēku dzīvi.

Kādu otrdienu pēc filmēšanas viņš nolēma doties ārpus teātra. Urrā! Viņa sapnis piepildījās, viņš norāva lielas pilsētas (ceguva) Daugavpilī ielās.

Viņš dvēsele iegūva brīvību!

Aktrise meklēja savu draugu. Viņš bija viņas labākais draugs. Šo talismanu viņai uzdāvināja viņas mamma, Milda pārņēma vientulības sajūta un skumjas. Divi mēneši viņa raudā un bēdājās. Henrijss to nezināja. Aktrise viņam noadīja sarkanu šali par godu bezgalīgajai mīlestībai pret viņu.

Pērtiķis Henrijs gāja pa ielu, kas viņu aizveda uz gadatirgu. Henrijs pirms reizēs bija uz lielā gadatirgū, tur bija daudz cilvēku, daudz stendi ar dažādiem produktiem.

Milda meklēja viņu, tāpēc, ka viņš bija viņas draugs!

Pērtiķis Henrijs nopirka sarkanbaltu džemperi, un daudz saldumus.

Viņam patika šāda dzīve kad viņš var doties jebkur viņš apceļoja daudz pilsētas: Daugavpili, Sigulda, Ķīrekne, Rīga un Olaine.

Aktrise viņu meklēja divas gadus. Kādu dienu Henrijs ārzvēļā skaistos mirkļus kopā ar aktrisi. Uz decembrī pērtiķis Henrijs nolēma doties uz teātru Rīga, kurā aktrise spēlēja „Ziemasvētku ludzu."

Viņš gaidīja viņu savā ģerbtuvē. Kad aktrise iezaudzīja savu mīļako lelli, viņu pārņēma Ziemassvētku brīnuma sajūta. Viņai Henrijs ļoti cieši apsvaka un ap kaklu apsēja savu šalli.

Ir labi, ja ir kāds kuram tu esi vajadzīgs pat ja tā ir rotaļlieta. Pat rotaļlieta būs jautra, kad viņi viņu mīlēsi.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Uļjana Naumčika*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Anastasija Timofejeva*

Pērtiķīša stāsts

Mūžzaļajā Madagaskaras salā dzīvoja mazs pērtiķītis. Viņš bija tik mazs, ka bija tikko pamanāms. Tomēr viņam bija daudz draugu. Visi viņu vienkārši dievināja. Viņš bija salas mīļumiņš, ļoti strādīgs, labvēlīgs un atsaucīgs. Vienmēr palīdzēja tam, kam bija vajadzīga palīdzība. Piemēram, kad visi pieaugušie dzīvnieki bija aizņemti un nebija, ar ko atstāt mazuļus, pērtiķis mīlēja spēlēties ar tiem. Viņš izdomāja dažādas spēles, lai mazuļi negarlaikotos. Tāpat viņš tiem mācīja visu, ko zināja pats. Viņš mīlēja tos kā radiniekus. Un tie mīlēja viņu.

Pati iemīļotākā spēle, kuru spēlēja pērtiķis ar mazuļiem, bija paslēpes. Un, lūk, reiz tie visi kopā spēlēja paslēpes. Bija kārta slēpties pērtiķim. Viņš slēpās. Tad visi meklēja viņu. Pagāja stunda, un neviens nevarēja viņu atrast. Visi domāja, ka viņu nevar atrast, tāpēc ka viņš ir ļoti mazs un nemanāms. Pagāja otra stunda, pēc tam vēl stunda. Jau kļuva tumšs, bet mazo pērtiķīti neviens neredzēja un neatrada.

Palīgā atnāca pieaugušie dzīvnieki. Tie bija lemuri, lauvas, tīģeri, žirafes. Bet viss bija velti – viņš bija pazudis bez miņas.

Tajā laikā mazais pērtiķītis sēdēja tumšā kuģa kajītē. Viņš bija ļoti nobijies. Šurp viņš nonāca, pateicoties ļaunam cilvēkam, kurš atbrauca uz salu un nozaga viņu. Cilvēks veda viņu uz tālām zemēm. Pērtiķis nesaprata, kādēļ viņš tā rīkojās un kas viņu gaida priekšā.

Kad kuģis atpeldēja krastā, cilvēks iebāza pērtiķīti lielā maisā un kaut kur aiznesa. No šā laika pērtiķa dzīve pārvērtās īstās šausmās. Cilvēks pieķēdēja viņu. Viņš slikti baroja viņu, slikti attiecās pret mazo, neaizsargāto pērtiķi, katru dienu viņu vadāja uz lielu laukumu, kur bija daudz ļaužu. Viņš pelnīja naudu. Visi fotografējās ar neparasti mazo dzīvnieku.

Ar katru dienu pērtiķi pameta spēki. Viņš maz ēda, slikti gulēja. Dzīvespriecīgais pērtiķis pārvērtās nogurušā, vientulīgā dzīvniekā. Viņš jau samierinājās un necerēja nonākt mājās.

Uz salas visi garlaikojās bez viņa. Mazuļi raudāja, un visi gaidīja brīnumu. Sala kļuva bēdīga un skumja.

Reiz, kad ļaunais cilvēks atnesa pērtiķi uz laukumu, mazs zēns ieraudzīja viņu. Zēnam kļuva žēl neaizsargātā dzīvnieka. Viņš katru dienu nāca, lai nedaudz parunātos un uzjautrinātu pērtiķi. Jauno draugu iegūstot, pērtiķa acīs parādījās uguntiņa. Zēns visu laiku domāja, kā varētu palīdzēt. Tad, redzot dēla pārdzīvojumus, viņa vecāki lēma izpirkt pērtiķi no ļaunā cilvēka. Tie nopirka viņu par lielu naudu. Pērtiķis priecājās, ka beidzot būs brīvs.

Mazais pērtiķītis sāka dzīvot pie zēna. Zēns rūpējās par viņu, labi baroja, spēlējas ar viņu, daudz pastaigājās. Pērtiķis gulēja mīkstā, pūkainā gultā.

Viņš bija laimīgs, bet vienalga ļoti skuma par savu salu un draugiem. Zēns bieži redzēja skumjas dzīvnieka acis. Puikam vajadzēja uzzināt pērtiķa stāstu. Uzzinot visu taisnību, viņš lēma nekavējoties atdot jauno, iemīļoto draugu dzimtajai salai. Viņš zināja, ka tikai tā viņš var palīdzēt pērtiķim kļūt laimīgam.

Un, lūk, pienāca tā diena. Kad pērtiķis atpeldēja uz salu, draugi jau gaidīja viņu. Visi priecājās par pērtiķa atgriešanos. Visi apkampās un raudāja no laimes. Beidzot uz salas atkal sākās laimīga un spilgta dzīve.

Bet zēns, kurš glāba pērtiķi, uz visiem laikiem palika viņa draugs. Viņš pērtiķim raksta vēstules un brīvlaikos atbrauc ciemos uz salu. Un šī draudzība ir uz visiem laikiem!

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Vadims Anfinogentovs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Alisa Savinova*

Pērtiķis un viņa draugs

Reiz dzīvoja Pērtiķis, kam ļoti patika satikt arvien jaunus draugus. To viņam bija ļoti daudz, bet neviens nebija īsti tuvs. Kad viņam vajadzēja palīdzību, nebija neviena, kas to labprāt sniegtu.

Kādu dienu viss mainījās.

Pērtiķis vizinājās ar skrituļslidām un neveiksmīgi nokrita. Negaidot viņam palīgā atnāca Lācis, kurš uzreiz sazinājās ar ātro palīdzību, izklaidēja Pērtiķi un sarunājās ar viņu. Pērtiķis saprata, ka beidzot ir atradis īstu draugu.

Pērtiķim un Lācim patika kopā pavadīt laiku, jo abiem bija daudz kopīgu interešu.

Kādu dienu viņi abi skolas bibliotēkā izvēlējās grāmatas lasīšanai. Nejauši viena grāmata izkrita no plaukta. Pērtiķis to pacēla un bija pārsteigts par grāmatas nosaukumu – "Laipnības maģija". Viņš parādīja grāmatu Lācim. Atvēruši to, viņi ieraudzīja, ka tā uzrakstīta nesaprotamā valodā. Pērtiķis nolēma paņemt grāmatu un mājās izpētīt, kas tā ir par valodu, lai saprastu, kas tur rakstīts.

Pagāja vairāki mēneši, līdz abi draugi iemācījās nesaprotamo valodu un varēja izlasīt grāmatu.

Pēc pusgada Lācis pārcēlās dzīvot uz citu pilsētu. Pērtiķis bija ļoti sarūgtināts, ka pazaudējis mīļoto draugu. Ari Lācim pietrūka Pērtiķa.

Pērtiķis no grāmatas iemācījās pavicināt burvju nūjiņu un izteikt vēlēšanās, kuras uzreiz piepildījās. Tikai Lāci viņš nespēja atburt atpakaļ.

Gāja gadi. Pērtiķis mācījās un mācījās buršanu. Kļuvis pilngadīgs, viņš nolēma pamest vecākus un doties tālā ceļojumā, lai atrastu savu labo draugu. Vilciena vagonā viņš lasīja un klausījās mūziku.

Stacijā izkāpis no vagona, Pērtiķis devās apskatīt svešo pilsētu. Pēkšņi viņš ieraudzīja pazīstamu seju. Tas bija Lācis! Viņi apskavās un devās pastaigāties kā senos laikos, kad Lācis vēl dzīvoja Pērtiķa pilsētā. Pērtiķis lika lietā daudzos gados apgūtās maģijas prasmes un uzbūra laimi un draudzību gan sev, gan visiem citiem uz Zemes.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Valērija Ostrovska*

Dziedātāja un mērkaķis.

Kādai meitenītei, vecāki uzdāvināja mantu-mērkaķi. Bet tas mērkaķis bija dzīvs un ļoti mazs. Viņai ļoti patika viņas jaunā manta. Bet viņa nevienam neteica, ne vecākiem, ne draugiem, pilnīgi nevienam. Pēc dažiem gadiem viņa kļuva par ļoti slavenu dziedātāju. Viņa visu laiku paņēma to mērkaķi un kad viņa dziedāja mērkaķis nekustējās. Visi domāja ka mērkaķis bija manta jo viņš bija ļoti mazs un nekustējās. Pēc koncerta viņa devās uz savu ģēzbtuvi. Viņa gribēja runāt ar mērkaķi, bet mērkaķa istabā nebija. Viņa sāka raudāt menedžeris sadzirdēja viņu raudam un vaicāja-„dzīvst ienākt?" Viņa atbildēja jā." Viņš apsēdās un jautāja-„kas notika?" Es nezinu kur ir mans mērkaķis. Viņš jautāja-„vai tu apskatījies visur?" Dziedātāja atbildēja-„jā". Bet tad viņa iraudzīja mērkaķi uz sienas trubām. Dziedātāja nosmējās un, menedžerim pateica, ka laikam būs uzmetusi pati uz trubām savu mīļo talismanu. Viņa pateica to menedžerim, lai viņš nenojaustu, ka mērkaķis ir īsts.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Vanesa Dzanuška*

Pērtiķīša Roberta piedzīvojums.

Enija Mežale

Kādu dienu viņu klasē parādījās jauns skolēns. Viņa vārds bija Rūdis un viņa kažociņš bija pelēkā krāsā.

Un nevienam viņš nepatika jo viņš bija vienīgais pelēkais pērtiķīts. Bet pēc kāda laika visi bija šokā, jo viņš izrādījās gudrāks par Robertu!

Tad Roberts aizgāja un parādīja, ka atzīmes ir vienādas un visi sāka domāt- kurš tad ir gudrāks?

Tā arī neizdomāja. Bet tagat Rūdis ar Robertu ir labākie draugi un visi klasē viņus apskauž. Bet tad kad kādam ir vajdzīga palīdzība visi vienmēr atceras Rūdi un Robertu.

Reiz kādā ciematā dzīvoja pērtiķītis vārdā Roberts. Viņam bija brūns kažociņš, melna sejiņa un mazas austiņas. Viņš bija ļoti gudrs. Varētu pat teikt, ka pats gudrākais visā pērtiķīšu skolā. Un visi viņa radi ar viņu ļoti lepojās.

Pēc dažām dienām Rūdis ar savu gudrību visus apbūra. Nevienam vairs neintersēja Roberts. Bet tad Roberts pamanīja, ka atzīmes viņiem bija vienādas. Roberts domāja, nu tā nav pareizi ka mēs esam vienādi gudri kapēc viņš dabū vairāk uzmanību?

Paldies par uzmanību!

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

dalībnieks *Enija Mežale*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Linda Bukovska*

Priekšmets. stāsts.

Es piemodos kastē celā pie jaunā saimniecka. Nezināju, kas esmu un kas notiek

Kad atceloju, mani izņēma no kastes. Es uzzināju ka esmu lelle mērķakis un ka esmu dzimšanas dienas dāvana kādai jaukai meitenītei. Dzimšanas diena bija traki laba, bija liela kūka un daudz cilvēki. Bija pūkaina lellite ar garā zokām un vēl bija skaistā brūnā krāsā. Es pat biju lielāka par meiteniti.

Reiz skaistā oktobra dienā man apritēja divdesmit gadi. Tad meitenīte ielika mani skaistā stikla kastē.

Tad, kad jau bijām paaugušās un es padzīvojusies kastē, meitene uzaicināja ciemiņus. Pāt pate Jānis Medinš un Alfreds Kalniņš bija atnācis. Viņi dzēra kafiju un runāja par dziesmām. Vēl viņi runāja par dzīvi un vēl par manīm. Vēlāk viņi ēda kūku

Un šis bija neliels ieskats manā dzīvē. Es varētu visu izcerēties tad jums izstāstīt.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Žanis Putniņš*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jekaterina Goruza*

„Slepenā novērošanas kamera”

Mērkaķītis satraucies un nesaprašanā, kas pa nakti nočiep viņa koņčiņas, sieru un citus gardumus. Viņš iedomājās, ka varētu iegādāties novērošanas kameru, bet nav „pa kabatai”. Prātoja, prātoja un izprātoja - pasūtīs gleznu „Slepenā novērošanas kamera”, lēts, racionāls izgudrojums, alternatīva dārgajai novērošanas kamerai. Nu labi, ja tikvien, kā negulēta nakts: toties jautājums atrisināts, viss skaidrs, paša acīm redzēts...!.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Kokneses pamatskola – attīstības centra 8./9.c klases kolektīvs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ērika Šuļja*

Pērtiķis aizbrauca uz kinostudiju lai tur nofilmētu video, kurā viņš ir starp banāniem. Viņu filmēja izmantojot zaļo fonu. Režisors samontēja tā, ka izskatījās, ka Pērtiķis ir Āfrikā starp banāniem.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jānis Kozlovskis*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Vladislavs Ionins*

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

AUGŠI MUZEJĀ
RMM IZGLĪTĪBAS PLATFORMA

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM
UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

VIDUSSKOLA

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Adrija Petrova*

Stāsts par pērtiķīti

Reiz dzīvoja kāda kundze. Sievieti sauca par Anastasiju. Ciemā, kurā viņa apmetās, klīda dažādas baumas. Cilvēki runāja, ka viņa ir ļauna, jo dzīvoja viena. Taču tā nebija, sieviete bija labsirdīga, bet jutās vientuļa. Anastasija savā dzīvē bija daudz cietusi, tāpēc viņa vairījās no cilvēkiem. Sieviete parasti ģērbās tumšās drēbēs un pa virsu lika lielu, zaļu šalli.

Kādā decembra dienā Anastasija aizgāja pastaigāties uz ciemata centru. Viņa iegāja rotaļlietu veikalā. Tur viņu sagaidīja laipns, jauns pārdevējs. Sieviete staigāja gar plauktiem un pamanīja rokas leļļu rindu. Pārdevējs to ievēroja un ieteica Anastasijai nopirkt brūno pērtiķīti: "Es domāju, ka tas Jums būtu labs kompanjons, jo izskatāties noskumusi,". Sieviete paklausīja vīrietim, jo tā arī jutās, un iegādājās mērkaķīti.

Anastasija pārnāca mājās, nolika rotaļlietu sev pretī un iedomājās, kā viņa varētu parādīt cilvēkiem savu labestību. Sievietei radās doma, ka būtu jauki Ziemassvētku laikā doties uz kafejnīcu un uzspēlēt teātri ar savu mērkaķīti, kuru nosauca par Pēteri. Viņa ļoti nopriecājās par veikala pārdevēja ieteikumu. Anastasija ticēja, ka labais vairo labo, tāpēc vēlējās iepriecināt citus.

Sieviete devās uz ciema kafejnīcu un sarunāja, ka uzstāsies trešdienu, piektdienu un sestdienu vakaros, kad parasti ierodas bērni ar vecākiem. Viņa devās mājās un sāka pārdomāt priekšnesumu, jo jau pēc divām dienām bija jāuzstājas. Sieviete cītīgi gatavojās - viņa lasīja bērnu pasakas un iedvesmojās no tām, radīja savus stāstus. Pienāca gaidītā trešdiena, un vakarā Anastasija ar pērtiķīti Pēteri ieradās kafejnīcā. Sieviete bija uztraukusies, taču līdzko sāka savu uzstāšanos, bērni apklusa un ar interesi skatījās. Viņus piesaistīja mērkaķīša spalgā balss, kuru atdarināja Anastasija. Pēc priekšnesuma pie sievietes pienāca skatītāji un izteica komplimentus. Bērni vēlējās paglaudīt pērtiķīti, jo viņš bija tik mīksts kā aitas vilna. "Kur tādu rokas lelli nopirkāt?" jautāja bērnu vecāki. Anastasija atbildēja, ka tepat, ciema veikalā. Sieviete paskatījās uz mērkaķīti un smaidot teica: "Tiešām, cik labi, ka es tevi nopirku! Kopā mēs lieliski protam iepriecināt cilvēkus,".

Pēc pāris dienām Anastasija pamanīja, ka pērtiķītis Pēteris viņai it kā uzsmaida. "Vai tu mani spēj sadzirdēt?" viņa jautāja Pēterim. "Jā!" spalgā balsī, tādā kā Anastasija to atveidoja, atbildēja pērtiķītis. "Kā tas ir iespējams? Tu taču esi rotaļlieta!" iesaucās sieviete. "Tu mani neapzinoties padarīji dzīvu. Tev tik ļoti bija nepieciešams kāds sarunu biedrs, ka caur tavu sirdi arī manī *ieplūda* dzīvība," paskaidroja mērkaķītis. "Ak, tas ir tik pārsteidzoši! Tagad man vairs nebūs vientuļi. Man ir tāds prieks!" izsaucās Anastasija un apskāva pērtiķīti. "Es arī priecājos, bet nespied mani tik cieši, citādi būs slikti!" iesaucās Pēteris. "Vai, piedod! Man vēl jāpierod, ka esi dzīvs!" taisnojās sieviete.

Tagad priekšnesumi kafejnīcās kļuva vēl aizraujošāki, jo pērtiķītis Pēteris pats stāstīja jokus. Skatītājus tas ļoti izbrīnīja, tomēr neizbiedēja. Draugi kļuva slaveni un tika aicināti uzstāties daudzos pasākumos. Anastasija bija laimīga, jo ieguva daudz jaunus draugus, un cilvēki viņu iemīlēja.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Aivita Gruna*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Annija Oresta Faksa*

Pērtiķīša stāsts

Koki, krūmi un visi pārējie zaļumi veido pudurīti, kas ieskauj Mildu un viņas mazo pērtiķīti. Rīta brāzma zarus liec uz abām pusēm un šūpina, it kā liktu gulēt mazu bērniņu. Turpat no mājas durvīm iznāk Milda, rokās turēdama šalli un kaudzi papīra lapu. Krēsls ir maigo saules staru iesildīts. Papīru kaudzīte ieguļas uz mazā āra galdiņa, bet tik cieši, lai vieta paliktu arī brūnajam pērtiķītim. Milda atkārto lomu, rindas no izrādes: *,,Mīlestība ir dumpīgs putns..."* Un pērtiķītis ar atplestām rokām sveic putnus, kas ar rīta ausmu pamodušies, tad pagriežas pret papardēm, kas rotājas pa visu dārzu.

Neviltots smaids iesilda Mildu, redzot šo ikdienišķo rīta rutīnu. Tā bija katru svētdienu - tiklīdz gaiss iesilis, tā abi devās izbaudīt dabas smaržu, jo te patiesi gaiss bija svaigāks un lapas zaļākas.

Pērtiķītim vislabāk patika zaru dejas. Plašajā zāles placī varēja arī manīt - kāda lapa uzrauj danci ar zāles stiebriņiem. Šīs dienas vējš nudien bija enerģijas pilns - metās visus uzlūgt. Pērtiķītis jau arī būtu vēlējies mesties virpulī, taču viņam bija tikai divas rociņas, galva un mazs ķermenītis, kas satur visu kopā. Ar kājām nebija paveicies, to vienkārši nebija jau kopš bērnības, kad Milda ar viņu spēlējās, taču tas pērtiķīti neapturēja priecāties par visu pārējo krāšņajās dienās. Viņš ar Mildu devās kopā it visur - pērtiķītis ir bijis visdažādākajās operās, teātros un vietās, kuras pat viņš nemācētu nosaukt. Bet visvairāk viņam patika mājas dārzs. Un īpaši mīlēja vasaru, jo tad varēja doties ārā. Ziemā bija pārāk auksts, rudenī un pavasarī vēl nebija tik silts. Vēl stiprāk par vasaru viņš mīlēja Mildu.

Nu jau vējš bija iesildījies, lēnās brāzmas bija pārtapušas tango rotaļās. Pērtiķītis nebija nekāds prasmīgais dejotājs (to zināja visi) un mācījās tikai lēno valsi, roku kustības viņš jau bija apguvis. Šajā dienā vējam bija trakums saskrējis galvā, tas nerimās un nerimās, pat varēja šķist - tieši otrādi - viņš no tā spēku lok. Viens virpulis, un arī pērtiķītim nācās piedalīties dejās. Viņš nemācēja vadīt, un arī šoreiz vējam tas nebija pa spēkam. *BLĪKŠ!* Visi soļi samisējās vienā, un pērtiķītis attapās mīkstajā zālītē. Viņš bija apmulsis, jo nebija gaidījis, ka atradīsies uz zemes. Pērtiķītis jutās kā Aīda no izrādes ,,Karmena'', tikai viņa izvēle bija starp Mildu un plašo, nezināmo pasauli. Viņš nekad nebija sasveicinājies ar zāli, tā bija par zemu, tomēr beidzot pienāca tā diena, kad varēja pienācīgi iepazīties. Kad darbiņš padarīts un visi iepazīti, pērtiķītis nolēma atgriezties pie Mildas un, rokas atpletis, uzlūkoja viņu, kas vēl joprojām bija iegruvusi papīru kalnos. Jau pamazām kalns sāka brukt un tā vietā blakus veidojās mazāki pauguriņi. Mazais pērtiķītis, pastāvējis kādu brītiņu, noprata, ka Milda nav pamanījusi, ka viņš ir nokritis. Saule jau bija pamodusies un visu savu sirds siltumu dalīja, lai visiem tā pietiktu. Pērtiķīša dabas dēļ viņam pienākas vairāk saulītes uzmanības, un citkārt tas varēja kļūt pat pārāk daudz.

Nu jau vēl kāds laiciņš bija pagājis, bijušais kalns atgādināja līdzenumu, kuru veidoja tik tikko uzliktā lapa. Beidzot arī Mildas skatiens bija pavēries nedaudz plašāk, un, pār galdiņu pārliekusies, viņa pamanīja zālē stāvošo pērtiķīti, piesteidzās tam klāt. Viegli nopurināja zāles un dubļu atstātās pēdas, kādu brīdi abi klusēja, nekustējās, tik skatījās viens otra acīs. Tas bija neparasts skatiens, tomēr parastākais no visiem neparastākajiem. Vārdus pat nevajadzēja teikt, nevajadzēja pat čukstēt, jo bija acis, kuras pašas runā. Acs pret aci kā vārds pret vārdu. Pāris sekundes... Un viss bija pasacīts.

Milda, nolikusi pērtiķīti uz galda, aizgāja uz mazo būdiņu, kur glabājās brīnumlietas. Pērtiķītis tur nekad nav bijis iekšā - pārāk tumšs. Pēc brīža Milda ar krēslu rokās aizgāja uz tālāko dārza stūri, tur aiz krūmu plašumiem. Atkal pērtiķītis sēdēja, bet nedrošības sajūta nebija viņu pametusi, jo vēja asās kustības nebija aizmirstas. Jauna doma nepaspēja vēl atskriet, kad Milda bija klāt. Vienā rokā tai bija avīze - otrajā mīļais pērtiķītis. Ceļš pāri zālei, pāri akmeņainajam celiņam un atkal pāri zālei veda garām dažādiem staltiem kokiem. Un zem viena bija nolikts brīnumainās būdiņas krēsls. Tajā apsēdās Milda, klēpī ņemdama pērtiķīti, kas ar plaši atvērtām rokām sildīja viņu. Tā bija viņu jaunā svētdienas atpūtas diena. Citu reizi, pievienojās arī galdiņš ar citiem papīru kalniem, bet arī tad pērtiķītis sēdēja viņas klēpītī, vēroja putniņus un vēja dančus, kamēr Milda atkārtoja vārdus no izrādes: *,, (..) un neviens to nevar pieradināt."*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Elīza Milčonoka*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Arina Ragele*

Par pērtiķīša stāstu.

Man šķiet, ka rokas lelle - pērtiķītis bija mazās un arī pieaugušās Mildas labākais draudziņš, emocionālais atbalsts un mīļmantiņa, ar kuru varēja katru vakaru saritināties zem biezām segām un kārtīgi samīļot. Mazā Mildiņai saprata, ka lellīte ir lellīte, taču ar to viņa juta saikni, it kā mantiņa būtu dzīva!

Es domāju, ka Mildiņa lelli saņēma, kā dāvanu no vecākiem. Varbūt dzimšanas dienā, varbūt Ziemassvētkos. Viņa noteikti ar pērtiķīti bieži spēlējās, liekot tam runāt, dancot un viņai tuvāko – dziedāt. Kopā viņi dziedāja tā, ka kaimiņi trīs mājas tālāk dzirdēja, sacerēja pantiņus un melodijas, kā arī izdomāja iespaidīgus uzvedumus. Tā meitene atklāja savus liktenī rakstītos talantus – operdziedāšanu un aktiermākslu, ar kuriem arvien ciešāk un ciešāk sāks saistīties viņas dzīve.

Draudziņš līdz ar Mildu palika vecāks, taču jaunietei joprojām bija tuvs, abi bija tik tuvi kā divi zirņi vienā pākstī. Taču laiks dara savu, vīlītes no pirkstu starpiņām lēnām sāka sprukt ārā, deguntiņš nokrita un pazuda, un no kažociņa ik pēc samīļošanas pa pāris spalviņām izkrita. Taču tā joprojām bija un būs viņas mīļākā lellīte.

Sākoties sievietes dziedāšanas un teātra karjerai, mazais pērtiķītis joprojām devās tur, kur devās Milda. Tas rāmi un klusu sēdējas viņas somiņā vai jakas kabatā, gaidīja savas saimnieces atgriešanos kā paklausīgs, bet priecīgi satraukts sunītis. Lellīte klausījās viņas mēģinājumus un mierināja ar savu klātbūtni, kad kaut kas neizdevās. Tā arī atgādināja par mierpilno bērnību, brīžos, kad bija nepieciešams aizbēgt un paslēpties no ikdienas un pieaugušo dzīves stresiem. Pērtiķītis bija viņas biļete uz mierīgām domām un izkratītu sirdi, līdz pat viņas dzīves beigām.

Mildai dodoties aizsaulē, roku lellītes dvēselīte noteikti nāca līdzi. Tāpat, kā sievietes dzīves laikā, tā arī pēc tās – kur bija Milda, tur bija pērtiķītis, esmu par to pārliecināta. Šo visu varu filozofēt un spriest pēc tā, cik apmīļota un samīļota izskatās Mildas rokas lelle – pērtiķītis.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ginta Mičule*

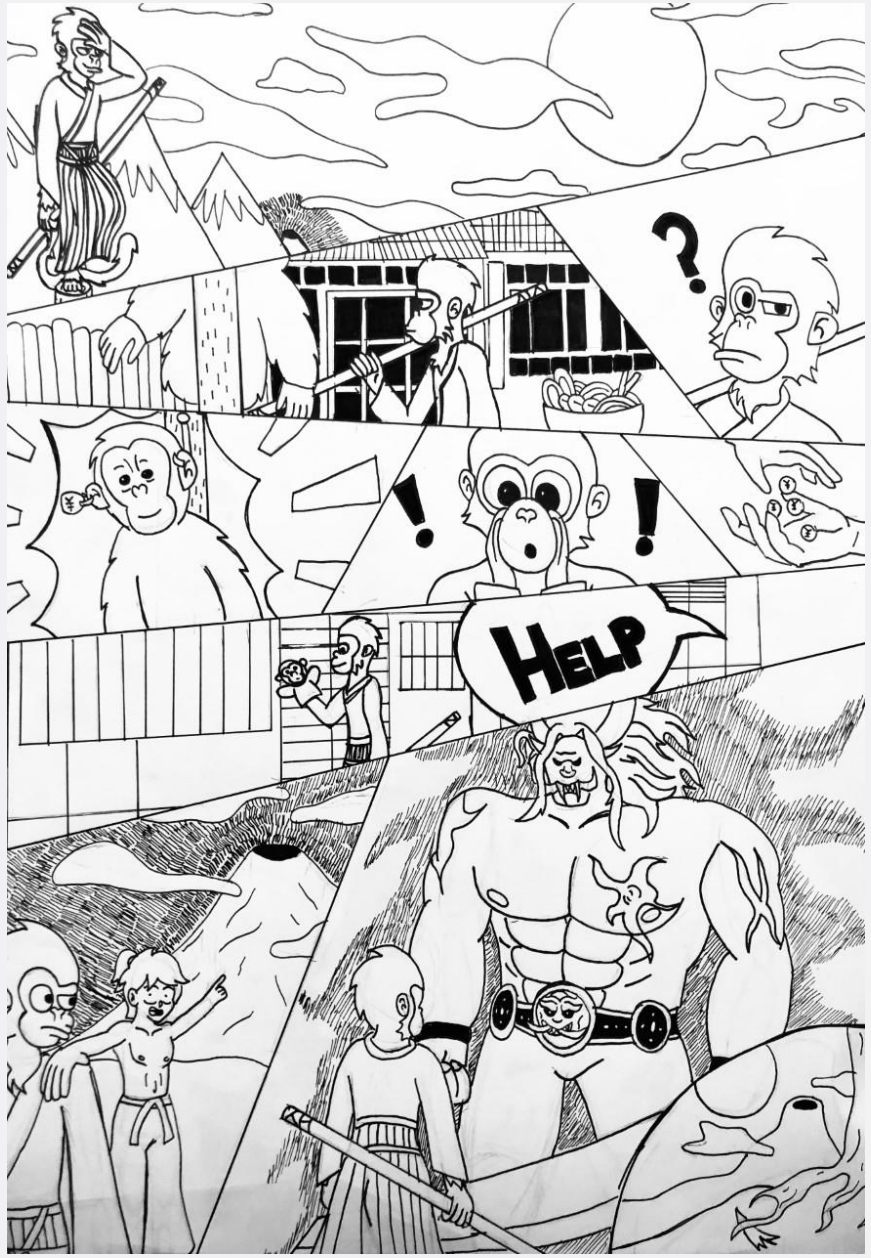

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

dalībnieks *Gvido Dāboliņš*

Hand puppet's gratitude.

I love, loved and will always love My MOTHER MILDA. Only thanks to her I was born into this world, I am very grateful to her, because she created me.

From the first day of our meeting, I felt that we were as one. I could feel all her emotions, as well as she mine. Sometimes it seemed to me that we were inseparable. It seemed to me that she knew what I wanted, she said what I thought, as if she had read my mind. I am really thankful to her for giving me life. I remember with joy each of our journeys, how she took me with her and entered the big stage and performed very beautiful songs, later she told me that this was music, creativity.

She taught me everything she herself knew. I remember we traveled to different countries, a trip to Germany, how beautiful and good it was there. I am very glad that she took me everywhere with her, I felt really alive and joyful when I heard her voice, I was overwhelmed with feelings, I wanted to cry, scream with joy, sing, dance, because I had never heard anything more delightful. She has given me so much in my life, and I want to thank and hug her, to bow before her, though ……..

Every minute was filled with her, my life had a meaning, and I would like to spend my life with her again and again. I am very grateful to her for this life, but as it happens in life, death separated us, I will always remember and love her, but after she has passed away, I don't need anyone anymore.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Dainis Bodrovs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Ieviņa Sprukte*

Message to Milda

I am your pet,
And you love me yet,
I hope you don't forget,
How we sometimes looked at sunset.

I am your best friend,
Some day you said,
I will be with you till the end,
I hope you don't pretend.

It's true, until your boyfriend came to you,
You have never felt blue,
Until your wedding day comes,
It's something I will never overcome.

When you left me, I felt so lonely,
However, I know I'm your one and only.
Now you look at me from the sky,
And I never cry.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks
Henriete Ignatjeva,
Sintija Elizabete Ratnika

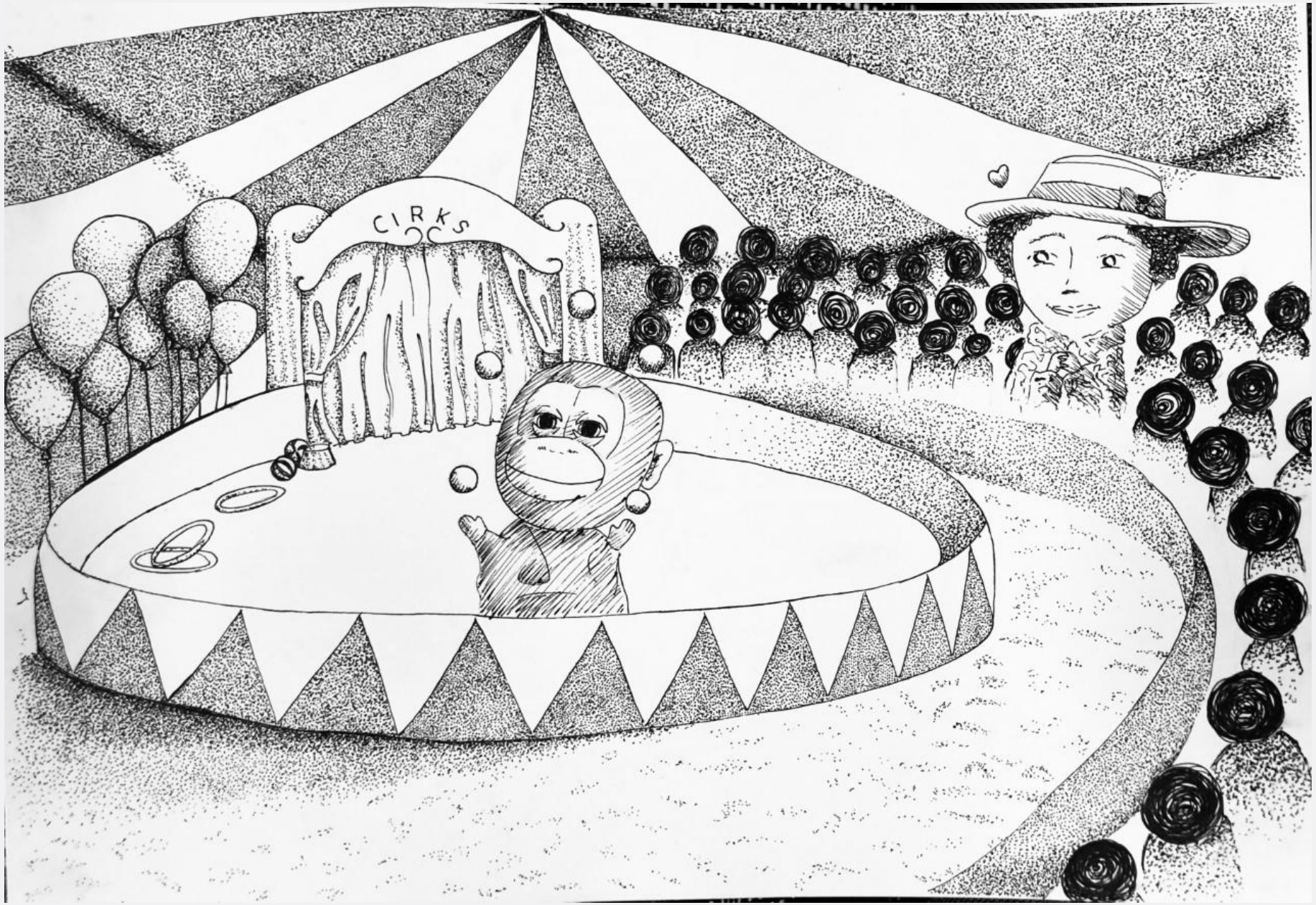

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Jeļizaveta Romanova*

Never ending pain

So small in this big world,

In this unknown place I am twirled,

I spread out my arms,

And try to further show my charms,

I feel so lonely,

Waiting for you only.

With my sad eyes,

I can only see how time flies,

With my sensitive ears,

I can hear your tears,

I was always yours,

But you were never mine.

I'm nothing but a doll in your hands,

So meaningless are my future plans,

I can only watch you,

Feeling all so blue,

I feel so useless,

How can this world be so ruthless?

And now you're gone,

Without you how can I live on?

I want to rip myself apart,

As I lost all the feelings in my heart,

Now I will eternally suffer,

Because of my love for you.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Aiga Greiža, Patrīcija Viļuma*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Katrīna Luciva*

“Kā es satiku Pērtiķīti”

“Sveiks, mans mīļais draugs! Jā, esmu tas pats kas toreiz! Zinu, ka esmu mainījies, bet laiks nestāv uz vietas un vecums nenāk viens. Kur tie gadi, kad kāds ar mani parunā! Tāds prieks tevi satikt, bet ļauj es pastāstīšu par sevi, ja nu arī Tev kas piemirsies,” teica nedaudz nobružātais, nedaudz netīrais, taču kā allaž runātīgais Pērtiķēns. Tā kā vārdu gan viņš pats, gan visi pārējie ir aizmirsuši, sauksim to par Džuzepi.

“Lai tu saprastu, laikam būs jāsāk no paša sākuma.” To noteicis, Džuzepe ievilka elpu un sāka stāstīt. “Ja Tu mani satiktu pirms aptuveni 100 gadiem, tad mani neatpazītu. Es biju vienkāršs auduma gabals, kurš mētājās istabas stūrī un krāja putekļus. Dzīvoju kopā ar kādu vecu kundzi dziļos laukos. Viņa kopa lopus, vakaros lauza skalus un adīja zeķes. Meita dzīvoja Rīgā ar savu vīru un arī sūri grūti strādāja.

Kādu dienu pienāca vēstule, ka mana saimniece kļūs par vecmāmiņu. Tas bija priecīgākais notikums šajās mājās pēdējos pāris gados. Sieviete aiz laimes sāka tīrīt māju un atrada putekļainajā stūrī mani. Ilgi nedomādama, viņa nolēma, ka būtu jauki, ja mazbērniņam būtu kāda jauka rotaļlieta jau pirmajos dzīves brīžos. Tā rados es, mazs rokas pērtiķītis, kurš smīdināja mazo Mildiņu cauri visai dzīvei,” Džuzepe pavisam nemanāmi pasmaidīja un turpināja savu stāstu.

“Es laikam aizsteidzos uz priekšu! Mildiņa ir tas mazais brīnums, ko tik ļoti gaidīja vecmāmiņa. Es viņu satiku tikai pāris nedēļas pēc piedzimšanas, jo Mildiņa bija pārāk maza, lai dotos garajā ceļā pie manis un vecvecākiem. Taču brīdī, kad pirmo reizi viņu satiku, sapratu, ka viņa būs ļoti spilgta personība. Iekšēji arī es par to priecājos. Tik ilgi biju gaidījis brīdi, kad mani izcels saulītē. Milda te smaidīja, te raudāja, bet augot viņa parādīja vēl spilgtākas sava rakstura iezīmes.” Mans sarunu biedrs nopūtās, taču nepārstāja vēstīt savu stāstu.

“Meitene auga lielāka un viņa arvien vairāk sāka interesēties par mūziku. Sāka spēlēt klavieres un dziedāt, daudz mācīties gan aktiermākslu, gan mūziku. Vienmēr blakus biju arī es. Viņa ļoti mīlēja savu vecmāmiņu, tāpēc nesa mani visur līdzi un nekad neaizmirsa. Es biju viņas atbalsts un lieta, kura nekad nepievīla.

Kad Milda bija pieaugusi, arī tad es netiku atstāts novārtā. Viņa uzticīgi mani mīlēja un nekad nepameta. Brīžos, kad meitene uzstājās, es vienmēr biju viņas somiņā, kad Milda devās ceļojumā, es glabājos čemodānā. Es visur biju klāt.

Nu jau četrdesmit gadus atkal krāju putekļus muzejā. Kā jau teicu, esmu laimīgs, ka varēju ar Tevi parunāt un pastāstīt par savu brīnišķīgo meiteni Mildu, kura vienmēr būs manā sirdī. “ Tad atvadījāmies, un es aizgāju, bet nekad par Džuzepi neaizmirsu.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Regīna Mūrniece*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Matīss Krasovskis*

Pērtiķa rokas lelles stāsts

Vienu dienu, kad man bija garlaicīgi un nebija ko darīt, es izdomāju izpētīt vecvecāku mājas bēniņus. Negaidīju neko interesantu atrast, nekādas dārglietas – rokassprādzes, gredzenus, mākslas darbus –, tomēr izdevās atrast dažas lādes un kastes, kalendāru un vecu troņveidīgu krēslu. Apskatot lādes un kastes, un kalendāru, noteicu, ka viss, ko atradu, ir no 1930-tajiem gadiem. Pēdējo es apskatīju krēslu, kur atradu vecu pērtiķa rokas lelli, nevis tikai zirnekļa tīklus, kā gaidīju. Veca, noputējusi, putekļaina – šādas ir īpašības, kas raksturo šo lelli.

Tādus brīnumus kā veco kalendāru, lādes pilnas ar antikvariāta cienīgiem priekšmetiem, veco pērtiķa rokas lelli neesmu nekur citur dzīvē pat redzējis. Grasījos kāpt lejā no bēniņiem, atstājot ko atradu tur, kur tas bija, bet beigās nokāpu nevis ar tukšām rokām, bet ar pērtiķa rokas lelli. Nezinu, kas man lika to paņemt līdzi, varbūt pārdabiski spēki, kā spoki, gari vai veļi. Man vienmēr ir bijusi sajūta, ka šajā mājā kaut kas pārdabisks notiek: trauki kustas, var dzirdēt, kā kāds svilpo, tapetes minimāli, bet manāmi maina krāsas. Vai varētu būt, ka šajā lellē mīt kāds gars? “Gan jau ka nē,” nodomāju pie sevis. Noliku lelli tur, kur to atradu un gāju uz kāpņu pusi. Pirms kāpju lejā, atskatos atpakaļ un redzu, ka lelle nav, kur atstāju. Ziņkārīgs būdams, gāju pētīt, kas īsti ir noticis. Koncentrējoties uz lelles meklēšanu, paklupu un zaudēju samaņu.

Pamostos meža vidū, ir nakts vidus. Man acu priekšā rokas lelle sēž uz stumbra un saka: “Bēdz!”. Es skrienu taisni, bet mazliet vēlāk attopos atpakaļ pie pērtiķa uz stumbra. Es skrēju visur, kur varēju iedomāties, centos lellei sist un spert, bet tā tikai atlocījās atpakaļ sākuma pozā. Es ar laiku sapratu, ka nekas nelīdz, tāpēc gāju pasēdēt pie rokas lelles. Vienīgais ko tā darīja, ir skatījās uz mani. Mierīgi sēdēju līdz sagribējās gulēt. Aizmigu un uzreiz pamodos vecvecāku mājas bēniņos. Izskatās, ka es no tā kritiena zaudēju samaņu uz kādām uz 20 minūtēm. Izrādās lelle nekur pazudusi, tā tikai nokrita zemē. Noliku to atpakaļ vietā un pie auss dzirdēju čukstus balsi: “Paldies”.

Kopš tās reizes es neesmu ne reizi iegājis vecvecāku bēniņos.

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.
RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Reinis Kristbergs*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Signe Zobena*

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Zane Rizga*

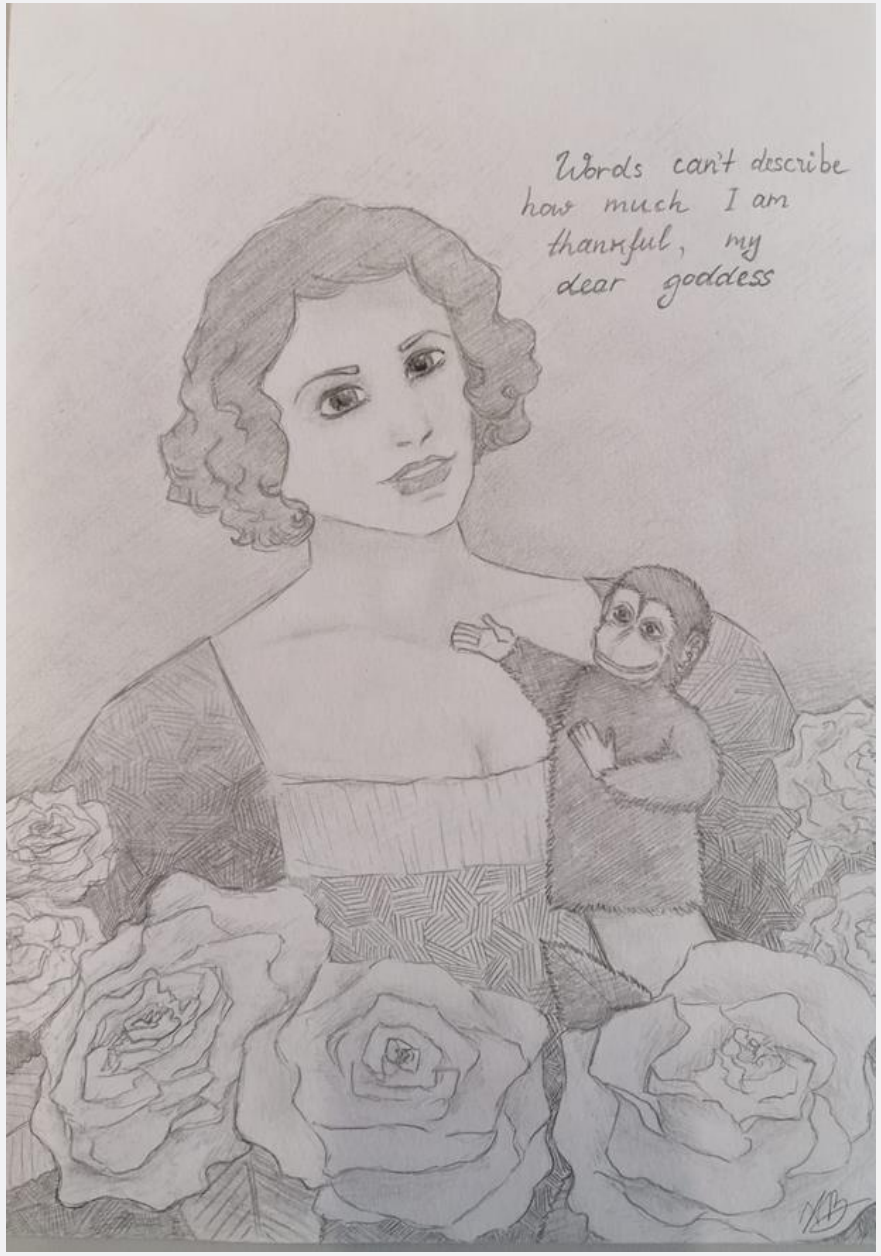

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

RAKSTNIECĪBAS UN MŪZIKAS MUZEJS

dalībnieks *Viktorija Borise*

RAKSTNIECĪBAS
UN MŪZIKAS
MUZEJS

AUGSIM MUZEJĀ
RMM IZGLĪTĪBAS PLATFORMA

RADOŠAIS KONKURSS BĒRNIEM
UN JAUNIEŠIEM
PRIEKŠMETS. STĀSTS.

Paldies par piedalīšanos!

Konkursu rīkoja Rakstniecības un mūzikas muzeja izglītības platforma "Augsim muzejā!"

rmm.lv **augsimmuzeja.lv**